

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 522 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ Π. ΡΟΥΤΣΙ

ΟΞΥΓΟΝΟ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ

ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΔΕΚΤΑ ΤΑ
ΔΙΚΑΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ

ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ
ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Νέος αντι-μεταναστευτικός νόμος
Παραλήρημα της ΝΔ
σελ. 7

Εξαγγελίες ΔΕΘ
Άδειο καλάθι για τους εργαζόμενους, δώρα για το κεφάλαιο
σελ. 8-10

Σύννοδος Σαγκάης
Αναδύεται μια αντι-δυτική «ιμπεριαλιστική» συμμαχία;
σελ. 13

Ουκρανία
Προ των πυλών η επέκταση του πολέμου
σελ. 14

Αργεντινή: Ενδιάμεσες εκλογές στο Μπουένος Άιρες

Στις 26 Οκτωβρίου θα πραγματοποιηθούν ενδιάμεσες εκλογές στην Αργεντινή με στόχο την ανανέωση των 127 από τις 257 έδρες στη Βουλή των Αντιπροσώπων (περίοδος 2025-2029), μαζί με 24 από τις 72 έδρες στη Γερουσία του Έθνους για την περίοδο 2025-2031. Όμως η κυβέρνηση του νεοφασίστα Μιλέι, υπολογίζοντας πως θα την ευνοούσε ένα θετικό αποτέλεσμα στη σημαντικότερη αυτόνομη επαρχία του Μπουένος Άιρες, προχώρησε στη διεξαγωγή των εκλογών μόνο για αυτή την επαρχία στις 7 Σεπτεμβρίου.

Τα αποτελέσματα για το κόμμα του ήταν καταστροφικά δίνοντας ακόμα ένα χαστούκι στην κυβέρνησή του, που αντιμετωπίζει την γενικευμένη οργή της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Το κόμμα Μιλέι La Libertad Avanza υπέστη σημαντική ήττα και οριακά ξεπέρασε το 33%, ενώ το μπλοκ των περονικών Fuerza Patria έφτασε το 47,02% κερδίζοντας την πλειοψηφία των εδρών, παρά τα πλήγματα που έχουν δεχτεί, όπως η φυλάκιση (και απαγόρευση

συμμετοχής σε εκλογές) τον περασμένο Ιούνιο της πρώην προέδρου και ηγέτιδας του «περονικού χώρου» Κριστίνα Φερνάντες ντε Κίρχνερ.

Για την Αριστερά και το μέτωπο FIT-U (Frente de Izquierda y de los Trabajadores - Unidad / Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων - Ενότητα) τα αποτελέσματα άφησαν ένα αντιφατικό αποτέλεσμα. Από τη μία, υπήρξε σημαντική πτώση συνολικά στην επαρχία, με απώλεια ψήφων και εδρών· από την άλλη, σε δήμους όπως το La Matanza, η Αριστερά επιβεβαίωσε ότι διαθέτει σταθερή και δυναμική παρουσία. Στο La Matanza, τον μεγαλύτερο δήμο της Αργεντινής με 2 εκατ. κατοίκους και μια από τις πιο κρίσιμες εργατικές και βιομηχανικές περιοχές έφτασε το 7,9% πετυχαίνοντας τη **μεγαλύτερη συγκέντρωση ψήφων για την Αριστερά** με πάνω από 52.000 ψήφους (διατηρήθηκαν 2 έδρες), καθιστώντας την **τρίτη πολιτική δύναμη** στο δήμο και τέταρτη στην επαρχία, όπου πήρε το 4,7% των ψήφων. Όμως τα θετικά αποτελέσμα-

τα της Αριστεράς στο La Matanza συνοδεύτηκαν και με σημαντική πτώση στους άλλους δήμους του Μπουένος Άιρες όπου, σε σχέση με τις εκλογές του 2021, καταγράφηκε **πτώση περίπου 40%** σε ψήφους, δηλαδή συνολικά απώλεια περίπου 250.000 ψήφων. Χάθηκαν δηλαδή όλες οι 10 έδρες συμβούλων που είχαν κατακτηθεί σε δήμους όπως, Moreno, Merlo, José C. Paz και Coronel Pringles.

Αριθμοί που δημιουργούν σοβαρά ερωτηματικά για τη δυνατότητα του Μετώπου να ριζώσει στην εργατική τάξη και να αποτελέσει πραγματικό αντίβαρο και μια εναλλακτική όχι μόνο απέναντι σε αστούς νεοφιλελεύθερους αλλά και τους περονικούς, οι οποίοι φαίνεται εν μέσω κενού να ανακάμπτουν. Οι εκλογές στις 26 Οκτωβρίου μάλλον θα επιβεβαιώσουν την τάση ενίσχυσης των περονικών οι οποίοι έχουν βάλει μπρος το νέο αφήγημα της «μετά την Κριστίνα εποχής Περονισμού» συγκεντρώνοντας γύρω τους το «κέντρο» και το δυνατό τους όπλο, την συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδι-αίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλ-λευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίατα, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολι-τισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελα-στικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της ερ-γατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ’ όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γί-νεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπο-ρούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διάιρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πο-λεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παρα-δόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να κα-ταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθε-ρισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπερια-λιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπο-ρούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επι-στημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέ-ση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελ-λάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχου-με λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανα-κτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνω-ση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οι-κοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλι-νικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυ-στηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτού-ρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προ-δοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργα-τικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινή-μάτων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπι-κές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Το παλαιστινιακό ζήτημα και ο επαναστατικός μαρξισμός Κείμενα από το 1948 έως το 2002

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2024

Σελίδες: 112

Τιμή: 4 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη εκδί-δουν αυτή τη μικρή συλλογή κειμένων για το παλαιστινιακό ζήτημα, που παρά το μικρό μέγεθός τους είναι αρκετά κα-τατοπιστικά για ένα τεράστιο πρόβλη-μα που κρατάει αρκετές δεκαετίες.

Ιδιαίτερα μετά την απόφαση του ΟΗΕ το 1947 για τη δημιουργία χωρι-στού ισραηλινού κράτους, έχουμε τρεις μεγάλους πολέμους και αρκετούς μι-κρότερους. Από τον Οκτώβριο του 2023 έχουμε εισβολή του σιωνιστικού κρά-τους του Ισραήλ στη λωρίδα της Γάζας, που έχει εξελιχθεί σε μια ανηλεή σφαγή των παλαιστινίων με απώτερο στόχο να τους εκδιώξουν από τη γη, όπως έχουν κάνει από τη στιγμή που εγκαταστάθη-καν στην Παλαιστίνη το 1948. Σ’ αυτή τη σφαγή όπως και στην τρομοκρατία

όλων των αραβικών λαών και του Ιράν, το Ισραήλ έχει την πλήρη και αμέριστη βοήθεια των ιμπεριαλιστών, κυρίων των αμερικανών και φυσικά της νεοφιλε-λεύθερης αντιδραστικής κυβέρνησης του Μητσοτάκη.

Το άρθρο κλείνει με την ακόλουθη διατύπωση στην οποία δεν έχουμε τίπο-τα να προσθέσουμε: «Ο ρόλος του αντι-παγκοσμιοποιητικού κινήματος δεν είναι να εύχεται καλή επιτυχία στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού, αλλά να μοι-ραστεί τον αγώνα και να βοηθήσει στη νίκη του. Είναι καθήκον του αντιπαγκο-σμιοποιητικού κινήματος σ’ ολόκληρο τον κόσμο να υψώσει τη σημαία των δι-καιωμάτων, της ελευθερίας και της ανε-ξαρτησίας των Παλαιστινίων».

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές ο Πάνος Ρούτσι διανύει την 20ή ημέρα απεργία πείνας για να μπορέσει – τι πιο απλό, ηθικό, νόμιμο και δίκαιο – να επιτύχει την εκταφή για διενέργεια τοξικολογικών εξετάσεων του νεκρού γιού του Ντένις που δολοφονήθηκε στο έγκλημα των Τεμπών. Ήδη, μετά από τόσες ημέρες απεργίας, σύμφωνα με την Όλγα Κοσμοπούλου, μέλος του ΔΣ της ΕΙΝΑΠ που τον παρακολουθεί, η υγεία του αρχίζει και παρουσιάζει σοβαρά προβλήματα. Ο γελοιός υπουργός «Υγείας» Άδωνις Γεωργιάδης, μιλώντας στο ραδιόφωνο του ΣΚΑΪ και στην εκπομπή του, ποιου άλλου, Άρη Πορτοσάλτε έκανε επίθεση στη γιατρό, την «κατηγόρησε» ως «ακροαριστερή από την Νίκαια, πολύ σκληρή συνδικαλίστρια, η οποία είναι επαγγελματίας γιατρός των απεργών πείνας της αριστεράς» και δήλωσε ότι δεν την εμπιστεύεται γιατί «έχει πολιτική ατζέντα και όχι ιατρική». Ακόμη, άφησε εμμέσως αιχμές για την απεργία πείνας και τον αγώνα του Πάνου Ρούτσι για να λάβει αμέσως την απάντηση ο άθλιος συκοφάντης: «Όταν μιλάει ο άθλιος συκοφάντης: «Όταν μιλάει να σκύβει το κεφάλι του ο Γεωργιάδης (...) Όταν μιλάει λοιπόν να σκέφτεται και να μετράει τα λόγια του γιατί είμαι 18 μέρες εδώ και δεν έχω έρθει για δικασιές» και κατέληξε «είναι δικαίωμα μου να μάθω από τι πέθανε το παιδί μου. Συνεχίζω την απεργία πείνας».

Η απεργία πείνας του Π. Ρούτσι φαίνεται να χάλασε το σχεδιασμό της άθλιας κυβέρνησης Μητσοτάκη να κλείσει το έγκλημα των Τεμπών όσο πιο γρήγορα μπορούσε με ένα πρωτοφανές «μπάζωμα» των στοιχείων και συνολικά της υπόθεσης. Για αυτό το λόγο έβαλε όλα τα ανθρωπάκια με την τήβεννο του Αρείου Πάγου και του εισαγγελέα να κλείσουν την υπόθεση για να ξεκινήσει η δίκη όσο αυτή η άγρια συμμορία που μας κυβερνάει είναι ακόμη στην εξουσία.

Ο Πάνος Ρούτσι αγωνίζεται για όλους μας

Έτσι, σε μόλις μία εβδομάδα ο προϊστάμενος της Εισαγγελίας Εφετών Λάρισας, Λάμπρος Τσόγκας, υποτίθεται ότι μελέτησε τη δικογραφία των 60.000 σελίδων, συνέταξε πρόταση/πόρισμα 996 σελίδων και την απέστειλε στην πρόεδρο Εφετών Λάρισας για να ξεκινήσει η δίκη! Όπως είναι φυσικό το πολυσέλιδο αυτό έγγραφο δεν αναφέρει τίποτα παραπάνω από τη συρραφή όλων των κατηγορητηρίων ανά φορέα, σε συνδυασμό με τα κατηγορητήρια του σταθμάρχη και του επιθεωρητή. Να σημειώσουμε ότι ο συγκεκριμένος εισαγγελέας έχει εμπλακεί στην υπόθεση επισήμως από τα τέλη Μαρτίου, όταν και αντικατέστησε – κατά περίεργο και ύποπτο τρόπο – την προκάτοχό του, Σοφία Αποστολάκη. Τότε έγινε εποπτεύων εισαγγελέας της υπόθεσης χωρίς να επεξεργάζεται τη δικογραφία, πράγμα που από μόνο του καθιστά την πρότασή του σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα θαύμα νομικής αρτιότητας και ταχύτητας. Από όλες αυτές τις διαδικασίες/μεθοδεύσεις φαίνεται ολοκάθαρα η απροθυμία των δικαστικών οργάνων της κυβερνητικής συμμορίας να διερευνήσουν την ουσία της υπόθεσης και γενικά να «χυθεί άπλετο φως» στο έγκλημα των Τεμπών.

Το Σύνταγμα και η απεργία είναι το εμπόδιο

Φαίνεται ότι τα σχέδια της συμμορίας Μητσοτάκη και ως ένα βαθμό της μίζερης αν όχι και συνυπεύθυνης αντιπολίτευσης προσκρούουν στον αγώνα του Π. Ρούτσι και της συμπαραστάσης που έχει από χιλιάδες λαού. Στην πλατεία Συντάγματος και στις πλατείες

όλων των πόλεων της χώρας οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η νεολαία και όλη η κοινωνία αντιστέκονται και εκφράζουν την συνολική και συσσωρευμένη οργή τους. Για όλα όσα έχουν υποφέρει και όσα εγκλήματα έχουν διαπραχτεί σε βάρος τους όλα αυτά τα χρόνια από την ούλτρα νεοφιλελεύθερη κυβέρνησή Μητσοτάκη και τις υπόλοιπες μνημονικές δυνάμεις. Να αναφέρουμε μόνο:

1. Ξοδεύουμε κατά μέσο όρο 343 ευρώ λιγότερα από ότι το 2008 ή 4.117 ευρώ τον χρόνο.
2. Το μερίδιο της μέσης δαπάνης για είδη διατροφής των νοικοκυριών του φτωχότερου 20% του πληθυσμού ανέρχεται στο 33,5% των συνολικών τους δαπανών. Αντίστοιχα, το πλουσιότερο 20% του πληθυσμού ξοδεύει το 12,7%.
3. Το 20% των φτωχότερων νοικοκυριών ξοδεύει το 22,4% του μηνιαίου προϋπολογισμού σε στέγαση. Το 20% των πλουσιότερων δαπανά για στέγαση μόλις το 12% των μηνιαίων εξόδων του.
4. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, από τότε που ανέλαβε φρόντισε αμέσως να μειώσει τη φορολογική επιβάρυνση πλούσιων και υπερπλούσιων μειώνοντας τον συντελεστή αυτοτελούς φορολόγησης για τα μερίσματα από 10% σε 5% από το 2019 και τον συντελεστή φορολόγησης των εταιρικών κερδών από 28% σε 24% από το 2020 και σε 22% από το 2021.
5. Η απαίτηση των συγγενών των θυμάτων και του συνόλου της ελληνικής κοινωνίας να μάθουν τα αίτια της σιδηροδρομικής τραγωδίας των Τεμπών και τι ήταν αυτό (ή αυτά) που αφαίρεσε (αφαίρεσαν) τη ζωή από τους

δικούς τους, όχι μόνο δεν συγκινεί την κυβέρνηση και τους άλλους φορείς αλλά το αντίθετο, πρωτοστατούν στην συγκάλυψη του εγκλήματος.

Έτσι από όλα αυτά και τόσα άλλα προκύπτει η πεποίθηση που διαμορφώνει τη συνείδηση των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών ότι:

α) Ποτέ άλλοτε στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα δεν είχαν μαζευτεί τόσα σκάνδαλα (διαχείρισης του δημόσιου χρήματος, ΟΠΕΚΕΠΕ, απευθείας αναθέσεων, παράνομων πλουτισμών, τραπεζικών σκανδάλων κ.ά.).

β) Ποτέ άλλοτε δεν υπήρχε τόση διαφθορά και η χώρα δεν ήταν τόσο απομονωμένη.

γ) Ποτέ άλλοτε με τόσο χονδροειδή τρόπο και σχεδόν από το σύνολο των ΜΜΕξαπάτησης η οικτρή οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση της χώρας (ουσιαστικά για δεύτερη φορά χρεοκοπημένη μέσα σε 10-15 χρόνια) δεν παρουσιαζόταν τόσο χαλκευμένα ειδυλλιακή.

δ) Ποτέ άλλοτε ή σε λίγες περιπτώσεις στο παρελθόν (μόνο την περίοδο της χούντας) η χώρα δεν αντιμετώπιζε τόσο μεγάλο πολιτικό πρόβλημα, που αν δεν λυθεί σύντομα από τους εργαζομένους και μόνο, τότε υπάρχει κίνδυνος μιας χωρίς προηγούμενο καταστροφής.

Η λύση υπάρχει και μπορεί να προέλθει μόνο από όσους αρνούνται να δεχθούν αυτές τις ολιγάριθμες μαφίες και μαζεύονται στο Σύνταγμα και τις άλλες πλατείες. Σήμερα για το έγκλημα των Τεμπών, για αλληλεγγύη στον απεργό πείνας Π. Ρούτσι, για την Παλαιστήνη, για το μεροκάματο, για την άρνηση να γίνουν δούλοι δουλεύοντας 13 ώρες την ημέρα. Αύριο για να δώσουν ένα οριστικό τέλος στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα και σε όσους το υπηρετούν, για να οικοδομήσουν μια νέα κοινωνία, ειλικρίνειας, χωρίς φατρίες και απατεώνες, χωρίς εκμετάλλευση. Μια κοινωνία πραγματικά Σοσιαλιστική.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Ελλάδα

Σύμφωνα με έρευνα της MRB η αξιολόγηση των κυβερνητικών μέτρων για τη ΔΕΘ κρίνεται αρνητική από του κατοίκους του νομού Αττικής. Πιο συγκεκριμένα, το 59,8% των κατοίκων κρίνουν αρνητικά τα μέτρα στη ΔΕΘ, ενώ μόλις το 28,7% τα κρίνουν θετικά. Δύο στους τρεις δεν μπορούν να βγάλουν τον μήνα και μόνο το 23,9% μπορεί να ανταπεξέλθει στα μηνιαία έξοδα. Το 7,7% μπορεί να ανταπεξέλθει και να κάνει αποταμίευση. Οι περικοπές που κάνουν οι κάτοικοι Αττικής για να επιβιώσουν όπως-όπως αφορούν όχι μόνο σε δευτερεύουσες ανάγκες, όπως η διασκέδαση και η ψυχαγωγία, αλλά και σε πρωτεύουσες ανάγκες για τρόφιμα, ενέργεια και καύσιμα. Σημαντικό είναι επίσης το στοιχείο που φανερώνει ότι ο Μητσοτάκης χάνει το έρεισμά του στα μικροαστικά στρώματα: το 73,1% θεωρούν ότι είναι ανεπαρκή τα μέτρα στήριξης της κυβέρνησης προς τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, καθώς αυτές έρχονται αντιμέτωπες με το υψηλό κόστος λειτουργίας τους αλλά και με την καταβαράθρωση κατά 55,9% της αγοραστικής δυνατότητας των εργαζομένων και των φτωχών.

Βραζιλία

Το δίκτυο επιτήρησης MapBiomass προειδοποιεί ότι το τροπικό δάσος του Αμαζονίου υπέστη σε 40 χρόνια αποψίλωση της επιφάνειάς του που ισοδυναμεί με αυτή σχεδόν όλης της Ισπανίας. Ο Αμαζόνιος απώλεσε 491.000 τ.χλμ. από το 1985 μέχρι το 2024. Στη Βραζιλία βρίσκεται το 60% ή αλλιώς 4,2 εκατ. τ.χλμ. Από το 2024 έως το 2025 η αποψίλωση του δάσους του Αμαζονίου αυξήθηκε κατά 4% εξαιτίας των καταστροφικών πυρκαγιών που ευνόησε η ιστορική ξηρασία του 2023 στην χώρα. Το 2024 η επιφάνεια του δάσους επηρεάστηκε κατά 15,3% από τις αγροτικές δραστηριότητες. Η επιφάνεια του δάσους που χρησιμοποιείται για κτηνοτροφικές δραστηριότητες πενταπλασιάστηκε από το 1985 έως το 2025 στα 561.000 τ.χλμ. Το δάσος του Αμαζονίου διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην απορρόφηση των αερίων που είναι υπεύθυνα για το φαινόμενο του θερμοκηπίου, το οποίο προκαλεί την κλιματική κρίση.

ΗΠΑ

Τα αποτελέσματα της μελέτης που δημοσιεύτηκαν στην επιστημονική επιθεώρηση «Drug and Alcohol Dependence» έδειξαν ότι από όλους τους τύπους επαγγελμάτων οι οικοδόμοι σημειώνουν πρωτιά στην χρήση ναρκωτικών ουσιών. Οι βιομηχανίες εξόρυξης και κατασκευής είναι από τους μεγαλύτερους και πιο συχνούς σε εργατικά ατυχήματα κλάδους στις ΗΠΑ. Πολλές φορές οι εργαζόμενοι των κατασκευών καταφεύγουν για δήθεν θεραπεία στην χρήση μαριχουάνας ή οπιοειδών, με αποτέλεσμα να σημειώνουν υψηλά ποσοστά σε θανάτους από υπερβολική δόση (στη Μασαχουσέτη: έξι φορές μεγαλύτερο ποσοστό θνησιμότητας από τον μέσο όρο και στο Οχάιο οι εργαζόμενοι στις κατασκευές είχαν 7 φορές περισσότερες πιθανότητες να πεθάνουν από υπερβολική χρήση οπιοειδών μεταξύ 2010-2016). Η λήψη τουλάχιστον μιας «συνταγής» οπιοειδών αυξήθηκε από 10,5% το 2003 σε 18,7% το 2013 για τους βιομηχανικούς εργάτες μεταλλείων. Στην έρευνα συμμετείχαν 293.492 εργαζόμενοι εκ των οποίων οι 16.610 απασχολούνταν στο τομέα των κατασκευών, των εξορύξεων και των ορυχείων (5,6% του δείγματος). Οι εργαζόμενοι στις κατασκευές χρησιμοποιούν συχνότερα οπιοειδή (3,4% έναντι 2% σε άλλους κλάδους εργασίας) και κοκαΐνη (1,8% έναντι 0,8%). Οι εργαζόμενοι στις κατασκευές έρχονται δεύτεροι στη χρήση μαριχουάνας μετά από όσους εργάζονται σε υπηρεσίες (12,3% έναντι 7,5% σε μη κατασκευαστικά επαγγέλματα).

Τα Τέμπη δείχνουν τον δρόμο για την ανατροπή της συμμορίας της συγκάλυψης

Δύομιση χρόνια μετά το νεοφιλελεύθερο έγκλημα των Τεμπών, η υπόθεση έχει και πάλι ανοίξει ως απάντηση των εργαζομένων, της νεολαίας, των φτωχών στην τελευταία προσπάθεια της κυβέρνησης για συγκάλυψη και κλείσιμο άρον-άρον της δικογραφίας. Τα αντανακλαστικά της κοινωνίας δείχνουν πως ποτέ δεν σταμάτησε να σκέφτεται τα Τέμπη. Μια υπόθεση που έχει αναδείξει όλη τη σαπίλα πίσω από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές – τις ιδιωτικοποιήσεις πρώτα απ' όλα, τη συγκάλυψη των σκανδάλων, τη λογική του ότι «είμαστε αναλώσιμοι», τη φτωχοποίηση, τον ταξικό πόλεμο. Δύομιση χρόνια μετά, η κοινωνία μοιάζει με καζάνι που βράζει, αναζητά Οξυγόνο για να μπορέσει να ανασάνει, και όπως όλα δείχνουν, είναι έτοιμη να πάρει την κατάσταση στα χέρια της.

Τα κενά στην έρευνα που κρύβονται πίσω από την απεργία πείνας

Ο Πάνος Ρούτσι, ο «πατέρας όλων μας» πλέον, που είδε το παιδί του να δολοφονείται στα Τέμπη, βρίσκεται (την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές) στην 20ή ημέρα απεργίας πείνας. Ζητά το αυτονόητο και απολύτως νόμιμο δικαίωμά του, αυτό της εκταφής του Ντένις, για να ακολουθήσουν τοξικολογικές εξετάσεις και να δει από τι πέθανε ο γιος του. Λίγες ημέρες πριν ξεκινήσει τον αγώνα του, η «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» έκανε κουρελόχαρτο την έκθεση του Γενικού Χημείου του Κράτους, που επιβεβαιώνει την ύπαρξη παράνομου εύφλεκτου υλικού στην εμπορική αμαξοστοιχία, και εισάκουσε το πρωθυπουργικό πρόσταγμα. Μέσα σε μόλις μία εβδομάδα από όταν παρέλαβε τις 60.000 σελίδες δικογραφίας, ο εισαγγελέας κατάφερε να βγάλει συμπέρασμα, όλως τυχαίως, ίδιο με το κυβερνητικό αφήγημα: για όλα φταίει ο σταθμάρχης, δεν υπήρχαν εύφλεκτα υλικά, δεν υπάρχουν κατηγορίες πέρα από πλημμελήματα, ο πρωθυπουργός δεν φέρει καμία ευθύνη. Κι αν υποθέσουμε ότι η γη είναι τετράγωνη και πως όλα αυτά ισχύουν, γιατί δεν γίνεται δεκτό το αίτημα του Π. Ρούτσι για εκταφή με σκοπό τις τοξικολογικές και όχι μόνο το DNA;

Το ερώτημα είναι ρητορικό, καθώς όχι μόνο προσπαθούν να κρυφτούν μέχρι την τελευταία στιγμή, αλλά, από «παραλείψεις» που εντοπίστηκαν στην έρευνα, αναδεικνύεται μια δυσώδης μεθόδευση συγκάλυψης από τις πρώτες κιόλας ώρες του σιδηροδρομικού εγκλήματος. Καταρχάς, η ομάδα ιατροδικαστών που ανέλαβε την εξέταση των σορών δεν προχώρησε ποτέ σε τοξικολογικές εξετάσεις από τις οποίες θα μπορούσε να διαπιστωθεί αν τα θύματα εισέπνευσαν τοξικά αέρια, αν κάηκαν ζωντανά... Δεύτερον, τα φιαλίδια αίματος που είχαν ληφθεί από τα θύματα για εξέταση DNA καταστράφηκαν με συνοπτικές διαδικασίες εντός λίγων εβδομάδων με επίκληση την «προστασία των προσωπικών δεδομένων»! Λόγω του μαζώματος του χώρου, επίσης, χάθηκαν σημαντικά ευρήματα, ενώ χάθηκαν και τμήματα σορών των θυμάτων. Τέλος, η τωρινή αναζήτηση, με τριετή καθυστέρηση, ιχνών καύσιμης ύλης, θεωρείται από την επιστημονική κοινότητα απίθανο έως αδύνατο να έχει θετικά αποτελέσματα. Μια συσκευή του Εργαστηρίου Ιατροδικαστικής και Τοξικολογίας της ιατρικής σχολής του ΑΠΘ θα μπορούσε να ανιχνεύσει δηλητηριώδεις ουσίες σε υπολείμματα σορών πολλά χρόνια μετά την ταφή τους, αλλά έχει τεθεί εκτός λειτουργίας...

ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ Π. ΡΟΥΤΣΙ

ΟΞΥΓΟΝΟ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ

ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΔΕΚΤΑ ΤΑ
ΔΙΚΑΙΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ

ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ
ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ
ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ Π. ΡΟΥΤΣΙ

apergiapainas.2025@gmail.com

Φοβούνται και σκυλιάζουν

Είναι πια εμφανές ότι κυβέρνηση και «δικαιοσύνη» κάνουν τα πάντα για να μην απαντήσουν τι φοβούνται αν γίνουν οι τοξικολογικές εξετάσεις στις σορούς. Τις πρώτες μέρες της απεργίας πείνας, η ΝΔ κρύφτηκε πίσω από την «απόλυτη ευθύνη της δικαιοσύνης» για να βγάλει την ουρά της απ' έξω. Η γραμμή του Μαξίμου όμως άλλαξε τις τελευταίες ημέρες, προκειμένου να προσπαθήσει να αποκρούσει την κοινωνική θύελλα που έχει ξεσπάσει. Εντελώς χυδαία, υπουργικά στελέχη, με μπροστάρη τον Άδωνη Γεωργιάδη, έχουν φτάσει σε σημείο να συκοφαντούν με λύσσα τον αγώνα ενός ανθρώπου που ζητά δικαίωση για το παιδί του, και έχει γίνει υπόθεση όλων μας. Ο υπουργός Υγείας, την 19η ημέρα του αγώνα του Π. Ρούτσι αμφισβήτησε εμμέσως ότι πράγματι κάνει απεργία πείνας, λέγοντας πως «η υγεία του είναι μια χαρά», κλείνοντας τα αυτιά στην ενημέρωση από τους γιατρούς του ότι «έχει χάσει πολλά κιλά, έχει αυξημένο κίνδυνο για σοβαρές επιπλοκές» και πως «το γεγονός ότι η κατάσταση της υγείας του όταν ξεκίνησε ήταν ήδη βεβαρημένη, και το ότι παραμένει σε ανοιχτό χώρο, λειτουργεί αθροιστικά». Σκυλιάζουν γιατί φοβούνται. Φοβούνται πως αν πάθει κάτι ο πατέρας, θα έχουν την αποκλειστική ευθύνη. Κι αν παίζουν με τη φωτιά, κανένα σκοτάδι δεν θα είναι αρκετό για να κρυφτούν.

Κάθε πανικόβλητη κίνηση του Μητσοτάκη, των υπουργών του και της δικαστικής εξουσίας προσκρούει στη δικαιολογημένη οργή της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας, που κραυγάζει να μη ζήσουμε άλλα «Τέμπη». Ο αγώνας των οικογενειών των 57 θυμάτων έχει γίνει αγώνας όλων των εργαζομένων, των νέων και των φτωχών που αναζητούν Δικαιοσύνη. Η κοινωνία έχει γυρίσει την πλάτη στον διεφθαρμένο κοινοβουλευτισμό, ξέρεi πως η λύση δεν θα έρθει από αυτούς. Οι κινητοποιήσεις κάθε Κυριακής στο Σύνταγμα δίπλα στον Π. Ρούτσι και τους υπόλοιπους συγγενείς, μαζεύουν χιλιάδες κόσμου, που παίρνει την κατάσταση στα χέρια του και φαίνεται να καταλαβαίνει πως τίποτα δεν θα αλλάξει αν δεν φύγει ο Μητσοτάκης και η συμμορία του. Στους Κρέοντες της κυβέρνησης πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι οι Αντιγόνες αγωνίζονται, και δεν θα σταματήσουν μέχρι την απόλυτη κάθαρση.

■ Εβίνα Κ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Ο Χρυσοχοΐδης φέρνει «Αστυνομία Ρομά»

Ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Μιχάλης Χρυσοχοΐδης, ανακοίνωσε σε συνέντευξη του στον ΣΚΑΪ τη δημιουργία ειδικού σώματος της αστυνομίας για την αστυνόμευση των Ρομά. Σύμφωνα με το υπουργείο, το σώμα αυτό θα περιλαμβάνει 70 ένοπλους οι οποίοι θα περιπολούν διαρκώς με θωρακισμένα τζιπ τους οικισμούς Ρομά της Αττικής. Το σώμα θα συμπληρώνεται από 50 άοπλους, που υποτίθεται ότι θα παίζουν τον ρόλο του «διαμεσολαβητή». Σε μία προσπάθεια να «χρυσώσει το χάπι», ο υπουργός σημείωσε πως «σήμερα στην αστυνομία υπάρχουν κάποιοι πολίτες που ανήκουν στη φυλή Ρομά, που [...] εάν κάποιοι ενδιαφέρονται να μουν σε αυτή την ομάδα θα είναι πάρα πολύ σημαντικό, θα εκπαιδευτούν σε σημαντικά θέματα που σχετίζονται με τον ρατσισμό, με τη δημοκρατία και τα δικαιώματα όλα αυτά και θα αποτελούν τον «βοηθό» της αστυνομίας, αλλά και των κατοίκων για τα θέματα που αφορούν στην κοινωνική ειρήνη». Μετά τις στυγνές κρατικές δολοφονίες των Φραγκούλη, Σαμπάνη και Μιχαλόπουλου από αστυνομικούς, η κυβέρνηση πάει να μετατρέψει σε αστυνομοκρατούμενο γκέτο τους οικισμούς των Ρομά. Απαντάει στην τεράστια περιθωριοποίησή τους με δαιμονοποίηση και καταστολή.

Η κυβέρνηση μετατρέπει τους γιατρούς του ΕΣΥ σε ιδιώτες

Μετά την τελευταία ΚΥΑ, που φέρνει τους ιδιώτες γιατρούς μέσα στα δημόσια νοσοκομεία, η κυβέρνηση θέτει νέο νομοσχέδιο προς διαβούλευση μέχρι τις 8 Οκτωβρίου, το οποίο «στέλνει» τους γιατρούς του ΕΣΥ στον ιδιωτικό τομέα. Συγκεκριμένα, το νομοσχέδιο «Ρυθμίσεις για την ενίσχυση της δημόσιας υγείας και την αναβάθμιση των υπηρεσιών υγείας» θα δίνει τη «δυνατότητα» στους γιατρούς των Τοπικών Μονάδων Υγείας, των δομών ψυχικής υγείας και στους προσωπικούς γιατρούς να δουλέψουν στον ιδιωτικό τομέα. Το ίδιο νομοσχέδιο προβλέπει την παράταση της παραμονής των γιατρών στο ΕΣΥ μετά τα 67 χρόνια. Σύμφωνα με τον υπουργό υγείας, Άδωνη Γεωργιάδη «το νομοσχέδιο λύνει και το κρίσιμο ζήτημα της στελέχωσης των νοσοκομείων». Στην πραγματικότητα καταργεί το ασυμβίβαστο δημόσιου και ιδιωτικού, που είναι συστατική αρχή του ΕΣΥ. Η κυβέρνηση χρησιμοποιεί την κατάσταση πλήρους διάλυσης του ΕΣΥ και την εξόντωση των υγειονομικών για να πλασάρει ένα μέτρο που θα «κλειδώσει» τον θάνατό του. Αφετέρου, «λύνει» μαγικά το ζήτημα της υποστελέχωσης, βάζοντας τους γιατρούς να δουλεύουν μέχρι να πεθάνουν.

Μετανάστης εργάτης θύμα καταναγκαστικής εργασίας

Πακιστανός εργάτης έπεσε θύμα απαγωγής και καταναγκαστικής εργασίας από εργολαβική εταιρεία. Ο 46χρονος Αλί Φαριάντ προσελήφθη από εργολαβική εταιρεία στο Πέραμα για να δουλέψει, όπως νόμιζε, σε ελλιμενισμένο καράβι. Στην πραγματικότητα, η δουλειά ήταν καθαρισμός ενός τάνκερ στο Γύθειο. Ο εργαζόμενος, μην γνωρίζοντας εξαρχής το μέρος της εργασίας αλλά και το τι δουλειά πραγματικά θα κάνει, εξαναγκαζόταν από τους επιστάτες να δουλεύει σε μεγάλα ύψη χωρίς κανένα μέτρο ασφαλείας και καμία τήρηση ωραρίου, για 8 μέρες. Όταν έλεγε ότι ήθελε να σταματήσει οι επιστάτες τον απειλούσαν λέγοντας ότι θα τον πετάξουν στη θάλασσα ή ότι δεν θα του δώσουν ούτε λεφτά, ούτε φαί, ούτε κρεβάτι. Φαίνεται ότι στην εποχή του 13ωρου, οι εργοδότες θεωρούν ότι έχουν το ελεύθερο να δρουν ανοιχτά ως μαφιόζοι.

Απεργία 1η Οκτώβρη, εκτιμήσεις και προοπτικές

Η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη, συνεχίζοντας την εφαρμογή του καταστροφικού της προγράμματος, από το καλοκαίρι εντείνει την επίθεση στους εργαζόμενους πάνω σε δύο κυρίως άξονες: α) στον ιδιωτικό τομέα με το νομοσχέδιο για την εφαρμογή του 13ωρου σε έναν εργοδότη, την ευελιξία (δηλαδή αυθαιρεσία) του εργοδότη να αλλάζει το ωράριο εργασίας όπως το επιθυμεί, τη δυνατότητα συμβάσεων εργασίας δύο ημερών και των υπερωριών στην εκ περιτροπής εργασία, την κατάτμηση της θερινής άδειας σε πενήνήμερα κ.ά. β) στον δημόσιο τομέα με την ψήφιση του νέου πειθαρχικού δικαίου για τους δημοσίους υπαλλήλους που ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική δράση και την απεργία και ιδιαιτέρως την άρνηση αξιολόγησης με στόχο να διευκολύνει τις απολύσεις και τελικά να άρει την μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων.

Παράλληλα συνεχίζει να αρνείται την επανέναρξη των συλλογικών διαπραγματεύσεων ΓΣΕΕ - εργοδοτικών οργανώσεων για τον καθορισμό του κατώτατου μισθού στον ιδιωτικό τομέα καθώς και την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού που καταργήθηκαν από τα μνημόνια στο δημόσιο. Στοχεύουν στην αναίρεση των κατακτήσεων του εργατικού κινήματος, στη νομοθετική καθιέρωση του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης, στη νομιμοποίηση και επέκταση των συνθηκών που άτυπα ισχύουν σήμερα σε κάποιες περιπτώσεις. Μετατρέπουν την αγορά εργασίας σε ζούγκλα χωρίς εργατικά δικαιώματα, όπου

καθημερινότητα είναι οι νεκροί και σακατεμένοι από εργατικά ατυχήματα.

Πιεζόμενη από την εφιαλτική πραγματικότητα, η γραφειοκρατική ηγεσία της ΓΣΕΕ ακολουθούμενη από την ΑΔΕΔΥ εντελώς απρόθυμα και με καθυστέρηση προχώρησε στην κήρυξη γενικής απεργίας για την 1η Οκτώβρη. Χωρίς την απαιτούμενη οργάνωση και προετοιμασία αλλά με τη γνωστή γραφειοκρατική νωθρότητα οδηγηθήκαμε στην πραγματοποίηση απεργιακών συγκεντρώσεων σε πολλές πόλεις με σχετική μαζικότητα αλλά που υπολείπονταν αριθμητικά των αναγκών της περιόδου.

Μπορεί η απόρριψη της νεοφιλελεύθερης πολιτικής να ήταν κατηγορηματική, αλλά η έλλειψη προετοιμασίας που αναφέραμε και η χρόνια κρίση του εργατικού κινήματος με την απομαζικοποίηση των σωματείων βαραίνει πάνω στους αριθμούς που κινητοποιούνται. Το ίδιο η απροθυμία γραφειοκρατών και σταλινικών να συμβάλουν αποφασιστικά στην οργάνωση των εργαζομένων σε αυτά, ιδίως σε νέους κλάδους εργασίας. Σε συνδυασμό με την πολιτική τους καθυστέρηση (που εκφράζεται και μέσα από τις χωριστές απεργιακές συγκεντρώσεις) στερούν από το εργατικό κίνημα τις προοπτικές ανασύνθεσης και ανασυγκρότησης. Η αυθόρμητη κινητοποίηση των εργαζομένων, που σε πολλές περιπτώσεις πολιτικά τους ξεπερνάει, δεν μπορεί από μόνη της να αναπληρώσει την απουσία οργάνωσης.

Γραφειοκράτες και σταλινικοί, πολιτικά δειλοί και συμβιβασμένοι με την

αστική νομιμότητα ή ακόμα χειρότερα συνοδοιπόροι πολλές φορές των νεοφιλελεύθερων, επιμένουν να αγνοούν τη σημασία της πάλης ενάντια στη βαρβαρότητα και τη σαπίλα της κυβερνητικής πολιτικής όπως εκφράζεται συμβολικά μέσα από το σύνθημα «δεν έχω οξυγόνο». Ένα σύνθημα - απαίτηση για συνολική αλλαγή ενάντια στη φτώχεια, την ακρίβεια, τις ιδιωτικοποιήσεις που δολοφονούν, τη βαρβαρότητα των νέων εργασιακών σχέσεων, τη συγκάλυψη, τις απίστευτες καταχρήσεις με τις αγροτικές ενισχύσεις και την πλήρη συμπόρευση με τους σιωνιστές δολοφόνους. Για την άμεση τιμωρία των υπευθύνων των κρατικών εγκλημάτων και κυρίως την πολιτική τιμωρία των υπεύθυνων αυτής της άθλιας πραγματικότητας, δηλαδή την πτώση της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Ένα ρεαλιστικό πρόγραμμα πάλης με αυτό τον χαρακτήρα είναι απαραίτητο για την οργάνωση της αντίστασης και την απεργιακή κινητοποίηση. Και δεν υπάρχει ούτε στη λογική των γραφειοκρατών, ούτε των διασπαστών του ΚΚΕ/ΠΙΑΜΕ, ούτε σε πολλές δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς. Που επιπρόσθετα επιμένουν να υποβαθμίζουν το κορυφαίο ζήτημα της περιόδου, το αίτημα για πλήρη δικαίωση στον αγώνα του απεργού πείνας Πάνου Ρούτσι. Ενώ θα έπρεπε να υιοθετηθεί πρώτο απ' όλα, η απουσία του είναι χαρακτηριστική. Αν κάτι σημαδεύει τις μέρες που ζούμε είναι ο δίκαιος αγώνας του Π. Ρούτσι να μάθει από τι πέθανε το παιδί του στο έγκλημα των Τεμπών. Αγώνας που συμπυκνώνει την οργή και τις αντιστάσεις όλων των «από κάτω» στην εγκληματική πολιτική του Μητσοτάκη που ρημάζει τη ζωή μας και εντέλει μας τη στερεί. Αγώνας που πρέπει να υιοθετηθεί από κάθε σωματείο,

σε κάθε κινητοποίηση.

Το αποτέλεσμα της απεργιακής κινητοποίησης δείχνει ότι οι εργαζόμενοι στέκονται επιφυλακτικά και με περιορισμένη εμπιστοσύνη απέναντι στις συνδικαλιστικές τους ηγεσίες. Η κρίση του εργατικού κινήματος είναι ο βασικός παράγοντας που επιτρέπει στην κυβέρνηση να συνεχίζει το άθλιο έργο της παρά την πολιτική κρίση που διέρχεται και αυτή. Μπορεί μετά την 28η Φλεβάρη να αφήσαμε πίσω μας τον κύκλο της ήττας του 2015, αλλά οι κινητοποιήσεις που ξεσπούν, όσο μένουν απομονωμένες χωρίς συντονισμό και χωρίς να αμφισβητούν την ύπαρξη της κυβέρνησης, χωρίς να αναδεικνύουν μία νέα πρωτοπορία δεσμευμένη στον αγώνα, δεν συμβάλλουν στο ξεπέρασμα της κρίσης του εργατικού κινήματος. Η ενίσχυση μίας επαναστατικής δύναμης – φορέα αυτής της πολιτικής είναι απαραίτητη μέσα από τους αγώνες αλλά και για την επιτυχία τους.

Η ΟΚΔΕ δεσμεύεται σε αυτή την υπόθεση. Συμμετέχουμε και στηρίζουμε κάθε εργατική διεκδίκηση προσπαθώντας πάντα να ενοποιούμε τις αντιστάσεις. Στην τρέχουσα συγκυρία αντιλαμβανόμαστε τη σημασία του δίκαιου αγώνα του απεργού πείνας ενάντια στη συγκάλυψη και την καταστροφική νεοφιλελεύθερη πολιτική, τον υποστηρίζουμε ανεπιφύλακτα και τον αναδείξαμε σε κεντρική διεκδίκηση στην απεργία της 1ης Οκτώβρη. Αυτός ο αγώνας πρέπει να ενισχυθεί από τα σωματεία και να κάνει την πλατεία Συντάγματος κέντρο αγώνα με προοπτική τη μαζικοποίησή του και τη μετατροπή του και σε απεργιακό αγώνα για την πτώση της καταστροφικής κυβέρνησης Μητσοτάκη. Με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να νικήσουμε!

Με τον Πάνο Ρούτσι γκρεμίζουμε το μπάζωμα των Τεμπών

Οι κοινωνικοί σεισμοί των 26/1 και 28/2 σήμαναν την αρχή του τέλους στην συγκάλυψη που επιχειρεί το καθεστώς Μητσοτάκη. Κάθε κίνησή του ή του συνυπεύθυνου, πολιτικού προσώπου, τσακίζεται στα βράχια της πάνδημης απαίτησης για Οξυγόνο και Δικαιοσύνη. Υπουργοί, χρυσοπληρωμένοι δημοσιογράφοι, και δικαστική εξουσία ξεγυμνώνονται μπροστά στην συντριπτική κοινωνική πλειοψηφία που κραυγάζει να μην μπαζωθεί άλλο το νεοφιλελεύθερο έγκλημα στα Τέμπη.

Μέσα σε μόλις μία εβδομάδα, από τις 8 Σεπτεμβρίου που παρέλαβε επισήμως την ογκωδέστατη δικογραφία των 60.000 σελίδων για τα Τέμπη, ο προϊστάμενος της Εισαγγελίας Εφετών Λάρισας, Λάμπρος Τσόγκας, είχε προλάβει όχι μόνο να τη μελετήσει ολόκληρη, αλλά και να συντάξει την πρότασή του, που εκτείνεται σε 1.000 σελίδες! Σε όλους

έγινε σαφές πως στόχος ήταν να «ξεπεταχθεί» η υπόθεση, καθώς είναι αδύνατον να την έχει μελετήσει ολόκληρη ή να καταλήξει σε πρόταση, την οποία μάλιστα βρήκε χρόνο να συντάξει τόσο σύντομα. Και όλα αυτά μόνο και μόνο για να βγάλει συμπέρασμα, ίδιο με το κυβερνητικό αφήγημα: για όλα φταίει ο σταθμάρχης, δεν υπήρχαν εύφλεκτα υγρά στην αμαξοστοιχία, δεν υπάρχουν κατηγορίες πέρα από πλημμελήματα και φυσικά ο ίδιος ο πρωθυπουργός δεν ευθύνεται καθόλου.

Απέναντι σε αυτό το σκάνδαλο, τη Δευτέρα 15 Σεπτεμβρίου η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί της ανάγκασαν τον Πάνο Ρούτσι σε απεργία πείνας, για να βρει το δίκιο του για τον άδικο χαμό του 22χρονου γιου του Ντένις, αλλά και για τα υπόλοιπα 56 θύματα, για όλους τους ανθρώπους στη χώρα που θα μπορούσαν να βρίσκονται μέσα σε αυτό το τρένο, καθώς όπως ο ίδιος είπε «μας κάνουν να πιστεύουμε

ότι είμαστε όλοι αναλώσιμοι». Από την πρώτη μέρα η ΕΛ.ΑΣ. επιχείρησε να τον τρομοκρατήσει, ζητώντας του δήθεν «εξακρίβωση στοιχείων» και δείχνοντας ότι θέλει να σταματήσει την «ενοχλητική» δράση του. Τον Π. Ρούτσι υπερασπίστηκαν αποφασιστικά επί τόπου άλλοι συγγενείς θυμάτων του εγκλήματος των Τεμπών, υποχρεώνοντας την επιδεικτική «περίπολο» της ΕΛ.ΑΣ. να φύγει άπραγη. Τις επόμενες μέρες η κυβέρνηση ήθελε να αποσιωπήσει παντελώς το θέμα, όμως την Παρασκευή 26/9, μετά από 12 μέρες ασίτιας η εισαγγελέας Πρωτοδικών Λάρισας διέταξε τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης για την εκταφή του γιου του. Η εκταφή έγινε δεκτή, ωστόσο, μόνο για ταυτοποίηση DNA και όχι για τοξικολογικές εξετάσεις, που αποδεικνύουν τα πραγματικά αίτια του θανάτου του Ντένις.

Η απόφαση της εκταφής δεν ήρθε επειδή η δήθεν «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» απο-

φάσισε ξαφνικά να κάνει τη δουλειά της. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε σε μια πρώτη υποχώρηση ελπίζοντας ότι μπορεί να ρίξει στάχτη στα μάτια της κοινωνίας που στέκεται στο πλευρό του Π. Ρούτσι. Οι συμπαραστάτες απεργοί πείνας, οι χιλιάδες εργαζομένων και νεολαίας που έρχονται καθημερινά στο σημείο και η καθοριστική συμβολή της Επιτροπής Αλληλεγγύης που βρίσκεται κάθε μέρα εκεί και με δική της πρωτοβουλία οργανώθηκαν οι μεγάλες συγκεντρώσεις στις 21 και 28/9, αυτά είναι που ανάγκασαν τη κυβέρνηση και τους δικαστές να κάνουν ένα βήμα πίσω. Είναι μια απέλπιδα προσπάθεια να μαζέψουν το ποτάμι οργής που ξεχειλίζει.

Οι αγώνες που έχουν ξεκινήσει να κάνουν τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η κοινωνία δείχνουν ότι ψάχνουν και αναζητούν λύσεις που δεν προέρχονται από την Βουλή ή από τους «θεσμούς» στους οποίους πατούν τα συστημικά, μνημονιακά κόμματα και οι υπηρέτες τους για να καταστείλουν τα συμφέροντά μας. Το κοινοβούλιο είναι πράγματι ο προνομιούχος οργανωτής

της συγκάλυψης, καμία λύση δεν θα έρθει από τα βουλευτικά έδρανα των διεφθαρμένων. Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν θα διστάσει να οδηγήσει τον συνάνθρωπό μας απεργό πείνας ακόμα και στον θάνατο προκειμένου να μην αποκαλυφθούν τα αίτια του θανάτου του γιου του, που θα ανοίξει τον «ασκό του Αιόλου» δηλαδή τον δρόμο προς το γκρέμισμα της συγκάλυψης του νεοφιλελεύθερου εγκλήματος των Τεμπών. Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από τα κόμματα της αντιπολίτευσης που δεν κάνουν τίποτα το ουσιαστικό και αποτελεσματικό για να την εμποδίσουν. Μόνο η δύναμη και η οργάνωση ενός μαζικού κινήματος αλληλεγγύης με καθημερινή παρουσία δίπλα στον απεργό πείνας, που θα δημιουργήσει κέντρα αγώνα σε κάθε σχολείο, σχολή, χώρο εργασίας και γειτονιά, μπορεί να σώσει τον Π. Ρούτσι, πολύ περισσότερο να αποκαλύψει την αλήθεια και να μας σώσει από τη δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη.

■ Τάσος Π.

Ο Μητσοτάκης βάζει ταφόπλακα στη δωρεάν εκπαίδευση

Από την πρώτη στιγμή της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς η κυβέρνηση της ΝΔ έκανε ξεκάθαρο ότι θέλει να τελειώνει μια και καλή με την Δωρεάν Εκπαίδευση. Ενόψει νέου ξεσπάσματος της οικονομικής κρίσης, στο μόνο που στοχεύει ο Μητσοτάκης και η ολιγαριθμη ελίτ της χώρας, είναι η παράταση και το θέμα της χρεοκοπίας της ελληνικής οικονομίας, φορτώνοντας όλο το βάρος στη νεολαία και τους εργαζόμενους. Μοναδικό τους πλάνο είναι το ανεξέλεγκτο πλιάτσικο κάθε σπιθαμής δημόσιου πλούτου και περιουσίας, παράλληλα με την μετατροπή της εργασίας σε σύγχρονη δουλειά. Σε αυτό το πλαίσιο η Δημόσια Δωρεάν Εκπαίδευση δεν αποτελεί απλά ένα περιττό βάρος, αλλά πλήρως ασυμβίβαστο όρο με το «νέο παραγωγικό μοντέλο» του Μητσοτάκη.

Τα μέτρα που είχε προαναγγείλει το ΥΠΑΙΘΑ για τον Σεπτέμβριο έχουν ξεκινήσει να μπαίνουν σταδιακά σε εφαρμογή, αξιοποιώντας το νομικό οπλοστάσιο που έχει ήδη ψηφιστεί μέσα στα προηγούμενα χρόνια: α) Διαγραφές φοιτητών: Η πίεση να ξεκινήσουν οι πρώτες εντός του 2025 είναι μεγάλη, με την πρωτοφανή παρέμ-

βαση του κράτους μέσα στις σχολές, που βάζει το μαχαίρι στο λαϊκό των διοικητικών υπαλλήλων, απειλώντας τους με πειθαρχικά, δικαστήρια και διαθεσιμότητα αν δεν παραδώσουν τις λίστες όλων των ν+2 φοιτητών έως 31/12. Παρά την υποχώρηση από την οριζόντια διαγραφή όλων όσων έχουν ξεπεράσει τα ν+2 έτη, η επιμονή στην όσο πιο άμεση εφαρμογή του μέτρου έχει τη λογική ενός σημαντικού ορόσημου. Αν επικυρωθούν οι πρώτες διαγραφές από τα μητρώα των σχολών, τότε ανοίγει ο δρόμος για δεκάδες χιλιάδες κάθε χρόνο. Επίσης η δημιουργία μιας πεπατημένης διαδικασίας διαγραφής, διευκολύνει την επέκταση του μέτρου στον πραγματικό στόχο (ποτέ δεν ήταν οι υποτιθέμενοι «αιώνιοι»), δηλαδή στους φοιτητές που δεν θα μπορούν να πληρώσουν διδαστρα και ενοίκια στις εστίες ενός εμπορευματοποιημένου πανεπιστημίου. β) Άνοιγμα και λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων - εμπορευματοποίηση των δημόσιων: Από τον Οκτώβριο ξεκινούν «κανονικά» να λειτουργούν τα ιδιωτικά ψευτο-ΑΕΙ, χτίζοντας στην πράξη μια αγορά της εκπαίδευσης βουτηγμένα στα σκάνδαλα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της βρωμιάς και

της διαφθοράς είναι η fast-track διαδικασίες αδειοδότησης, χωρίς να υπάρχουν προγράμματα σπουδών και εγκαταστάσεις. Όπως αποδείχθηκε, οι «έμπορες» σε αυτή την δουλειά είναι οι ίδιοι που ψήφισαν τη νομιμοποίησή της, με πιο τρανταχτή την ανακήρυξη του μέχρι πρότινος Γενικού Γραμματέα Ανώτατης Εκπαίδευσης στο ΥΠΑΙΘΑ, Οδυσσέα Ζώρα σε πρότανη του University of Keele και επίσης την τοποθέτηση του νέου γαλαζίου στελέχους της ΝΔ, Ανδρέα Λοβέρδου σε θέση συμβούλου στη νομική σχολή της ίδιας επιχείρησης. Επιπλέον τα δημόσια ΑΕΙ έχουν αρχίσει να στερεύουν από δωρεάν μεταπτυχιακά και συνεχώς τα προπτυχιακά απεμπλουτίζονται χάρη στη δημιουργία παράπλευρων επί πληρωμή προγραμμάτων. Στο ζήτημα των υποδομών, είναι ξεκάθαρο πως τα πανεπιστήμια έχουν αφεθεί στην μοίρα τους, με κτήρια επικίνδυνα και ανεπαρκή, δίνοντας έτσι τον χώρο για το μεγάλο φαγοπότη-ξεπούλημα με έργα μέσω ΣΔΙΤ. γ) Κατασταλτικά και πειθαρχικά μέτρα: Ήδη, πολλά πανεπιστήμια βρίσκονται κοντά στην εγκατάσταση συστημάτων ασφαλείας, που θα δημιουργήσουν τα πρώτα check points εντός των

ΑΕΙ. Συνολικά η κατάθεση σχεδίου ασφαλείας από τα ιδρύματα, η συγκρότηση πειθαρχικών οργάνων κ.λπ. προχωράνε και απειλούν για πρώτη φορά μετά τη Χούντα να στραγγαλίσουν κάθε μορφή αντίστασης ενάντια στην διάλυση της δωρεάν παιδείας. Μέσα στον Οκτώβριο έχουν κληθεί για απολογία στο πειθαρχικό συμβούλιο του ΕΚΠΑ 2 φοιτητές, μάλιστα με χαρακτηριστικά εκδικηκτικότητας που δεν προβλέπονται τυπικά, αλλά επιτρέπονται επιδέξια από την νομοθεσία (στον έναν φοιτητή δεν δίνεται το πτυχίο έως ότου αποφανθεί το πειθαρχικό τι μέλει γενέσθαι με την περίπτωσή του).

Οι φοιτητές και η νεολαία βρισκόμαστε μπροστά σε μια καθοριστική χρονιά για τις ζωές μας. Η επιχείρηση της κυβέρνησης να βάλει ταφόπλακα στην δωρεάν εκπαίδευση, είναι ίσως το πιο σοβαρό χτύπημα της Μεταπολίτευσης. Είναι ένα πισωγύρισμα πάνω από μισού αιώνα, το οποίο αν δεν αποτραπεί, θα μας καταδικάσει να ζήσουμε σαν δούλοι. Χωρίς παιδεία, υγεία, ασφάλιση, δικαιώματα, χωρίς αξιοπρεπή δουλειά, χωρίς σχέδια για το μέλλον.

Το Φοιτητικό Κίνημα έχει μια τεράστια ευκαιρία και πρέπει να την αξιοποιήσει. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη βρίσκεται σε πανικό μετά τις νέες κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Πάνο Ρούτσι, βλέποντας ξανά τα

φαντάσματα της 28/2 να ξυπνούν και να την στοιχειώνουν. Όσο αποφασισμένη και να δείχνει, η πραγματικότητα δείχνει ότι τρεμοπαίζει με την πλάτη στον τοίχο και μάλιστα χωρίς να υπάρχει η παραμικρή αντιπολίτευση μέσα στο κοινοβούλιο. Οι φοιτητές και η σημερινή νεολαία πρέπει να το πάρουμε απόφαση. Να ενωθούμε με τους εργαζόμενους και όλη την κοινωνία, στον αγώνα για τιμωρία και ανατροπή του μαύρου καθεστώτος Μητσοτάκη. Είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσουμε να έχουμε δωρεάν εκπαίδευση, να απαλλαγούμε από τις αντιεκπαιδευτικές επιθέσεις και να ζήσουμε με αξιοπρέπεια.

Να χτυπήσουμε κόκκινο συναγερμό στις σχολές μας, να τελειώσουμε την «κανονικότητα» και την μετριοπάθεια που καλλιεργούν δυνάμεις όπως η ΠΚΣ, με δήθεν επιχειρήματα ότι «τίποτα δεν αλλάζει αν πέσει ο Μητσοτάκης». Για να ενισχύσουμε μια επαναστατική δύναμη μέσα στα πανεπιστήμια, που θα το πάει μέχρι τέλους, για να πάρουμε πίσω το οξυγόνο που μας στέρησαν. Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη δεσμεύεται με όλες της τις δυνάμεις σε αυτόν τον σκοπό. Μέσα από συνελεύσεις, καταλήψεις και υιοθέτηση μαχητικών μέσων πάλης, να ξαναβρούμε στον δρόμο για να ολοκληρώσουμε τον αγώνα απέναντι στην εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Υπό διάλυση το δημόσιο σχολείο

Η κυβέρνηση σε πλήρη στοίχιση με τις επιταγές της ΕΕ και του ΟΟΣΑ συνεχίζει και εντείνει την επίθεση στον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, στα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών με μια σειρά βάρβαρων νεοφιλελεύθερων και αντιεκπαιδευτικών μέτρων. Αξιολόγηση, Ωνάσεια, Διεθνές Απολυτήριο – IB, ιδιωτικά πανεπιστήμια, Ακαδημίες Επαγγελματικής Κατάρτισης, νόμος διάλυσης της Ειδικής Αγωγής, νέο πειθαρχικό «δικαίο» απολύσεων, Εθνικό Απολυτήριο κ.ά. ιδιωτικοποιούν και κατηγοριοποιούν τα σχολεία, ενώ ταυτόχρονα εντείνουν τους ταξικούς φραγμούς για τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών στρωμάτων. Η φτωχοποίηση των εκπαιδευτικών συνεχίζεται με τους μισθούς πείνας, με την ακρίβεια που γιγαντώνεται και τις ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων αγαθών.

Τρεις εβδομάδες μετά την έναρξη της φετινής σχολικής χρονιάς και μετά από την δεύτερη φάση προσλήψεων αναπληρωτών, η κατάσταση με τις ελλείψεις σε δασκάλους και καθηγητές είναι ασφυκτική. Το υπουργείο Παιδείας δεν κατάφερε να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της υποστελέχωσης των δημόσιων σχολείων, παρά το στοίβαγμα των μαθητών σε

27άρια τμήματα, τις συγχωνεύσεις και κλεισίματα τμημάτων, τη μη έγκριση «ολιγομελών» τάξεων, τη διάλυση του ολοήμερου σχολείου.

Οι αριθμοί είναι αμείλικτοι: Με βάση τα στοιχεία του υπουργείου υπάρχουν πάνω από 50.000 κενά. Πρώτη φάση πρόσληψης αναπληρωτών 25.000 και δεύτερη φάση 11.000 σύνολο 36.000 αναπληρωτές. Άρα τα σχολεία χρειάζονται για να λειτουργήσουν κανονικά άλλους 15.000 αναπληρωτές. Επίσης αν συγκρίνουμε τις φετινές Α' και Β' φάσεις μαζί αντιστοιχούν στην περσινή μόνο Α' φάση.

Διαψεύστηκαν οι καθιερωμένοι πανηγυρισμοί και τυμπανοκρουσίες υπουργείου και κυβέρνησης για τα αυτονόητα, ότι όλοι οι εκπαιδευτικοί θα ήταν στη θέση τους τη 1 Σεπτέμβρη. Η υπουργός Παιδείας Σ. Ζαχαράκη, αναγνωρίζοντας τη δραματική κατάσταση, επιχείρησε να φορτώσει τις κυβερνητικές ευθύνες για τα χιλιάδες κενά στις εκπαιδευτικούς που παίρνουν άδειες κύησης και ανατροφής τέκνου, στοχοποιώντας με χυδαίο τρόπο ακόμα και τη μητρότητα και κατά επέκταση τα εργασιακά δικαιώματα των γονιών - εκπαιδευτικών. Είναι πολιτική τους επιλογή να ξεκινούν κάθε σχολική χρονιά με πάνω από 50.000 κενές θέσεις εκπαιδευτικών. Είναι η βάρβαρη

νεοφιλελεύθερη πολιτική της ιδιωτικοποίησης που θυσιάζει στο βωμό του κόστους το δημόσιο σχολείο, τις μορφωτικές ανάγκες των μαθητών και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Είναι η πολιτική της πολεμικής οικονομίας αυτών που ξοδεύουν δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, αλλά πετσοκόβουν τις δαπάνες του προϋπολογισμού για την παιδεία. Είναι η πολιτική που θέλει να τσακίσει τις μόνιμες και σταθερές σχέσεις εργασίας στα δημόσια σχολεία.

Όμως όλη αυτή η ρητορική για τα κενά στα σχολεία από την υπουργό και τα ΜΜΕξαπάτησης δεν είναι απλά για να αποποιηθεί τις ευθύνες του το υπουργείο αλλά προετοιμάζει το έδαφος για να περάσει αρχικά τις προσλήψεις των εκπαιδευτικών είτε στις περιφερειακές διευθύνσεις εκπαίδευσης, είτε στα σχολεία μέσω της αυτονομίας της σχολικής μονάδας, με τελικό στόχο την άρση της μονιμότητας και την υιοθέτηση αδιαφανών διαδικασιών πρόσληψης. Άλλωστε πέρσι για πρώτη φορά δόθηκε η δυνατότητα πρόσληψης αναπληρωτών με τοπικές προκηρύξεις στις περιφερειακές διευθύνσεις περιοχών όπου εξαντλούσαν οι πίνακες. Τα Ωνάσεια προσέλαβαν αναπληρωτές καταστρατηγώντας τους πίνακες, όπου

η προϋπηρεσία δεν θα μετράει. Αυτό το ζήτημα το ανέδειξε και η έκθεση του ΟΟΣΑ για την Ελλάδα που αναφέρει ότι σημαντικό πρόβλημα αποτελεί το γεγονός ότι «μόνο το 1% των ελληνικών σχολείων έχει εκπαιδευτικούς που τους επιλέγουν οι διευθυντές των σχολείων».

Οι δε προσλήψεις των αναπληρωτών κατά δόσεις σε συνδυασμό με τις τοποθετήσεις τους από τις διευθύνσεις εκπαίδευσης που γίνονται ηλεκτρονικά μέσω ΟΠΣΥΔ, με τον αριθμό των κενών να είναι όσα και οι προσλήψεις, έχουν παγιώσει μια απαράδεκτη κατάσταση αδιαφάνειας και συνδιαλλαγής.

Συνεχίζονται οι διώξεις και τα πειθαρχικά

Στα 2.500 πειθαρχικά κυρίως για συμμετοχή στην απεργία-αποχή ενάντια στην αξιολόγηση προστίθεται και οι διώξεις για εξετάσεις PISA στην Ε' ΕΛΜΕ-Θ. Οι πρωτοφανείς διώξεις της γραμματέως της ΕΛΜΕ και δύο συναδέλφων γιατί υλοποιούν τις αποφάσεις των σωματείων και μοίρασαν στους μαθητές τους επιστολή που απευθύνεται στους γονείς, φανερώνουν τον πανικό του υπουργείου και των διευθύνσεων γιατί δεν μπορούν λόγω των αντιστάσεών μας να εφαρμόσουν τους νόμους που έχουν ψηφίσει.

Να πάρουμε τον αγώνα στα χέρια μας

Με Γενικές Συνελεύσεις και Επιτροπές Αγώνα να συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε στην αξιολόγηση-ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και τη διάλυση των εργασιακών μας δικαιωμάτων. Η άρση της μονιμότητας και οι απολύσεις, η παράδοση στο ιδιωτικό κεφάλαιο όλο και περισσότερων σχολείων, όπως γίνεται με τα Ωνάσεια, το κλείσιμο σχολείων λόγω κακής αξιολόγησής τους, η αυτονομία της σχολικής μονάδας και η αναζήτηση πόρων για τη λειτουργία της θα έρθουν πιο γρήγορα αν παραιτηθούμε από τη μάχη της αξιολόγησης. Γι' αυτό οι απειλές και η τρομοκρατία της κυβέρνησης πρέπει να σπάσουν με τη μαζική αντίσταση και την απεργία-αποχή, όπως έγινε όλα τα προηγούμενα χρόνια. Πρέπει οι εκπαιδευτικοί μαζί με τους συγγενείς των θυμάτων των Τεμπών να συνεχίσουμε την πάλη για τη δικαίωσή τους, παίρνοντας τη σκυτάλη από τις συγκλονιστικές κινητοποιήσεις στις 26/1 και τη Γενική Απεργία στις 28/2. Η δικαίωση δεν θα έρθει μέσα από τη βουλή και την «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη αλλά με τους αγώνες και την πτώση της κυβέρνησης.

Νέος αντι-μεταναστευτικός νόμος

Παραλήρημα της ΝΔ

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ψήφισε στις 3 Σεπτέμβρη το νέο νομοσχέδιο που αφορά στη μετανάστευση. Ένα νομοσχέδιο που αποτελεί συνέχεια των ακροδεξιών αφηγημάτων όπως η φράση του υπουργού Μετανάστευσης Θάνου Πλεύρη «Στην Ελλάδα δεν έρχονται μόνο κατατρεγμένοι, έρχονται και κακομαθημένοι». Θα γίνει νόμος η ακροδεξιά ρητορική, ότι οι μετανάστες εκ φύσεως είναι εγκληματίες και αυτή θα είναι η αντιμετώπισή τους. Το νέο νομοσχέδιο δεν αφήνει καμιά δυνατότητα νομιμοποίησης σε πρόσφυγα και μετανάστη που θα βρεθεί στη χώρα ή που διαμένει για χρόνια «χωρίς χαρτιά». Μάλιστα εξασφαλίζει τα λεγόμενα αντικίνητρα προκειμένου να σταματήσουν οι ροές μεταναστών.

1) Αντιμετωπίζεται ως παράνομη η είσοδος και η παραμονή στη χώρα προσφύγων και μεταναστών και ποινικοποιείται. Οι ποινές για παράνομη είσοδο αυξάνονται: από 3 μήνες φυλάκιση σε 2 έως και 5 χρόνια, ανάλογα την περίπτωση και εξοντωτικά χρηματικά πρόστιμα από 5.000 έως και 10.000 ευρώ. Οι ποινές θα εφαρμόζονται άμεσα με κάθειρξη και δεν θα υπάρχει ούτε δυνατότητα εξαγοράς τους με εγγύηση.

2) Δίνει την δυνατότητα ποινικής κράτησης χωρίς την τέλεση κάποιου αδικήματος για έως και 24 μήνες (παράτυπο ακόμα και με το Σύνταγμα που ορίζει τους 18 μήνες ως ανώτατο όριο για κακουργήματα).

3) Προβλέπει φυλάκιση ακόμα και ασυνόδευτων ανήλικων και οικογενειών και

απελάσεις για όσους έχει απορριφθεί το αίτημα ασύλου τους.

4) Περιορίζει τη δυνατότητα υποβολής αιτήσεων ασύλου/διεθνούς προστασίας μετά την είσοδο ή κατά τη διάρκεια της παραμονής, με στόχο να αποτραπούν οι «καταχρηστικές πρακτικές».

5) Ενισχύεται η διαδικασία απέλασης. Ο νόμος στοχεύει σε πιο αποτελεσματικές διαδικασίες επιστροφών όσων διαμένουν παράνομα. Γίνεται πιο εύκολη η κρατική διαδικασία επαναπροώθησης, μειώνονται τα «κενά διεκπεραίωσης». Δηλαδή μείωση έως εξαφάνιση προθεσμιών για υλοποίηση απελάσεων. Στερεί τη δυνατότητα νομικής υποστήριξης και ενστάσεων για τις απορρίψεις ασύλου.

6) Βάζει στο στόχαστρο όχι μόνο τους νέους πρόσφυγες και μετανάστες αλλά χαρακτηρίζει παράνομη την διαμονή χιλιάδων μεταναστών που ζουν στη χώρα, ακόμα και αν ξεπερνούν τα 7 χρόνια, προβλέποντας την επιστροφή των «χωρίς χαρτιά» πολιτών τρίτων χωρών. Καταργείται η διάταξη που έδινε τη δυνατότητα σε άτομα που διαμένουν για 7 χρόνια να ζητήσουν άδεια διαμονής για «εξαιρετικούς λόγους». Αυτό σημαίνει ότι άτομα που μέχρι τώρα βασιζόνταν σε αυτή τη ρύθμιση έχουν πλέον περιορισμένες ή καθόλου επιλογές νομιμοποίησης.

Με πρωτοπόρο τον θαυμαστή των ναζί Θάνο Πλεύρη, η ΝΔ με αυτό το νόμο θέλει να βουλιάξει στη βαρβαρότητα τους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Η ασφυκτική αυστηροποίηση του νομικού πλαισίου θα ωθήσει ένα μεγάλο κομμάτι των μεταναστών σε αδιέξοδο. Έρχονται να

προστεθούν στα προηγούμενα μεγαλεπήβολα σχέδια της κυβέρνησης η δημιουργία νέων κλειστών δομών-στρατοπέδων συγκέντρωσης, το κόσψιμο των πενιχρών έως τώρα επιδομάτων, η αναδιαμόρφωση (προς το χειρότερο), ακόμη και το μενού των δομών «φιλοξενίας». Συνεχίζεται η ίδια πολιτική που επέτρεψε το έγκλημα της Πύλου, που έχτισε τον φράχτη στον Έβρο, που πλέον μετρά χιλιάδες επαναπροωθήσεις, που στοιβάζει εκατοντάδες πρόσφυγες και μετανάστες σε απάνθρωπα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Τώρα το καθεστώς Μητσοτάκη χτίζει ένα σιδηρόφραχτο πλαίσιο, με συνθήκες διαβίωσης αφόρητες για να στείλει τους μετανάστες πίσω.

Το καθεστώς Μητσοτάκη είναι ο πιο πιστός σύμμαχος των δυτικών ιμπεριαλιστών. Θαυμάζει κρυφά και φανερά το ρατσιστικό μίσος του Τραμπ και τη μεταναστευτική του πολιτική (πογκρόμ, ειδικός στρατός ICE κ.ά.) και προσπαθεί να την αναπαράγει. Μας έχει μπλέξει για τα καλά στον πόλεμο και παραμένει πλήρως αγκιστρωμένο στα επικίνδυνα σχέδια των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ-NATO. Οι δεκάδες επεμβάσεις στις οποίες η Ελλάδα έχει παίξει ενεργό ρόλο (αποστολή φρεγάτας στην Ερυθρά θάλασσα, παροχή βοήθειας στο Ισραήλ, στρατηγικής σημασίας βάσεις ανεφοδιασμού όπως Σούδα, Αλεξανδρούπολη κ.λπ.), έχουν διαλύσει τις περιοχές της Μέσης Ανατολής, της Βορείου Αφρικής, της ζώνης Σαχέλ, δημιουργώντας τις ροές προσφύγων και μεταναστών. Τώρα τα στελέχη της ΝΔ τους αντιμετωπίζουν ως εισβολείς και καμώνονται για την επιτυχία της κυβέρνησής τους στην αποτελε-

σματική και άμεση «αντιμετώπισή» τους, ανάγοντας την «νίκη» αυτή σε στρατηγική υπεράσπιση της ακεραιότητας της χώρας.

Ενάντια σ' αυτό τον αγριανθρωπισμό, στεκόμαστε δίπλα στους πρόσφυγες και μετανάστες. Είναι απαραίτητο για το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα να αποκρούσει τον αποπροσανατολισμό και τη διαίρεση, τον εκβαρβαρισμό και την καταστολή που προωθείται με όχημα το ρατσισμό και την ξενοφοβία. Αγωνιζόμαστε να χορηγηθεί άσυλο και ταξιδιωτικά έγγραφα σε όλους τους αιτούντες. Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για αξιοπρεπείς χώρους στέγασης εντός των πόλεων, με ισότιμη πρόσβαση σε υγειονομική περίθαλψη, στην εκπαίδευση για όλα τα παιδιά, με ίσα δικαιώματα. Αυτός ο αγώνας πρέπει να φτάσει μέχρι τη ρίζα του προβλήματος: Πρέπει να τελειώνουμε με τους εγκληματίες και τους δολοφόνους. Τράμπ, Νετανιάχου, Μητσοτάκη – αυτοί έχουν κηρύξει τον πόλεμο στους πιο αδύναμους. Γενοκτονούν τους Παλαιστίνιους, ετοιμάζουν νέα σφαγεία για τους λαούς με την επέκταση του πολέμου στην Μέση Ανατολή, φυλακίζουν, επαναπροωθούν και σκοτώνουν μετανάστες, ωθούν στην εξαθλίωση τους εργαζόμενους. Να ορθώσουμε ένα τείχος ενάντια στους πραγματικούς-ταξικούς εχθρούς μας. Να αναδείξουμε ως αρχές της κοινωνίας μας την ταξική αλληλεγγύη και ενότητα, με τους κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών για αξιοπρεπή ζωή χωρίς πολέμους, διακρίσεις, φτώχεια.

Δολοφονία Φύσσα

Οι χρυσαυγίτες αποφυλακίζονται

Οι νεοφιλελεύθεροι φασίστες στην κυβέρνηση

Στις 12 Σεπτέμβρη, ανακοινώθηκε η αποφυλάκιση του Νίκου Μιχαλολιάκου, αρχηγού της Χρυσής Αυγής, έπειτα από αίτησή του για λόγους υγείας. Ο αρχιναζί Μιχαλολιάκος είχε επιστρέψει στη φυλακή τον Ιούνιο του 2024, όταν το Συμβούλιο Εφετών Λαμίας ανέτρεψε την απόφαση αποφυλάκισης που είχε λάβει το αρμόδιο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών. Έχουν προηγηθεί πολλά άλλα μέλη της Χρυσής Αυγής, των οποίων έχουν γίνει δεκτές οι αιτήσεις αποφυλάκισής τους, πολλές φορές έχοντας μεσολαβήσει μικρό χρονικό διάστημα από την καταδίκη τους. Όλα αυτά μόλις δώδεκα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τα τάγματα εφόδου της ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής, με επικεφαλής τον Ρουπακιά και την αμέτοχη παρουσία της ΕΛ.ΑΣ. Αξίζει να σημειώσουμε την αντιμετώπιση που έχουν λάβει αγωνιστές και άνθρωποι που τόλμησαν να αμφισβητήσουν την αστική ελίτ, σε αντίστοιχα αιτήματα αποφυλάκισης ή απλώς μεταφοράς σε αγροτικές φυλακές και έχοντας εκτίσει το μεγαλύτερο μέρος της ποινής τους (βλ. Ρωμανός, Κουφοντίνας, κ.λπ.).

Η Χρυσή Αυγή τροφοδοτήθηκε από πλήθος ΜΜΕ που προέβαλαν τις «αγαθο-

εργίες» της, αποκρύπτοντας συστηματικά τις θρασυδείλες και δολοφονικές επιθέσεις σε μετανάστες, αγωνιστές, εργαζόμενους και νεολαία. Ιδιαίτερα την περίοδο 2010-2012, οι επιθέσεις είχαν ενταθεί, με την Χρυσή Αυγή να επιδιώκει να παίξει έναν αναβαθμισμένο ρόλο ως βασική δύναμη κρούσης ενάντια στους αγώνες εργαζόμενων και νεολαίας που είχαν ξεσπάσει ορμητικά με τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο ενάντια στα μνημόνια. Από την άλλη μεριά, οι αστικές δυνάμεις έβλεπαν με καλό μάτι μια τέτοια συνύπαρξη (βλ. δηλώσεις Μπάμπη Παπαδημητρίου για «συνεργασία με μια σοβαρή Χρυσή Αυγή») και για αυτό άφηναν τους δολοφόνους ανέγγιχτους. Παρά τις κορόνες περί «δημοκρατικού τόξου», η αστική τάξη και τα κόμματά της δεν ήταν διατεθειμένα να προβούν σε οποιαδήποτε ενέργεια ενάντια στη Χρυσή Αυγή. Εξάλλου, ο τότε υπουργός ΠΡΟ.ΠΟ. Δένδιας, φύλαγε στο συρτάρι του για μήνες μια λίστα με όλα τα εγκλήματα των χρυσαυγιστών, ενώ και η κυβέρνηση Σαμαρά διατηρούσε διαύλους επικοινωνίας με τη Χρυσή Αυγή μέσω του Τάκη Μπαλτάκου, γενικού γραμματέα της κυβέρνησης.

Χρειάστηκε το αντιφασιστικό κίνημα που γεννήθηκε μέσα από τις μαζικές, μαχητικές διαδηλώσεις που ξέσπασαν αμέσως

μετά τη δολοφονία και έλαβαν εξεργεσιακά χαρακτηριστικά για να απομονωθούν οι ναζί και εντέλει να αναγκαστεί η συγκυβέρνηση Σαμαρά- Βενιζέλου να

προχωρήσει σε σύλληψη. Ύστερα από αρκετά εμπόδια και με ευθύνη των επόμενων κυβερνήσεων ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, επιβλήθηκε μια ιστορική καταδίκη στις 7 Οκτώβρη 2020, με δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους και νέους στον δρόμο να αντιμετωπίζουν τα ΜΑΤ, τις αύρες και τα χημικά της κυβέρνησης Μητσοτάκη μετά την ανακοίνωση της απόφασης.

Πλέον, όσο βαθαίνει η κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος, αποτυγχάνει ο νεοφιλελευθερισμός και προχωράει η αντιδημοκρατική αναδίπλωση, τα όρια με τα τάγματα εφόδου και τα φασιστικά κόμματα γίνονται δυσδιάκριτα. Τα πιο μεγάλα φασιστικά καθάρματα έχουν ενσωματωθεί στην πρώτη γραμμή των αστικών, νεοφιλελευθέρων κομμάτων όπως δείχνει και η άνοδος ακροδεξιών και φασιστών σε όλη την Ευρώπη. Ο προοδευτικός μανδύας της «πολιτισμένης» Δύσης πάει περίπατο, όταν σφίχταγκαλιάζεται με το φασιστικό και γενοκτονικό καθεστώς του κράτους του Ισραήλ.

Στη χώρα μας, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έχει απορροφήσει φιλοχουντικούς, ακροδεξιούς του ΛΑΟΣ, μισάνθρωπους νεοφιλελεύθερους, προωθώντας έναν ακραίο κοινωνικό δαρβινισμό

(«Όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει» είχε πει ο διαβόητος Πέτσας) μέσω της ακρίβειας, της φτώχειας και της τεράστιας εξαθλίωσης και αποσύνθεσης που έχει οδηγήσει την ελληνική κοινωνία. Στερεί διαρκώς δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, ενισχύει τους μηχανισμούς καταστολής, καταστέλλει όποιον αντιδρά στα χειρότερα εγκλήματα που έχουν γραφτεί στη σύγχρονη ιστορία, δεν στηρίζει «απλά» το κράτος του Ισραήλ, έχει γίνει προκεχωρημένο φυλάκιό του, το στηρίζει πολιτικά, στρατιωτικά, διπλωματικά, βαφτίζοντας την συνεργασία σε γενοκτονία ως «στρατηγική σχέση». Συγκαλύπτει και μπαζώνει δολοφονίες για τις οποίες η ίδια φέρει ευθύνη λόγω των ιδιωτικοποιήσεων. Αμφισβητεί ανοιχτά και με τον πιο βρώμικο τρόπο τους συγγενείς των θυμάτων των Τεμπών εξωθώντας τους ακόμα και σε απεργία πείνας, χλευάζοντας και αυτόν τον αγώνα τους.

Ο φασισμός, είτε των ταγμάτων εφόδου είτε ο εξευγενισμένος, τσακίζεται στον δρόμο. Δώδεκα χρόνια μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά, η μεγάλη συμμετοχή στις διαδηλώσεις μνήμης και αγώνα δείχνει ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούν και πρέπει να σταθούν εμπόδιο στο δηλητήριο της ακροδεξιάς, της φτώχειας και του πολέμου. Με ένα ταξικό μέτωπο, μαζικά, μαχητικά, όπως στην απεργία των Τεμπών στις 28/2, πρέπει να οργανωθούμε σε κάθε χώρο δουλειάς, σε σχολεία και σχολές, σε κάθε γειτονιά.

■ Νίκος Σπ.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ ΣΤΗ ΔΕΘ: ‘Άδειο καλάθι για τους εργαζόμενους δώρα για το κεφάλαιο και εξοπλισμούς

Στην ομιλία του στην 89η ΔΕΘ, ο Μητσοτάκης εξήγγειλε μέτρα ύψους 1,6 δις, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Μαξίμου, επιχειρώντας μια επανεκκίνηση της κυβέρνησης, μετά το πλήγμα που δέχτηκε από τις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη και τα σκάνδαλα.

Αυτό που ο
Μητσοτάκης
παρουσίασε ως
τη «μεγαλύτερη
μείωση
φόρων στη
μεταπολίτευση»
είναι ψίχουλα
μπροστά σε όσα
έχει αρπάξει
η κυβέρνηση
από τους
εργαζόμενους και
τα φτωχά λαϊκά
στρώματα

Με μπαμπούλα την κρίση στη Γαλλία, ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ ξεκαθάρισε ότι προτεραιότητα παραμένουν τα «δημοσιονομικά όρια της ΕΕ» και οι εξοπλιστικές δαπάνες, δηλ. οι κοινωνικές δαπάνες θυσιάζονται και πάλι για την εξυπηρέτηση του χρέους, τα υψηλά πρωτογενή πλεονάσματα, τους εξοπλισμούς.

Συνοπτικά τα μέτρα:

1) **Φορολογικά:** Μείωση φορολογικών συντελεστών κατά 2% και επιπλέον μείωση ανάλογα με τον αριθμό των παιδιών, από τον Ιανουάριο του 2026. Πρόκειται για εμπαιγμό, αφού για τα χαμηλά εισοδήματα είτε δεν αλλάζει τίποτα είτε το όφελος μεταφράζεται σε... ψίχουλα. Πχ. για εισοδήματα έως 10.000 ευρώ - αποτελούν το 46% των φορολογουμένων- δε θα υπάρχει καμία ελάφρυνση, αφού ο πρώτος συντελεστής φορολόγησης διατηρείται στο 9%. Για εισόδημα 10.000 - 11.000 ευρώ η μείωση φόρου είναι 20 ευρώ το έτος, και με ένα παιδί 40 ευρώ το έτος! Στην κατηγορία εισοδήματος 15.000-16.000 ευρώ η ελάφρυνση για 0, 1, 2, 3, 4 παιδιά είναι αντίστοιχα 100, 200, 300, 650 και 480 ευρώ ετησίως. Όμως, στην εισοδηματική κατηγορία άνω των 60.000 ευρώ είναι αντίστοιχα 1.600, 2.000, 2.400, 3.300 και 5.300 ευρώ!

Για τους νέους μέχρι 25 ετών προβλέπεται μηδενικός φόρος μέχρι τα 20.000 ευρώ, και μείωση στο 9% από 20% για νέους 26-30 ετών για αντίστοιχα εισοδήματα. Το βασικό πρόβλημα, όμως, στη νεολαία είναι η μαύρη δουλειά, η ελαστική εργασία, τα άθλια μεροκάματα, που συνήθως δε φτάνουν σε εισόδημα που ξεπερνά

το αφορολόγητο. Η πλειοψηφία των νέων που αμείβεται με τον κατώτατο μισθό (880 ευρώ μεικτά, 743 ευρώ καθαρά), με τον μηδενισμό του φόρου θα δει αύξηση μόλις 19 ευρώ τον μήνα (762 ευρώ καθαρά)!

Το όριο για το αφορολόγητο παραμένει εξαιρετικά χαμηλό μετά το μνημονιακό τσεκούρι (10.000 ευρώ), ο ΦΠΑ παραμένει στα ύψη για βασικά είδη όπως τρόφιμα, ρεύμα και ενοίκια, ενώ ο ΕΝΦΙΑ έχει μονιμοποιηθεί. Όχι μόνο δεν υπάρχει κανένα μέτρο αύξησης της φορολογίας στα προκλητικά κέρδη τραπεζών- ενεργειακών ομίλων- σούπερ μάρκετ- βιομηχανών, αλλά με τη θέσπιση ενδιάμεσου συντελεστή προβλέπεται μείωση του φόρου από 44% στο 39% για εισοδήματα από 40-60.000 ευρώ, ένα απροκάλυπτο δώρο για τα υψηλά εισοδήματα.

Η μείωση του ΦΠΑ κατά 30% σε ακριτικά νησιά κάτω των 20.000 κατοίκων, που ανακοινώθηκε, δε θα αντιμετωπίσει ασφαλώς την εγκατάλειψη, η οποία έχει πολλαπλές και σύνθετες αιτίες.

2) **Στεγαστικά:** Μειώνεται στο μισό ο ΕΝΦΙΑ στα χωριά μέχρι 1.500 κατοίκους από το 2026, με κατάργησή του το 2027. Στα μεγάλα αστικά κέντρα, όμως, όπου εμφανίζεται το μεγαλύτερο πρόβλημα, παραμένει ως έχει. Μείωση του φόρου από 35% στο 25% για ενοίκια από 12-24.000 ευρώ, καθόλου άσχημα για τους μεγαλοιδιοκτήτες. Οικοδόμηση 2.000 διαμερισμάτων σε εκτάσεις πρώην στρατοπέδων, που θα στεγάσουν κατά 25% στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων και κατά 75% πολίτες που δεν έχουν πρώτη κατοικία.

3) **Μισθολογικά:** Αυξήσεις για ενστόλους και διπλωμάτες με το νέο αναβαθμισμένο Μισθολόγιο. Είναι οι μόνες αυξήσεις που δίνονται για υπερασπιστούν το καθεστώς Μητσοτάκη. Με άδεια χέρια έμειναν οι δημόσιοι υπάλληλοι, που περίμεναν να ακούσουν για 13ο-14ο μισθό, αλλά και οι συνταξιούχοι συνταξιούχους που δεν είδαν την επαναφορά της 13ης σύνταξης, ούτε τα αναδρομικά.

4) **Συνταξιούχοι:** Μειώνεται στο μισό η προσωπική διαφορά για τους συνταξιούχους το 2026 και από το 2027 καταργείται πλήρως. Μέτρο χωρίς αντίκρισμα, αφού η προσωπική διαφορά σε μεγάλο βαθμό έχει ροκανιστεί από τις αυξήσεις που δίνονται στα χαρτιά. Οι χαμηλο-συνταξιούχοι με σύνταξη κάτω από 1.000 ευρώ τον μήνα δεν έχουν κανένα απολύτως όφελος, ενώ όσοι έχουν ετήσιο εισόδημα 16.000 ευρώ θα εξοικονομήσουν... 10 ευρώ τον μήνα!

5) Για τις **μικρομεσαίες** επιχειρήσεις δήλωσε πως είναι έτοιμο το νομοσχέδιο του υπουργείου Ανάπτυξης για περαιτέρω απλούστευση των διαδικασιών αδειοδότησης. με αιχμή τις επενδύσεις στο χώρο της Βιομηχανίας. Ταυτόχρονα συνεχίζεται η φοροαφαίμαξη των μικρών επαγγελματιών, αφού διατηρείται στο ακέραιο ο νόμος για τη φορολόγηση επί φανταστικού εισοδήματος, του λεγόμενου «τεκμαρτού».

6) Διπλασιάζεται η έκπτωση στις δαπάνες για **άμυνα**, για την ενίσχυση της «κοινής ασφάλειας των κρατών-μελών», μία ενίσχυση που θα φτάσει τα 150 εκατ. ευρώ. Ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε 2,3 δις. ευρώ εξοπλιστικές δαπάνες μόνο για το 2026 και ξεκαθάρισε ότι «δεν πρόκειται η κυβέρνηση να κάνει κοινωνικές δαπάνες (βλ. ούτε καν επιδόματα) και να μην προμηθεύεται *Belharra*». Σε αυτό το πλαίσιο περιέγραψε την περαιτέρω εμπλοκή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, και προειδοποίησε για βάθεμα της εμπλοκής στον πόλεμο στην Ουκρανία. Κουβέντα όμως δεν είπε για τη γενοκτονία των Παλαιστινίων.

7) **Λοιπές «μεταρρυθμίσεις» με ορίζοντα το... 2030!**

- Καθιέρωση του Εθνικού Απολυτηρίου για την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο με ακόμη περισσότερες πανελλαδικές εξετάσεις και φροντιστήρια, ένα σχολείο με περισσότερες ανισότητες και λιγότερη μόρφωση.
- Ολοκλήρωση του νέου ΕΣΥ με πόρους του Ταμείου Ανάκαμψης βλ. επί πληρωμή χειρουργεία.
- Σύγχρονες Πολεοδομίες και πλήρες Κτηματολόγιο: «Οι πολεοδομίες φεύγουν από τους δήμους και εντάσσονται στην Κτηματολογία Α.Ε.».

ΕΝΟΥΣ, Λισμοί

- Εθνικός Ενεργειακός Χάρτης για «ενεργειακή αυτονομία», δηλ. ενίσχυση στο φαγοπότη με τις Ανα-
νεώσιμες Πηγές Ενέργειας.

Αυτό που ο Μητσοτάκης παρουσίασε ως τη «μεγαλύτερη μείωση φόρων στη μεταπολίτευση» είναι ψίχουλα μπροστά σε όσα έχει αρπάξει η κυβέρνηση από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα: με την τρομερή ακρίβεια, την άμεση και έμμεση φορολογία, τα υπερπλεονάσματα που για το 2024 έφτασαν τα 11,5 δισ. ευρώ, τη διάλυση της Παιδείας και της Υγείας. Σύμφωνα με τη Eurostat, το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ έχει συμπιεστεί στο 35,1%, όταν ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι 48%, ενώ το μερίδιο των κερδών είναι 50,2%, όταν στην ΕΕ είναι 40,9%!

Το φορολογικό σύστημα στην Ελλάδα είναι κραυγαλέα άδικο και αντιλαϊκό. Το 95% των φορολογικών εσόδων το πληρώνουν τα χαμηλά εισοδήματα, και μόλις το 5% το κεφάλαιο. Οι πλούσιοι φοροδιαφεύγουν με χιλιάδες τρόπους, οι εφοπλιστές δεν φορολογούνται. Οι άδικοι έμμεσοι φόροι (ΦΠΑ, ειδικοί φόροι κατανάλωσης κ.α.), που επιβαρύνουν κυρίως τα νοικοκυριά παραμένουν στα ύψη. Το 2025 τα φορολογικά έσοδα από τον ΦΠΑ αναμένεται να φτάσουν τα 26,7 δισ. ευρώ, έναντι 25,3 δισ. το 2024 και 17,7 δισ. το 2019, αύξηση που σε 6 χρόνια αγγίζει το 43%.

Η προσπάθεια της κυβέρνησης να πείσει ότι οι αλλαγές στη φορολογία θα βοηθήσουν στο δημογραφικό είναι καθαρή πρόκληση για τους νέους. Το δημογραφικό αφορά το σύνολο των όρων εργασίας και ζωής των νέων. Με το αντεργατικό νομοσχέδιο για τη 13ωρη εργασία-σκλαβιά, τους χαμηλούς μισθούς, την ελαστική και απλήρωτη εργασία, την ακρίβεια, τη διάλυση/ιδιωτικοποίηση των συστημάτων Παιδείας-Υγείας-Ασφάλισης συντρίβεται κάθε προγραμματισμός της προσωπικής και οικογενειακής ζωής. Η μείωση της φορολογίας των ιδιοκτητών δεν θα μειώσει τα ενοίκια, ενώ τα προγράμματα όπως το «ΣΠΠΤΙ ΜΟΥ II» και η «κοινωνική αντιπαροχή» τροφοδοτούν ακόμα περισσότερο το κόστος στέγασης. Και την ίδια στιγμή συνεχίζεται το ξεπίτωμα με τους πλειστηριασμούς, τις εξώσεις ενοικιαστών κ.ο.κ.

Το άδαιο καλάθι της ΔΕΘ δεν έπεισε τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Σύμφωνα με τις έρευνες, το 60% των πολιτών δεν βλέπει ότι θα έχει κάποια βελτίωση στη ζωή του από τα μέτρα, και απορρίπτει την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης γενικώς. Έξω από το Βελλίδειο διαδήλωναν χιλιάδες εργαζόμενοι στο κέντρο της Θεσσαλονίκης με τα εργατικά σωματεία, τους φοιτητικούς συλλόγους, τους συγγενείς των θυμάτων των Τεμπών, τους συνταξιούχους. Μπορεί να απαγόρευσαν τη συγκέντρωση του Συλλόγου θυμάτων Τεμπών στη ΔΕΘ, όμως μαζικότατη συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε και στο Σύνταγμα αλλά και σε δεκάδες πόλεις σε όλη την Ελλάδα με αίτημα «Να μη συγκαλυφτεί το έγκλημα», «Να φύγει η κυβέρνηση των δολοφόνων». Τα αντικυβερνητικά συνθήματα και ο παλμός έστειλαν μήνυμα κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων, όπως έδειξε η μαζική υποστήριξη στην απεργία πείνας του Πάνο Ρούτσι.

Ο Μητσοτάκης από τη ΔΕΘ απαίτησε «Λιγότερα συνθήματα», «συναίνεση» και «πολιτική σταθερότητα» με ορίζοντα το 2030. Με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις, να πάμε και τον Μητσοτάκη και την κυβέρνηση του «Μέχρι Τέλους»!

Εξαγγελίες ΔΕΘ για την Εκπαίδευση: Νέα εξεταστική κρισάρα, απογείωση των ταξικών φραγμών στην Παιδεία

Στην ομιλία του στη ΔΕΘ ο πρωθυπουργός αναφέρθηκε στις μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση ξεκινώντας και χαρακτηρίζοντας «ταυτοτική» την ίδρυση μη κρατικών-ιδιωτικών πανεπιστημίων, ενώ πανηγύρισε για το γεγονός ότι «τα τέσσερα πρώτα θα ανοίξουν τις πόρτες τους σε Έλληνες και ξένους φοιτητές αυτόν τον Οκτώβριο». Την επομένη στη συνέντευξη Τύπου, σχολιάζοντας το γεγονός ότι δεν ήρθαν στη χώρα μεγάλα πανεπιστήμια του εξωτερικού όπως το Harvard, το Yale, το Princeton, η Σορβόνη, αλλά αντίθετα τα τέσσερα που «ανοίγουν τις πόρτες τους» (από τα έντεκα που είχαν κάνει αίτηση, αλλά δεν πληρούσαν τους όρους της Ανεξάρτητης Αρχής) δεν είναι παρά κολέγια, παραρτήματα ξένων κολεγίων, που ουσιαστικά αναβαθμίστηκαν σε πανεπιστήμια, έσπενσε ουσιαστικά να μην απαντήσει. Αντιπαρέβαλε στην ερώτηση τις συνεργασίες των δημοσίων πανεπιστημίων με πανεπιστήμια του εξωτερικού, όπως το Harvard και το Yale, με το ΑΠΘ και το ΕΚΠΑ αντίστοιχα. Μάλιστα τόνισε ότι «η εξωστρέφεια των πανεπιστημίων» προς τις συνεργασίες αυτές είναι το μεγάλο κατόρθωμα της κυβέρνησής του. «...το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο έχει ένα εξαιρετικό πρόγραμμα ιατρικής στα Αγγλικά. Απευθύνεται σε ξένους φοιτητές, είναι ανταγωνιστικό και ποιοτικό. Και αυτή τη στιγμή έχει πολύ μεγαλύτερη προσφορά φοιτητών απ' ό,τι μπορεί να ικανοποιήσει. Αυτό είναι το μοντέλο και για τα υπόλοιπα δημόσια πανεπιστήμια μας, τα οποία συνδέονται πια με την αγορά εργασίας με πολύ πιο ενεργό τρόπο, αποκτούν τη δική τους ταυτότητα», είπε. Για να συμπληρώσει «και σε αυτό έρχεται να προστεθεί και αυτό το οποίο είπα πριν, ότι φέτος θα ξεκινήσουμε τη χρονιά χωρίς καμία κατάληψη. Μα, έχει καμία σχέση αυτή η εικόνα του δημόσιου πανεπιστημίου με το πού ήταν το δημόσιο πανεπιστήμιο πριν από κάποια χρόνια; Συμβολικά, το κυλικείο της Νομικής έχει μετατραπεί σε έναν χώρο ο οποίος είναι προσβάσιμος στους φοιτητές και όχι τους μπαχαλάκηδες και στους καταληψίες».

Η κατάργηση στην πράξη από την κυβέρνηση της ΝΔ του άρθρου 16 του Συντάγματος με την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων επιχειρεί πραγματικά να αλλάξει ριζικά την «ταυτότητα» της Ανώτατης Εκπαίδευσης και να τη μετατρέψει σε αγορά πτυχίων, ενώ ταυτόχρονα η ιδιωτικοποιημένη λειτουργία των κρατικών ΑΕΙ με «εξωστρέφεια» ή «ευελιξία» αποτελούν μόνιμους και σταθερούς στόχους της. Στο πλαίσιο αυτό η κυβέρνηση καταργεί- ιδιωτικοποιεί συνεχώς τη φοιτητική μέριμνα, θα προχωρήσει σε διαγραφές φοιτητών που καθυστερούν λόγω οικονομικών προβλημάτων να τελειώσουν τις σπουδές τους, θα επιβάλει δίδακτρα κ.λπ. Μόνιμος στόχος είναι επίσης οι αγώνες και το κίνημα των φοιτητών ενάντια στις δραματικές περικοπές στις δαπάνες για την εκπαίδευση, στην ιδιωτικοποίησή της, στους ταξικούς φραγμούς που σημαίνουν ότι όποιος έχει χρήματα θα καταφέρει να ολοκληρώσει τις σπουδές ή θα αγοράζει πτυχίο.

Για να φτάσουν αυτοί οι ταξικοί φραγμοί στο ανώτερο σημείο τους ο πρωθυπουργός εξήγγειλε από το βήμα της ΔΕΘ το Εθνικό Απολυτήριο, για να εξασφαλιστεί υποτίθεται ο «αυτοτελής ρόλος» του Λυκείου και να μην είναι προθάλαμος προετοιμασίας για την εισαγωγή στα ΑΕΙ, σημειώνοντας μάλιστα ότι την προετοιμασία αυτή την αναλαμβάνουν τα φροντιστήρια. Θα ισχύσει όπως είπε για τους μαθητές που είναι τώρα Γ' Γυμνασίου. Κάλεσε μάλιστα σε συναίνεση γι' αυτή τη «μεταρρύθμιση» και τα άλλα κόμματα, ενώ προανήγγειλε πρόσκληση για «εθνικό διάλογο», μέσα στον επόμενο μήνα. Το Εθνικό Απολυτήριο και στα δύο σενάρια που υπάρχουν, της επιτροπής Πιερρακάκη και του Εθνικού Οργανισμού Εξετάσεων θα επιφέρει μια ένταση των εξετάσεων πανελλαδικού τύπου στη διάρκεια των τάξεων του Λυκείου για την απόκτηση Εθνικού Απολυτηρίου.

Το σχέδιο της Επιτροπής Πιερρακάκη προβλέπει να συνδεθούν το Πιστοποιητικό Γλωσσομάθειας με την απόκτηση του Εθνικού Απολυτηρίου. Δηλαδή χωρίς αυτό δεν θα παίρνει κάποιος απολυτήριο, ενώ το ποιες θα είναι οι ξένες γλώσσες θα κα-

θορίζονται από υπουργική απόφαση. Προτείνει επίσης να αυξηθούν τα θέματα από την τράπεζα θεμάτων στις προαγωγικές και απολυτήριες εξετάσεις με στόχο να είναι όλα από αυτήν. Ο Γενικός Μέσος Όρος του Εθνικού Απολυτηρίου θα βγαίνει από τις τρεις τάξεις του Λυκείου με ειδικό συντελεστή σε κάθε τάξη και με μεγαλύτερη βαρύτητα στην Γ' Τάξη. Ο αριθμός των εισακτέων θα καθορίζεται από τα τμήματα των Πανεπιστημίων, ενώ θα παραμείνουν και οι πανελλαδικές εξετάσεις για την εισαγωγή στα ΑΕΙ.

Σύμφωνα με το σχέδιο του Εθνικού Οργανισμού Εξετάσεων οι μαθητές θα δίνουν εξετάσεις σε εννιά βασικά μαθήματα κατά τη διάρκεια του Λυκείου, τρία ανά τάξη, στα οποία θα εξετάζονται πανελλαδικά από την τράπεζα θεμάτων. Στη συνέχεια θα βγαίνει ένας μέσος όρος και για τις τρεις τάξεις του Λυκείου ο οποίος θα συμμετέχει για την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο κατά 20% - το υπόλοιπο 80% θα είναι από τις πανελλαδικές εξετάσεις.

Με το Εθνικό Απολυτήριο το Λύκειο, όχι μόνο δεν αποκτά έναν «αυτόνομο ρόλο», όπως διατείνεται η κυβέρνηση, αλλά μετατρέπεται σε εξεταστικό κέντρο. Δεν θα αρκεί πια η οικονομική αιμορραγία των εργατικών και λαϊκών οικογενειών που ήδη υπάρχει σήμερα για να εισαχθεί κάποιος στο πανεπιστήμιο, αλλά θα απαιτούνται πολλά περισσότερα φροντιστήρια για τις προαγωγικές εξετάσεις δηλαδή για να τελειώσει κάποιος το Λύκειο και σε περισσότερα μαθήματα. Ούτε καν αυτή η διαρκής εξεταστική κρισάρα στη διάρκεια του Λυκείου δεν οδηγεί στην κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων. Αυτές θα παραμείνουν σαν «το πιο αδιάβλητο σύστημα» εισαγωγής στα ΑΕΙ. Η εφαρμογή του Εθνικού Απολυτηρίου θα σημαίνει το πέταγμα των πιο αδύναμων ή οικονομικά ασθενέστερων μαθητών έξω από το Λύκειο και βέβαια θα κλείσει για πολύ περισσότερους την πόρτα των ΑΕΙ. Πρόκειται για μια τεράστια ένταση των ταξικών φραγμών που θα πετούν τους μαθητές έξω από το σχολείο πριν τα 18 χρόνια τους, μια πελατεία για τη φθηνή κατάρτιση.

Συνεντεύξεις ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ στη ΔΕΘ

Ξαναξεσταμένη συνταγή μιας ανύπαρκτης αντιπολίτευσης

Στην ομιλία του στο πλαίσιο της 89ης ΔΕΘ ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ άσκησε κριτική στην κυβέρνηση ότι δίνει παραπλανητικές υποσχέσεις λόγω της πίεσης που δέχεται. Σε σχέση με τις φοροαπαλλαγές, τόνισε ότι η κυβέρνηση «δίνει λίγα στους πολλούς αλλά πολλά στους πολύ λίγους», καθώς «αφού υπερφορολόγησε, στέρησε την αγορά και τράβηξε έξι δισ. υπερπλεόνασμα το 2024 και σχεδόν δέκα δισ. σε ενάμιση χρόνο μέχρι σήμερα, επιστρέφει ένα μικρό τμήμα όσων κλάπηκαν, στοχεύοντας στην αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών υπέρ της», ενώ υπογράμμισε ότι «τα μέτρα αυτά δεν αλλάζουν τα διαρθρωτικά προβλήματα της οικονομίας».

Παρουσίασε το σχέδιο για μια «Προοδευτική Ελλάδα, όπως την αντιλαμβάνεται ο ΣΥΡΙΖΑ», σημείωσε πως «είναι δίκαιη και σύγχρονη, ενώ τιμά την παρακαταθήκη των κυβερνήσεων του Αλέξη Τσίπρα» και στοχεύει να «επαναφέρει το Οξυγόνο που έχει στερήσει ο κ. Μητσοτάκης από την ελληνική κοινωνία». Κατηγόρησε τις «δήθεν αντισυστημικές δυνάμεις ότι λειτουργούν σαν βαλβίδα εκτόνωσης της κοινωνικής οργής, αλλά δεν δίνουν λύσεις στα προβλήματα», τονίζοντας ότι η απάντηση σ' ένα καθεστώς που «έχει κηρύξει πόλεμο στο κράτος δικαίου, έχει μετατρέψει τη Βουλή σε μηχανισμό συγκάλυψης σκανδάλων, έχει φимώσει και την Αλήθεια και τη Δικαιοσύνη» βρίσκεται στις «προοδευτικές συγκλίσεις». Καλεί σε συνεργασία των «προοδευτικών» δυνάμεων, «να μιλήσουν ξεκάθαρα και να επιλέξουν αν θα είναι μέρος της λύσης ή μέρος του προβλήματος». Άφησε αιχμές κατά του ΠΑΣΟΚ λέγοντας πως «δεν υπάρχουν ίσες αποστάσεις από μια δεξιά βουτηγμένη στα σκάνδαλα και από μια Αριστερά που δίνει μάχη για διαφάνεια και κοινωνική δικαιοσύνη» αλλά και κατά των υπόλοιπων «προοδευτικών» κομμάτων λέγοντας ότι «όσο καθυστερούν (τη συνεργασία) ευνοούν τον Μητσοτάκη και το σύστημα που τον στηρίζει».

Σε ό,τι αφορά το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ για μια «Προοδευτική Ελλάδα», παρουσίασε τους βασικούς άξονες οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, ενώ αναφέρθηκε και στην εξωτερική πολιτική, το κράτος Δικαίου και την ανάγκη μεταρρυθμίσεων (δημόσιο νερό, χωρικός σχεδιασμός, κλιματική ανθεκτικότητα, Εθνικό σχέδιο για την περιφερειακή ανάπτυξη και την Αυτοδιοίκηση, Εθνικό Σχέδιο για το δημογραφικό, κ.λπ).

Για την υπερφορολόγηση προτείνει μείωση του ΦΠΑ και φορολόγηση των υπερκερδών των καρτέλ των τραπεζών, της ενέργειας και της εφοδιαστικής αλυσίδας, αλλά φυσικά δεν προτείνει αύξηση του αφορολόγητου

ορίου, που αφορά το σύνολο μισθωτών και φτωχών. Για την ακρίβεια, το μόνο που προτείνει είναι ο έλεγχος των υπερκερδών στην ηλεκτρική ενέργεια και στα καύσιμα, ενώ αφήνει στο απυρόβλητο το χρηματιστήριο ενέργειας με το οποίο οι εταιρείες έχουν στήσει ένα ατελείωτο φαγοπότη. Για τη στεγαστική κρίση προτείνει την εισαγωγή κάποιων περιορισμών στις αυξήσεις των ενοικίων, δηλαδή μια διαχείριση - ημίμετρο που δεν αντιμετωπίζει την αιτία του προβλήματος καθώς και ένα πρόγραμμα κοινωνικής κατοικίας που αφορά 15.000 νέες κατοικίες ανά έτος αλλά μόνο μέχρι την επίτευξη του ευρωπαϊκού μέσου όρου. Για την Υγεία και την Παιδεία θέτει ως στόχο την αύξηση της χρηματοδότησης στο ύψος του ευρωπαϊκού μέσου όρου, χωρίς να προτείνει ουσιαστικές αλλαγές που θα αντιστρέψουν την πορεία διάλυσης που έχουν φέρει οι διαρκείς επιθέσεις και οι ιδιωτικοποιήσεις, ενώ δεν παραλείπει να προτείνει την δημιουργία διетών προγραμμάτων στα ΑΕΙ που κατακερματίζουν τα πτυχία και τα μετατρέπουν σε αγορά μεταλυκειακής εκπαίδευσης.

Για το σύνολο των μέτρων που πρότείνει δεν προσδιόρισε που θα βρει την αντίστοιχη χρηματοδότηση, πέρα από κάποιες γενικές και αόριστες αναφορές για αξιοποίηση του υπερπλεονάσματος, του Ταμείου Ανάκαμψης και του ΕΣΠΑ. Τάζει την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού στους δημόσιους υπαλλήλους και της 13ης σύνταξης πουλώντας φούμαρα αφού δεν ακουμπάει στο ελάχιστο τα κέρδη των εργοδοτών. Φυσικά αρνήθηκε να μιλήσει για μείωση των εξοπλιστικών προγραμμάτων, καθώς τα έχει ψηφίσει. Επιπλέον δεν αμφισβητεί τις κεντρικές γραμμές του Συμφώνου Σταθερότητας, της δημοσιονομικής πειθαρχίας και της στροφής στην πολεμική οικονομία που επιβάλουν η ΕΕ και το Rearm Europe. Χαρακτήρισε λίγο πολύ «αναγκαίο κακό» τις σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις στις οποίες προχώρησε και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ενώ έκανε σαφές ότι η επαναφορά στο δημόσιο δεν πρόκειται να γίνει, με εξαίρεση τη

ΔΕΗ, κι εκεί μιλάει για «δημόσιο έλεγχο» και όχι για εθνικοποίηση. Ξεκαθάρισε επίσης ότι οι ιδιωτικοποιήσεις δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση να αποτελέσουν αγκάθι σε μια ενδεχόμενη συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ.

Ουσιαστικά υπόσχεται μια πιο δίκαιη μοιρασιά της φτώχειας, αρνούμενος να δει την πραγματική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας. Το σύνολο των μέτρων του προγράμματος μοιάζει με τσιρότα σε ετοιμοθάνατο ασθενή, στην ουσία τους είναι βαθιά υποκριτικά καθώς θέλουν να υφαρπάξουν την ψήφο των εργαζομένων και της νεολαίας με μια ξαναξεσταμένη συνταγή που όχι μόνο απέτυχε παταγωδώς, αλλά και πρόδωσε τις μάζες.

Ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ στην ομιλία του στη ΔΕΘ δήλωσε ότι «η Ελλάδα χρειάζεται πολιτική αλλαγή και το μόνο κόμμα που μπορεί να τη φέρει είναι το ΠΑΣΟΚ» και ότι «οι εκλογές είναι μονόδρομος και το ΠΑΣΟΚ είναι η μόνη εναλλακτική επιλογή που έχει εξεργασμένο πρόγραμμα». Ο Ανδρουλάκης κατηγόρησε την κυβέρνηση ότι «οδήγησε τον ελληνικό λαό σε υποχώρηση στην καθημερινότητα, καθώς το εισόδημα εξανεμίζεται από την ακρίβεια και τα καρτέλ, σε υποχώρηση στο δημόσιο σύστημα υγείας και παιδείας, με τις οικογένειες να πληρώνουν από τα υψηλότερα ποσοστά ιδιωτικών δαπανών στην Ευρώπη, σε υποχώρηση στα εργασιακά του δικαιώματα και την ποιότητα των θεσμών».

Το πρόγραμμα που πρότείνει υπό τον τίτλο «Νέα Ευρωπαϊκή Σύγκλιση» περιλαμβάνει πέντε «εθνικές προτεραιότητες»: 1. τη δημογραφική ανανέωση με στόχο τη σταθεροποίηση του πληθυσμού και την πιο ισόρροπη κατανομή του στην περιφέρεια στα επόμενα 10 χρόνια, 2. την ανάκαμψη της Παραγωγικότητας (για να φτάσει στο 75% του ευρωπαϊκού μέσου όρου σε δέκα χρόνια, από 56% που είναι σήμερα), 3. την άνοδο του βιοτικού επιπέδου με στόχο το 80% του ευρωπαϊκού μέσου όρου σε μια δεκαετία, 4. τη μείωση των ανισοτήτων και την πρόσβαση για όλους στο κοινωνικό κράτος με στόχο τη μείωση του ποσοστού

φτώχειας κατά 6 μονάδες σε 5 χρόνια, 5. την αξιοπρεπή εργασία και τη δικαιότερη κατανομή πλούτου με στόχο την αύξηση του μεριδίου των μισθών στο ΑΕΠ κατά τουλάχιστον 1% ετησίως για τα επόμενα 5 χρόνια.

Η «αλλαγή» που ευαγγελίζεται με αυτό το πρόγραμμα μόνο αλλαγή δεν είναι, αφού τηρεί πιστά το Σύμφωνο Σταθερότητας και την Δημοσιονομική πειθαρχία που επιβάλλει η ΕΕ. Για τον Ανδρουλάκη, η αβίωτη καθημερινότητα των εργαζομένων θα αντιμετωπιστεί με γενικόλογες αναφορές για «μια πιο δίκαιη κοινωνία, ηθική στην πολιτική και πιο δίκαιη κατανομή του πλούτου» κι αφορισμούς

στα ολιγοπώλια και στα καρτέλ. Χωρίς να αγγίζει τη σκληρή εκμετάλλευση που επιβάλλουν οι εργοδότες στους χώρους δουλειάς, τη διάλυση της Υγείας και της Παιδείας, το σαρωτικό κύμα των ιδιωτικοποιήσεων, τη στεγαστική κρίση και την ακρίβεια που προκαλούν μια διαρκή αφαίμαξη των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων

Τα μέτρα που αφορούν τους εργαζόμενους περιορίζονται στην επαναφορά του 13ου μισθού στο Δημόσιο (ούτε κουβέντα για τον 14ο μισθό), στην επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, όχι όμως με υποχρεωτικό χαρακτήρα για τους εργοδότες αλλά δίνοντας φορολογικά και ασφαλιστικά κίνητρα. Για τους συνταξιούχους πρότείνει ένα νέο πενιχρό ΕΚΑΣ. Για την ακρίβεια έμεινε σε μια αόριστη μείωση ΦΠΑ και του ΕΝΦΙΑ σε κάποιες περιοχές, ενώ για την υπερφορολόγηση δεν προτείνει κάποιο άλλο άμεσο συγκεκριμένο μέτρο. Στην Υγεία και την Παιδεία δεν έχει κάνει καμία αναφορά στην διάλυση λόγω των ιδιωτικοποιήσεων και ούτε σκοπεύει να την περιορίσει πόσο μάλλον να την σταματήσει.

Το πρόγραμμα που παρουσίασε δεν έχει καμία απολύτως ουσιαστική διαφοροποίηση με την πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Αντιθέτως έχει αρκετά κοινά σημεία όπως μια σειρά από φιλοεργοδοτικά μέτρα (φορολογικά κίνητρα για επενδύσεις στην περιφέρεια, φθηνότερο ρεύμα για βιομηχανίες με σταθερή τιμή ρεύματος για το 25% της κατανάλωσής τους). Προτείνει μια άλλη διαχείριση η οποία πέρα από το ότι δεν μπορεί να αντιμετωπίσει ούτε στοιχειωδώς τα προβλήματα που βιώνουν οι μάζες, δεν αποτελεί ούτε και άλλη διαχείριση επιβεβαιώνοντας αυτό που ο Μητσοτάκης παραδέχεται ανοιχτά: ότι ουσιαστικά δεν υπάρχει αντιπολίτευση με διαφορετικό σχέδιο. Το ΠΑΣΟΚ, προσβλέπει στην συμμετοχή του σε κάποιο επόμενο κυβερνητικό σχήμα-έκτρωμα κοιτώντας προς οποιαδήποτε πλευρά, ουσιαστικά ανοίγει δρόμο για μια ενδεχόμενη συνεργασία ακόμη και με τη Νέα Δημοκρατία.

Παλαιστίνη: Τελεσίγραφο για άνευ όρων παράδοση η συμφωνία Τραμπ - Νετανιάχου

Την ώρα που η παγκόσμια κατακραυγή και απομόνωση του Ισραήλ υποχρέωνε τη μια μετά την άλλη δυτική ή/και φιλο-σιωνιστική κυβέρνηση να πάρει τις αποστάσεις της, να αρχίσει να μιλά για γενοκτονία, να φτάσει να αναγνωρίσει – έστω και με τη συμβολική αξία που αυτό έχει – το κράτος της Παλαιστίνης ή ακόμα και να εξετάζει την ανάγκη μπόϊκοτάζ στο κράτος-τρομοκράτη, η «ειρηνευτική συμφωνία» που έριξε ο Τραμπ στο τραπέζι, εν είδη τελεσίγραφου, ήρθε να δώσει χέρι βοήθειας στον ισραηλινό πρωθυπουργό και δικαιολογία για υπαναχωρήσεις και αλλαγή στάσης στους όψιμους «ανθρωπιστές» Δύσης και Ανατολής. Ταυτόχρονα, έχει φέρει την παλαιστινιακή αντίσταση σε εξαιρετικά δύσκολη θέση αφού καλείται να διαλέξει ανάμεσα στην διαιώνιση της κατοχής, δηλαδή την αργή εξόντωση του παλαιστινιακού λαού, και την άμεση ολοκλήρωση της γενοκτονίας.

Διεθνής κινητοποίηση και πίεση

Ήταν μόλις λίγες μέρες πριν, που η συντριπτική πλειοψηφία των αντιπροσώπων των κρατών του ΟΗΕ σηκώθηκε επιδεικτικά και αποχώρησε από την αίθουσα, μόλις ανέβηκε στο βήμα ο Νετανιάχου. Το ίδιο διάστημα ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις όπως της Γαλλίας και της Βρετανίας είχαν προχωρήσει στην αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους. Όχι βέβαια γιατί απέκτησαν ξαφνικά ηθική ή αίσθημα δικαίου, αλλά γιατί έπρεπε να κρατήσουν τα προσχήματα απέναντι στο τεράστιο

διεθνές λαϊκό κίνημα συμπαραστάσης στον παλαιστινιακό λαό με αλληπάλληλες συγκεντρώσεις εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, γενικές πολιτικές απεργίες, όπως στην

Ιταλία, μπλοκάρισμα του ισραηλινού πολεμικού υλικού, όπως στα λιμάνια της Γένοβας και του Πειραιά, και ανθρωπιστικές αποστολές αποφασισμένες να σπάσουν τον απάνθρωπο αποκλεισμό, όπως του διεθνούς στολίσκου ελευθερίας Sumud, με σκάφη και αγωνιστές από 50 χώρες του κόσμου.

Είναι αλήθεια πως η αναγνώριση του δικαϊώματος των Παλαιστινίων να έχουν ένα δικό τους κράτος απέχει πολύ από τη δημιουργία του, που προϋποθέτει μια ενιαία εδαφική οντότητα με σαφή σύνορα, πολιτική, οικονομική και στρατιωτική ανεξαρτησία, κανένα από τα οποία δεν ήταν διατεθειμένα Ισραήλ, ΗΠΑ και Δύση να εκχωρήσουν. Είναι όμως εξίσου αλήθεια πως όλοι βρίσκονταν υπό πίεση και πως ο Νετανιάχου δυσκολευόταν όλο και περισσότερο να ισορροπήσει ανάμεσα στις απαιτήσεις της ακροδεξιάς κυβέρνησής του για επιβολή της τελικής λύσης, το πολιτικό κόστος στο εσωτερικό από τη «θυσία» των ομήρων και των εφédρων, τις τεράστιες οικονομικές επιπτώσεις και τη «δυσκολία» των οικονομικών, εμπορικών και στρατιωτικών συμμάχων του να συνεχίσουν και να διευρύνουν τις σχέσεις τους με το σιωνιστικό καθεστώς. Αιτία, ο αντίκτυπος της πανθομολογούμενης πια γενοκτονίας και της χωρίς μέτρο επιθετικότητας των σιωνιστών σε βάρος των γειτονικών χωρών (μέχρι και στο Κατάρ, διαπραγματεύτρια χώρα με τη μεγαλύτερη αμερικανική βάση στη Μ. Ανατολή, επιτέθηκαν προκειμένου να δολοφονήσουν τους εκπροσώπους της Χαμάς).

Έτσι, οι αραβικές χώρες όχι μόνο δεν τολμούσαν να προχωρήσουν τις Συμφωνίες του Αβραάμ, που διέκοψε η 7η Οκτωβρίου του 2023, αλλά προειδοποιούσαν ότι οποιαδήποτε προσάρτηση παλαιστινιακών εδαφών αποτελούσε κόκκινη γραμμή. Πέρα από τη στάση συγκεκριμένων χωρών όπως η Ισπανία που διέκοψε σχεδόν κάθε σχέση με το Ισραήλ, η ΕΕ είχε αρχίσει να συζητάει μερική άρση της εμπορικής συμφωνίας με το Ισραήλ (βασικό

εμπορικό εταίρο της) και επιβολή κάποιων δασμών. Ακόμα και ο Τραμπ, δυσκολευόταν να υπερασπιστεί τις επιλογές του φίλου του, Μπίμπι, και κυρίως να αντιμετωπίσει τις συνέπειές τους στο πεδίο, δηλαδή στις προσπάθειες να προσεταιριστεί τις αραβικές χώρες και να τις αποσπάσει από την αγκαλιά των BRICS.

«Ειρηνευτική συμφωνία» με υπογραφή Νετανιάχου

Η συμφωνία που έβγαλε σαν λαγό από το καπέλο ο Τραμπ, στις 29/9, στη σύνταξη της οποίας φαίνεται να έπαιξε κάρδιο ρόλο ο σφαγέας του ιρακινού λαού Τόνι Μπλερ, έχει στόχο να αμβλύνει αυτές τις δυσκολίες. Δεν είναι τυχαίο που έσπευσαν να το υιοθετήσουν άπαντες, με πρώτες και καλύτερες 8 αραβικές χώρες, ανάμεσά τους η Τουρκία και η Αίγυπτος που προαλείφονται να παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Πρόκειται για ένα κατάπτυστο σχέδιο 20 σημείων που η Χαμάς και οι δυνάμεις της παλαιστινιακής αντίστασης εκβιάζονται να δεχτούν μέσα σε μερικές μέρες, χωρίς κανένα δικαίωμα διαπραγματεύσεως.

Οι όροι είναι εξαιρετικά σαφείς και λεπτομερείς ως προς την παράδοση της Χαμάς και την εξάρθρωση της παλαιστινιακής αντίστασης, του εξοπλισμού και των υποδομών της, όπως και ως προς την παράδοση και ανταλλαγή των ομήρων. Ξεκαθαρίζει επίσης ότι τα δύο διεθνή όργανα ελέγχου και διοίκησης της Γάζας που προβλέπει δεν θα περιλαμβάνουν Παλαιστίνιους –ούτε καν από την αμερικανόδουλη Παλαιστινιακή Αρχή που έσπευσε να χαιρετίσει την προσπάθεια και να καλέσει τη Χαμάς να τη δεχτεί: το «Συμβούλιο της Ειρήνης» στο οποίο θα προεδρεύει ο ίδιος ο Τραμπ και θα αναλάβει την ανοικοδόμηση και αναζωογόνηση της Γάζας θα αποτελείται από άλλους ηγέτες, ενώ η προσωρινή «Διεθνής Δύναμη Σταθεροποίησης», που θα εκπαιδεύσει τις μελλοντικές παλαιστινιακές αστυνομικές δυνάμεις, θα στηριχτεί σε άραβες και

διεθνείς εταίρους σε συνεργασία με το Ισραήλ, τις ΗΠΑ και την Αίγυπτο. Η συμμετοχή των ιδίων των Παλαιστινίων περιορίζεται σε μια επιτροπή τεχνοκρατών, χωρίς πολιτικές αρμοδιότητες, που θα αναλάβει τη λειτουργία των δημόσιων υπηρεσιών.

Καμία δέσμευση και κανένα χρονοδιάγραμμα δεν υπάρχει για την αποχώρηση του ισραηλινού στρατού, ούτε, βέβαια, για δημιουργία παλαιστινιακού κράτους, παρά μόνο μια αόριστη υπόσχεση ότι αυτά ίσως γίνουν όταν και αν υπάρξουν οι κατάλληλες συνθήκες. Το τυράκι για τους εξουθενωμένους και απελπισμένους Παλαιστίνιους είναι η δέσμευση για απρόσκοπτη είσοδο της ανθρωπιστικής βοήθειας και ο τερματισμός του εκτοπισμού και της προσάρτησης της Γάζας – για τη Δ. Όχθη ούτε λόγος. Εδώ βρίσκεται και η μόνη υποχώρηση του Νετανιάχου που θα πρέπει να διαχειριστεί τους ακροδεξιούς συμμάχους του, διαβεβαιώνοντας τους ότι πρόκειται για προσωρινή, τακτική υπαναχώρηση η οποία δεν αλλάζει το γενικό σχεδιασμό.

Από την άλλη, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα η Χαμάς να απορρίψει τη συμφωνία – ήδη η ισλαμική Τζιχάντ και μικρότερες παλαιστινιακές οργανώσεις το έχουν κάνει – ή να προτείνει τροποποιήσεις που φυσικά δεν θα γίνουν δεκτές. Σε αυτή την περίπτωση τόσο ο Νετανιάχου, όσο και ο Τραμπ έχουν καταστήσει σαφές ότι το σιωνιστικό καθεστώς θα ολοκληρώσει το έργο του χωρίς εμπόδια καθώς η αποτυχία θα θεωρείται πλέον ευθύνη των ιδίων των Παλαιστινίων.

Μόνο όπλο η αλληλεγγύη

Απέναντι στις νέες δολοπλοκίες των σιωνιστών και των ιμπεριαλιστών πατρώνων τους, απέναντι στη νέα προδοσία των αραβικών καθεστώτων και την απειλή ολοκληρωτικής εξόντωσης, ο παλαιστινιακός λαός έχει ένα σύμμαχο, πέρα από το δικό του απάραμιλλο ηρωισμό, το διεθνές λαϊκό κίνημα υπεράσπισής του, που πρέπει να μεγαλώσει και να δυναμώσει, όχι μόνο για να επιβιώσουν και νικήσουν, μα και για να αντιμετωπίσουμε τον πολεμικό όλεθρο που έχει ξεκινήσει και απειλεί την ύπαρξη όλων των λαών του κόσμου.

■ Μαρία Κτιστάκη

Βενεζουέλα: οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές θέλουν πραξικόπημα

Ανοιχτή επίθεση προς την Βενεζουέλα προεργάζονται οι ΗΠΑ, μετά από τα δύο αεροπορικά χτυπήματα του αμερικάνικου στρατού στα ανοιχτά των βενεζουελάνικων ακτών τον περασμένο Σεπτέμβρη. Ήταν καθαρές τρομοκρατικές ενέργειες που έφεραν την βύθιση δύο ταχύπλων (δήθεν μετέφεραν ναρκωτικά) και σκότωσαν τουλάχιστον 14 ανθρώπους, ενώ έχουν πυκνώσει χτυπήματα και παρενοχλήσεις του αμερικάνικου ναυτικού σε αλιευτικά από την Βενεζουέλα, όπως και παραβιάσεις του εναέριου χώρου, στήνοντας ένα ασφυκτικό κλοιό γύρω από τη χώρα. Πιθανότατα είμαστε μάρτυρες στο άνοιγμα ενός νέου μετώπου, μετά τις αποτυχίες των αμερικάνων ιμπεριαλιστών σε Ουκρανία και Ιράν.

Μετά την άνοδο του Ούγκο Τσάβες στην εξουσία, ιστορικού ηγέτη της Μπολιβαριανής Επανάστασης, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές έχουν στήσει κάθε είδους σχέδιο για την ανατροπή του καθεστώτος. Μέσα σε αυτά τα 26 χρόνια έχουν γίνει δύο απόπειρες ανατροπής: η μία ήταν το 2002, όπου έγινε το λεγόμενο «τηλεοπτικό πραξικόπημα» από ένα συνονθύλευμα αντιδραστικών ΜΜΕ, καπιταλιστών και μερικών στρατιωτικών που επιχείρησαν την ανατροπή του Τσάβες, αποτυγχάνοντας, όμως, παταγωδώς μέσα σε μια μέρα μετά τη μεγάλη κινητοποίηση των μαζών. Η δεύτερη έγινε το 2019, με τον τότε πρόεδρο της Βου-

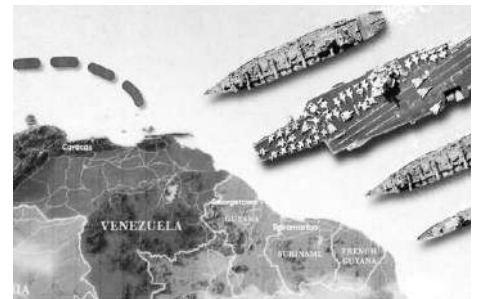
λής, Χουάν Γουαϊδό να αυτοανακηρύσσεται «πρόεδρος της Βενεζουέλας» και να ενορχηστρώνει κοινοβουλευτικό πραξικόπημα, θέλοντας να ανατρέψει τον μέχρι σήμερα εκλεγμένο πρόεδρο Νικολάς Μαδούρο. Η εγχώρια αντιπολίτευση (που είναι βαθιά διωσιλογική, υποστηρικτές της αμερικάνικης επέμβασης στην Βενεζουέλα και προπάντων, υπεύθυνη για κάθε προσπάθεια ένοπλης ανατροπής), παρά το ότι έχει συμμετάσχει στις περισσότερες εκλογικές αναμετρήσεις, κάθε φορά καταγγέλλει «νοθεία». Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, πιστοί στο έργο τους να τροφοδοτούν την ένταση στην περιοχή, είναι δίπλα και μέσα σε κάθε σχέδιο ανατροπής του Μαδούρο, αλλά και σε κάθε προσπάθεια αρπαγής των πετρελαϊκών εγκαταστάσεων και των πρώτων υλών της Βενεζουέλας. Οι πολυτελείς οικονομικές κυρώσεις που έχουν επιβάλει είναι εξοντωτικές, καταδικάζοντας τον βενεζουελάνικο λαό στη φτώχεια. Αυτός είναι ο άτυπος πόλεμος που βρίσκεται η Βενεζουέλα εδώ και χρόνια, με τις δυτικές κυβερνήσεις και τους ντόπιους υποστηρικτές της να χτυπάνε εξοντωτικά (οικονομικά, διπλωματικά και στρατιωτικά) τη χώρα που βρισκόταν στην πιο ριζοσπαστική πτέρυγα της πρώτης «αριστερής στροφής» που ξεκίνησε στη Λ. Αμερική στα τέλη της δεκαετίας του 1990.

Έτσι, οι πρόσφατες κατηγορίες Τραμπ προς τον Μαδούρο ότι είναι ο «αρχηγός των ναρκοκαρτέλ» φαίνονται σαν μια κακοστημέ-

νη ιστορία. Μόνο το 5% της κοκαΐνης από την Νότια Αμερική φεύγει από τις ακτές της Βενεζουέλας, σε σύγκριση με το 70% που φεύγει από τις ακτές του Εκουαδόρ (πρόεδρος της οποίας είναι ο Ν. Νομπότα, που έχει άριστες σχέσεις με τον Τραμπ). Η αμερικάνικη κυβέρνηση έχει φανταστεί «ναρκοσυμμορίες που έχουν σχέση με τον Μαδούρο» για να βρει πάτημα να ελέγχει και να χτυπάει στην Καραϊβική, θέλοντας να επιστρέψει στα χρόνια όπου ήταν η «πίσω αυλή» της.

Ωστόσο, τα πλάνα των Αμερικάνων για επανάκτηση του ελέγχου της περιοχής έρχονται στην περίοδο παρακμής τους. Όλες οι σημαντικές χώρες της Λ. Αμερικής έχουν αναπτύξει στενή σχέση με τους BRICS, με μερικές από αυτές να ετοιμάζουν αίτημα ένταξης (η Βενεζουέλα έχει ήδη αιτηθεί). Οι δύο παραδοσιακές χώρες-«τοποτηρητές» των Ηνωμένων Πολιτειών, το Μεξικό και η Κολομβία, απομακρύνονται όλο και πιο πολύ από τον προηγούμενο τους ρόλο, ερχόμενοι σε ευθεία ρήξη με τον Τραμπ σε πολλά θέματα (π.χ. Ο Γκουστάβο Πέτρο, πρόεδρος της Κολομβίας, κρατάει σκληρή στάση απέναντι στο Ισραήλ).

Αν και έχουν ατονήσει οι κατακτήσεις της Μπολιβαριανής Επανάστασης μετά τον θάνατο του Τσάβες, η αντίσταση των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, το μίσος απέναντι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, έχει κρατήσει την Βενεζουέλα όρθια. Ο στρατός στηρίζει συντριπτικά την εκλεγμένη

κυβέρνηση (ο Τσάβες άλλωστε προερχόταν από εκεί). Μετά τις αμερικάνικες επιθέσεις, ο Μαδούρο έβαλε την Βενεζουέλα σε «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», ενεργοποιώντας τις πολιτοφυλακές που αριθμούν συνολικά τα 4,5 εκατομμύρια.

Η νίκη των ΗΠΑ και η ανατροπή του Μαδούρο φαίνεται αδύνατη υπό αυτά τα δεδομένα. Ωστόσο, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν παύει να είναι ο μεγαλύτερος τρομοκράτης του πλανήτη, απόλυτα ικανός να προκαλέσει ένα νέο μέτωπο στην περιοχή. Μόνο η ενεργητική αντίσταση των βενεζουελάνικων μαζών και των λαών της Λατινικής Αμερικής μπορούν να διώξουν τους αμερικάνους εγκληματίες από την περιοχή. Κανένας «αναδυόμενος» ιμπεριαλιστής δεν θα υπερασπιστεί τα συμφέροντα των εργαζόμενων και πληθειακών μαζών της περιοχής από τραμπούκικες και τρομοκρατικές επιθέσεις, όπως αποδεικνύεται τραγικά με την γενοκτονία των Παλαιστινίων στην Γάζα. Η δύναμη βρίσκεται στους αγώνες, στην ενεργή συμμετοχή και αυτοάμυνα των μαζών απέναντι στην απειλή της ιμπεριαλιστικής εισβολής.

Γαλλία

Θερμό εργατικό φθινόπωρο ενάντια στη λιτότητα Μακρόν

Η οικονομική και γεωστρατηγική κρίση του γαλλικού καπιταλισμού (όπως και συνολικά της ΕΕ) έχει οξύνει ραγδαία την πολιτική κρίση στη χώρα (βλ. Εργατική Πάλη Σεπτεμβρίου/άρθρο Γαλλία). Η γαλλική μπουρζουαζία βλέπει τα αστικά κόμματα/πυλώνες της εξουσίας της να συρρικνώνονται και να αδυνατούν να σχηματίσουν κυβερνήσεις πλειοψηφίας που να επιβάλουν κοινοβουλευτικά τα μέτρα που απαιτεί το μεγάλο Κεφάλαιο, ενώ το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα – παρά τις αδύναμες ηγεσίες του – βρίσκεται σε ξεσηκωμό.

Η βοναπαρτιστική διακυβέρνηση Μακρόν – με κυβερνήσεις μειοψηφίας και συνεχείς εναλλαγές πρωθυπουργών, με την επιβολή της αύξησης στα όρια συνταξιοδότησης χωρίς ψηφοφορία στο κοινοβούλιο, με διαρκή καταστολή ενάντια σε εργάτες/νεολαία/αγωνιστές υπέρ της Παλαιστίνης – έχει φτάσει στα όριά της και προκαλεί τα δημοκρατικά αντανάκλαστικά και την αντίδραση της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας.

Αντανάκλαση της μεγάλης λαϊκής δυσaréσκειας ήταν και η στάση των κομμάτων στην ψηφοφορία για ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση Μπαϊρού στις 8 Σεπτεμβρίου (ο πρώην πρωθυπουργός ζήτησε ψήφο εμπιστοσύνης για να προχωρήσει σε περικοπές κοινωνικών δαπανών ύψους 44 δισ. με στόχο την μείωση του ελλείμματος του προϋπολογισμού, ένα αντεργατικό Μνημόνιο). Η κυβέρνηση καταψηφίστηκε με 364 κατά/194 υπέρ και ο Μπαϊρού παραιτήθηκε. Ο Μακρόν αντί να προκηρύξει εθνικές εκλογές, προτίμησε να διορίσει νέο πρωθυπουργό τον πρώην υπουργό Άμυνας Σεμπάστιαν Λεκορνί και να ξεκινήσει νέα παζάρια για τον σχηματισμό κυβέρνησης.

Πολιτικό αδιέξοδο

Η πιθανότερη «συμμαχία» που μπορεί να επιχειρήσει την ψήφιση του προϋπολογισμού λιτότητας είναι μεταξύ Μακρονιστών/Δεξιών και Σοσιαλιστικού Κόμματος (Σ.Κ.). Το τελευταίο καλοβλέπει την συμμετοχή του στην κυβέρνηση, πιεζόμενο και από τις απαιτήσεις της αστικής τάξης και του συνδέσμου βιομηχάνων για γρήγορη εφαρμογή προγράμματος λιτότητας. Ωστόσο αντιλαμβάνεται πως μια τέτοια πολιτική πιθανά θα εξαυλώσει εντελώς τις όποιες δυνάμεις του έχουν απομείνει και αναζητά έναν όρο/φύλο «συκής» για αυτή την συνεργασία. Ο όρος που θέτει για συμμετοχή στην κυβέρνηση είναι η υιοθέτηση της πρότασης του οικονομολόγου Ζουκμάν για φόρο 2% ετησίως στο 0,01% των πλουσίων που έχουν περιουσία άνω των 100 εκατ. (αφορά 1.800 οικογένειες). Με αυτή την πρόταση συμφωνούν 9 στους 10 Γάλλους! Όχι όμως οι πλούσιοι. Ο πλουσιότερος Γάλλος, ο Μπερνάρ Αρνό δήλωσε πως ο Ζουκμάν «είναι αριστεριστής ψευδοεπιστήμονας που σκοτώνει την γαλλική οικονομία» και φυσικά ο Μακρόν είναι κατά μιας τέτοιας «υπερβολικής» ιδέας. Ένας Μακρόν που, παρά τους άκοπους λεονταρισμούς του στην συνέλευση του ΟΗΕ με την αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους και την προσπάθεια προβολής του ως ανεξάρτητου ηγέτη, βλέπει την δημοτικότητά του να κατρακυλά στο 17%. Η στάση του Σ.Κ., δεδομένη και αναμενόμενη, έχει ουσιαστικά διαλύσει το τυχάρπαστο Λαϊκό Μέτωπο που συγκροτήθηκε στις τελευταίες εκλογές με την συνεργασία του Μελανσόν, Σοσιαλιστικού Κόμματος, Κ.Κ. Γαλλίας, Οικολόγων.

Η πιθανή συνθηκολόγηση των Σοσιαλιστών και η προσπάθεια προσεταιρισμού και άλλων δυνάμεων στο όνομα του πολιτικού ρεαλισμού της λιτότητας για τους πολλούς ώστε να προετοιμαστούμε για τον Πόλεμο (αύξηση των στρατιωτικών δαπανών στο 5% του προϋπολο-

γισμού εν μέσω δημοσιονομικής κρίσης), ίσως δημιουργήσει ένα αστικό μπλοκ που θα επιχειρήσει να ψηφίσει τον προϋπολογισμό. Ακόμα και αν επιτευχθεί μια προσωρινή πλειοψηφία (αρκετά δύσκολο αν συνεχιστούν οι εργατικές κινητοποιήσεις) και πάρει παράταση χρόνου ο Μακρόν, μοιάζει αναπόφευκτη η πολιτική του εξαφάνιση και η ανάδειξη του ακροδεξιού Εθνικού Μετώπου της Λεπέν σε κυρίαρχο κόμμα του αστικού πολιτικού σκηνικού. Μια εξέλιξη που όταν συμβεί (όπως στην Ιταλία και σύντομα στην Γερμανία) θα διαψεύσει τραγικά τις ελπίδες των λαϊκών στρωμάτων για μια φιλολαϊκή πολιτική και θα οδηγήσει στην τραμποποίηση της Ευρώπης. Θα είναι μια δυσμενής εξέλιξη που οφείλεται στην πολιτική συμβιβασμού με το Σύστημα, των κομμάτων και οργανώσεων της Αριστεράς.

Ο Λεκορνί προσπαθεί να αποσπάσει την συναίνεση του Σ.Κ. και των συνδικαλιστικών ηγεσιών με μικροβελτιώσεις στο συνταξιοδοτικό των γυναικών και απόσυρση της πρότασης για κατάργηση 2 επίσημων αργιών. Επιμένει στα υπόλοιπα μέτρα, συνεχίζοντας την επιχειρηματολογία για επικείμενη οικονομική καταστροφή (η Γαλλία για τα δεκαετή ομόλογα δανείζεται πλέον με επιτόκιο 3,44%, μεγαλύτερο και από αυτό της Ελλάδας) και χωρίς βέβαια να αποδέχεται πως η τεράστια αύξηση των στρατιωτικών δαπανών και οι ατελείωτες φοροαπαλλαγές στο Κεφάλαιο είναι οι αιτίες των κρατικών ελλειμμάτων. Ωστόσο οι εργαζόμενοι δεν δείχνουν καμία διάθεση συνομιλίας με τον νέο πρωθυπουργό και αποδοχής του αντεργατικού Μνημονίου.

Μυρίζει μπαρούτι

Από την ανακοίνωση των νέων μέτρων το καλοκαίρι από τον Μπαϊρού, οι κοινωνικές αντιδράσεις ήταν σφοδρές, με κυρίαρχο επιχείρημα πως για τον περιορισμό των ελλειμμάτων πρέπει να πληρώσουν οι πλούσιοι. Μέσω διαδικτύου σχηματίστηκε η πρωτοβουλία «μπλοκάρετε τα πάντα» με μεγάλη κοινωνική απήχηση. Αυτή κάλεσε για κινητοποιήσεις καταδίκης των μέτρων στις 10 Σεπτεμβρίου με μπλόκα σε δρόμους, σιδηρόδρομους, λιμάνια, χώρους εκπαίδευσης κ.ά. Σε αυτό το κάλεσμα πρωτοστάτησαν και τα SUD, συνδικάτα με κορμό εργάτες της ριζοσπαστικής αριστεράς. Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές έστειλαν μήνυμα στον Μακρόν πως θα τους βρει μπροστά του ενώ η αστυνομία επιδόθηκε σε όργιο καταστολής και συλλήψεων. Νέα μεγάλη κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε στις 18 Σεπτεμβρίου με 476 διαδηλώσεις και 1 εκατ. διαδηλωτές σε όλη τη χώρα. Η έκφραση της εργατικής αγανάκτησης είναι τόσο έντονη που εξανάγκασε όλες τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να κηρύξουν πανεθνική γενική απεργία στις 2 Οκτώβρη. Πραγματοποιήθηκαν μαζικές συγκεντρώσεις σε πάνω από 200 πόλεις με κεντρικό σύνθημα «Όχι στα μέτρα λιτότητας - Να πληρώσουν οι πλούσιοι» ενώ εξίσου σημαντική ήταν και η βροντερή υποστήριξη του παλαιστινιακού λαού ενάντια στους Σιωνιστές που επιβάλουν γενοκτονία στην Γάζα με τις πλάτες του Τράμπ και την ανοχή των Ευρωπαίων. Τρεις κινητοποιήσεις μέσα σε ένα μήνα και χωρίς καν να έχει σχηματιστεί νέα κυβέρνηση, δείχνουν πως η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα έχουν εξαγριωθεί και είναι αποφασισμένοι να μην επιτρέψουν άλλα μέτρα εναντίον τους. Η συνθήκη είναι κρίσιμη και για τους καπιταλιστές και για την εργατική πλειοψηφία και το αποτέλεσμα αυτής της μάχης θα είναι καθοριστικό για την ταξική πάλη συνολικά στην ΕΕ που θέλει στρατιωτικοποίηση και εξανδραποδισμό του ευρωπαϊκού προλεταριάτου.

■ Α.Φ.

στον κόσμο...

Ισπανία

Το Σάββατο 6 Σεπτεμβρίου, στο κέντρο της Μαδρίτης, φεμινιστικές οργανώσεις οργάνωσαν μια μαχητική διαδήλωση ενάντια στην εμπορευματοποίηση της μήτρας. Η διαδήλωση αυτή, η οποία αποτέλεσε την κορύφωση εντατικής καμπάνιας διάρκειας ενός μήνα, είχε σημαντική συμμετοχή – 500 γυναίκες έδωσαν το παρών. Εκατοντάδες φωνές κατήγγειλαν την παρένθετη μητρότητα ως «μήτρες προς ενοικίαση», όπου οι γυναίκες μετατρέπονται και χρησιμοποιούνται ως «μηχανισμοί γέννησης παιδιών» για την ικανοποίηση ατομικών επιθυμιών άλλων. Δεν επρόκειτο απλώς για μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας, αλλά ένα κάλεσμα σε ρήξη, μια δήλωση αντίστασης απέναντι στην ολοκληρωτική εμπορευματοποίηση του γυναικείου σώματος.

Οι συγκεντρωμένες διαδηλώτριες έδωσαν ένα ηχηρό μήνυμα κατά της νομιμοποίησης της εκμετάλλευσης της γυναίκας και του παιδιού, τόσο με τα συνθήματά τους, όσο και μέσω της δύναμης της εικόνας. Ντυμένες με τη στολή-σύμβολο από το μυθιστόρημα Η ιστορία της θερααινίδας (The handmaid's tale) της Margaret Atwood, ενσάρκωσαν το όραμα της αστικής τάξης για μια κοινωνία, όπου η εργαζόμενη/φτωχή/μετανάστρια γυναίκα περιορίζεται αποκλειστικά στον ρόλο της αναπαραγωγής. Ο συμβολισμός ήταν εκκωφαντικός: η γυναίκα ως αντικείμενο αναπαραγωγής στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος, που θέτει το γυναικείο σώμα σε αγορανομικούς όρους. Επιπρόσθετα, οι φεμινιστικές συλλογικότητες σύνδεσαν την κινητοποίηση με το Διεθνές Συνέδριο για την Παρένθετη Μητρότητα, που την ίδια μέρα λάμβανε χώρα στην πρωτεύουσα. Οι φεμινιστικές συλλογικότητες έθεσαν ξεκάθαρα αιτήματα: πρώτον, να μην αναγνωριστούν από τα δικαστήρια συμβάσεις που θωρακίζουν την πρακτική και δεύτερον, να σταλεί μήνυμα ότι η υπογεννητικότητα δε λύνεται με νομιμοποίηση της εκμετάλλευσης του γυναικείου σώματος.

Η παρένθετη μητρότητα δεν είναι ζήτημα «ελευθερίας επιλογής», αλλά επιβολής της ατομικής επιθυμίας και ισοπέδωσης των δικαιωμάτων και αξιών της εργατικής τάξης. Όχι ελευθερία, αλλά εξαναγκασμός μέσω της οικονομικής και κοινωνικής εξαθλίωσης, ταξικής εκμετάλλευσης με γνώμονα το καπιταλιστικό κέρδος. Η τεχνολογία που υποτίθεται ότι δίνει λύση στην υπογονιμότητα λειτουργεί καθαρά με όρους κέρδους – ασύδοτο εμπόριο ωαρίων, σπέρματος, της ίδιας της αναπαραγωγικής ικανότητας της γυναίκας με την «παρένθετη μητέρα» (βλ. Εργατική Πάλη Φεβρουαρίου 2024 - Όχι στον ομόφυλο γάμο – στην εμπορευματοποίηση παιδιού-γυναίκας-τεκνοποίησης). Η εμπορευματοποίηση της μήτρας δε μένει σε θεωρίες: διατρέχει την καθημερινότητα των πιο ευάλωτων γυναικών (κυκλώματα σωματεμπορίας, πώλησης νεογνών, εκμετάλλευση μεταναστριών), μετατρέπει τη γυναίκα σε εμπόρευμα, το παιδί σε προϊόν και την αξία της γυναίκας σε χρηματιστηριακή μεταβλητή. Άλλωστε, ακόμα και ο όρος «παρένθετη μητρότητα» αντικαθίσταται από την «παρένθετη κύηση», απανθρωποιώντας τη μητέρα και υποβιβάζοντας τη γυναίκα σε ένα «AirBnB αναπαραγωγής».

Η Ελλάδα δεν αποτελεί εξαίρεση. Με τη ψήφιση του νόμου για τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών (2024) έχει στρωθεί ο δρόμος για την κατάργηση θεμελιωδών δικαιωμάτων γυναίκας και παιδιού. Αυτή είναι η κατεύθυνση του εν λόγω νόμου, η εμπορευματοποίηση της μήτρας, μιας αγοράς που ανοίγει την όρεξη στους καπιταλιστές με κέρδη 20 δισ. παγκοσμίως, ενώ προβλέπεται να φτάσει στα 100+ δισ. τα επόμενα χρόνια. Ταυτόχρονα, τρίβουν τα χέρια τους στην προσπάθεια πλήρους αποϊδεολογικοποίησης της εργατικής τάξης και των φτωχών, επιβάλλοντάς τους τη νεοφιλεύθερη σαπίλα της ατομικοποίησης, της υποτιθέμενης «αυτοδιάθεσης του σώματος» νοικιάζοντάς το.

Σύνοδος Κορυφής Σαγκάη:

Αναδύεται μια αντι-δυτική «ιμπεριαλιστική» συμμαχία;

Στο διήμερο 31 Αυγούστου και 1 Σεπτεμβρίου στην Τιαντζίν της Κίνας διεξήχθη η Σύνοδος Κορυφής του Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης (ΟΣΣ) ενώ στις 3 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε η μεγάλη κινεζική στρατιωτική παρέλαση στο Πεκίνο προς τιμή της Ημέρας Νίκης κατά της Ιαπωνίας στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτή η Σύνοδος ήταν η μεγαλύτερη του ΟΣΣ και συμμετείχαν όλοι οι αρχηγοί κρατών, από τον Σι και τον Πούτιν, τον Ινδό Μόντι, τον Ιρανό Πεζεσκιάν μέχρι τον Λευκορώσο Λουκασένκο και τον Βορειοκορεάτη Κιμ Γιονγκ Ον.

Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης

Ιδρύθηκε άτυπα το 1996 ως «Ομάδα της Σαγκάης» και συστάθηκε επισήμως το 2001 από την Κίνα, τη Ρωσία, το Καζακστάν, το Κιργιστάν, το Ουζμπεκιστάν και το Τατζικιστάν. Μέχρι σήμερα έχουν προστεθεί στα μέλη του η Ινδία, το Πακιστάν, η Λευκορωσία και το Ιράν ενώ η Μογγολία και το Αφγανιστάν συμμετέχουν ως παρατηρητές και άλλες 15 χώρες (Τουρκία, Καμπότζη, Αζερμπαϊτζάν, Νεπάλ, Αρμενία, Αίγυπτος, Κατάρ, Σαουδική Αραβία, Κουβέιτ, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Μιανμάρ, Μπαχρέιν και Λάος) συμμετέχουν ως «συνεργάτες στον διάλογο». Οι χώρες του ΟΣΣ είναι χώρες της Ευρασίας και αντιπροσωπεύουν το 45% του παγκόσμιου πληθυσμού και το 25% του παγκόσμιου ΑΕΠ σε δολάρια ΗΠΑ.

Ο Οργανισμός δημιουργήθηκε αρχικά ως ένα άτυπο φόρουμ συνεργασίας για ζητήματα ασφαλείας («τρομοκρατία», εμπόριο ναρκωτικών) αλλά σε αυτήν την Σύνοδο Κορυφής τέθηκε ο θεμέλιος λίθος για μια διακρατική ενότητα πολιτικής, οικονομικής και πιθανόν στρατιωτικής συνεργασίας για ένα «πιο δίκαιο και πολυπολικό σύστημα παγκόσμιας διακυβέρνησης». Επί της ουσίας, πρόκειται για το ξεκίνημα μια ενοποίησης ώστε να αντιμετωπιστεί η αρπακτικότητα των δυτικών ιμπεριαλιστών και η στρατιωτικο-πολιτική επιθετικότητα των ΗΠΑ. Από εκεί και πέρα κάθε χώρα, ανάλογα με τις δυνατότητες ή τα προβλήματα της, έχει και τις δικές της φιλοδοξίες και χρονοδιαγράμματα.

Η Σύνοδος Κορυφής στην Τιαντζίν και η στρατιωτική παρέλαση στο Πεκίνο

Στην ομιλία του στη σύνοδο ο Σι Τζινπίνγκ έθεσε το πλαίσιο αυτού του μεγάλου σχεδίου, της «Πρωτοβουλίας για μια Παγκόσμια Διακυβέρνηση». Καταρχάς διαπίστωσε ότι «η παγκόσμια διακυβέρνηση βρίσκεται πλέον σε ένα σταυροδρόμο» γιατί έχει αρχίσει να επικρατεί «μια ψυχροπολεμική νοοτροπία, ο ηγεμονισμός και ο προστατευτισμός». Δεύτερον, έθεσε πέντε βασικές αρχές: α) την υποστήριξη και τον σεβασμό της εθνικής κυριαρχίας

κάθε χώρας ανεξάρτητα από το μέγεθός της, και την μη επέμβαση στο εσωτερικό της, β) την πιστή εφαρμογή, ισότιμα και ενιαία, του διεθνούς δικαίου όπως ορίζεται από τον καταστατικό χάρτη του ΟΗΕ, γ) την εφαρμογή της πολυμέρειας και της συνεργασίας των χωρών, δ) την προσήλωση στην ανάπτυξη του βιοτικού επιπέδου των λαών και την μείωση του χάσματος μεταξύ Βορρά και Νότου και, ίσως το σημαντικότερο, ε) την ενεργοποίηση των χωρών ώστε να αναληφθούν όλες οι πρακτικές και συλλογικές ενέργειες για να αποτραπεί η καταστροφή της παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Αυτός ο στόχος της «Παγκόσμιας Διακυβέρνησης» δεν είναι ανεδαφικός μια που υποστηρίζεται από την οικονομική κυριαρχία της Κίνας σε παγκόσμιο επίπεδο. Η βιομηχανική παραγωγή της Κίνας ήδη ισούται περίπου με την βιομηχανική παραγωγή των G7, δηλαδή των δυτικών ιμπεριαλιστών, ενώ δεν υπάρχει ούτε ένα βιομηχανικό προϊόν, από αναπτήρες μέχρι διαστημόπλοια, που να μην παράγεται στην Κίνα. Αλλά και για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία, στις 3 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε και η στρατιωτική παρέλαση στο Πεκίνο, την οποία παρακολούθησαν όλοι οι ηγέτες της Συνόδου. Εκεί παρουσιάστηκε το συνολικό οπλοστάσιο του κινεζικού ανερχόμενου ιμπεριαλισμού: από τεθωρακισμένα μέχρι πυραύλους κάθε είδους (εδάφους-εδάφους, αέρος-αέρος, αντιπλοϊκούς, υπερηχητικούς), από εξελιγμένα ραντάρ και αντιπυραυλικά συστήματα μέχρι πυραύλους με πυρηνικά και ντρόνους κάθε είδους, και από ελικόπτερα και αεροπλάνα 5ης γενιάς, μέχρι μεταφορικά αεροπλάνα και ιπτάμενα τάνκερ ή βομβαρδιστικά.

Ταυτόχρονα, στη Σύνοδο προχώρησαν και διάφορες διμερείς συναντήσεις και οριστικοποίηση πολλών οικονομικών συμφωνιών. Ο ίδιος ο Σι πρότεινε την κοινή συνεργασία στην διεύρυνση της πρωτοβουλίας «Ένας δρόμος, μία ζωή» αλλά και σε μια σειρά τομείς όπως η πράσινη ενέργεια, η ανάπτυξη κέντρων τεχνικής νοημοσύνης, η εξερεύνηση της Σελήνης, κ.ά. Ίσως η πιο σημαντική συμφωνία είναι η δημιουργία του γιγαντιαίου αγωγού Power of Siberia 2. Ο μικρότερος αγωγός Power of Siberia 1 ήδη λειτουργεί και μεταφέρει 38 δισ. κυβικά μέτρα αερίου ετησίως από τη Ρωσία στην Κίνα. Όμως αυτός ο δεύτερος αγωγός θα είναι δυναμικότητας 50 δισ. κυβικών μέτρων και κυρίως θα μεταφέρει το φυσικό αέριο από το κοίτασμα Γιαμάλ, που προορίζονταν για την Ευρώπη, στην Κίνα, οριστικοποιώντας την στροφή της Ρωσίας από την Ευρώπη προς την Ανατολή, την Ασία.

Η διαφαινόμενη ενδοϊμπεριαλιστική σύγκρουση και ο Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος

Το επιτελείο Τραμπ προχωρά με επιταχυνόμενο ρυθμό στην εφαρμογή της επιθετικής πολιτικής του απέναντι στο αμερικάνικο εργατικό κίνημα και στους παγκόσμιους ανταγωνιστές των ΗΠΑ. Στο εσωτερικό κατεδαφίζει το βιοτικό επίπεδο των αμερικανών εργαζομένων, προς το παρόν των πιο ευάλωτων, και προετοιμάζει το έδαφος για την εφαρμογή μιας στρατιωτικής δικτατορίας, κατεβάζοντας τον στρατό στους δρόμους. Η ομιλία του Τραμπ στην συγκέντρωση όλων των αμερικανών στρατιγών στη στρατιωτική βάση της Βιρτζίνια αποτελεί ουσιαστικά την κήρυξη ενός εμφύλιου πολέμου απέναντι στο εργατικό κίνημα, με πρόσχημα την «αντιμετώπιση της εγκληματικότητας». Απέναντι στην ΕΕ και στην Ιαπωνία έχει επιβάλει λεόντειες συμφωνίες προς όφελος των ΗΠΑ, ουσιαστικά υποχρεώνοντάς τους να συνεχίζουν να δανείζουν το αμερικάνικο δημόσιο, να επανεξοπλιστούν με αμερικάνικο στρατιωτικό εξοπλισμό, να ανοίξουν πλήρως τις αγορές τους στο αμερικάνικο κεφάλαιο και να συμβάλουν στην επαναβιομηχάνιση των ΗΠΑ μετακινώντας τα εργοστάσιά τους εκεί. Απέναντι στις υπόλοιπες χώρες, με όπλο τους δασμούς και την πρόσβαση στην αμερικάνικη αγορά, προσπαθεί να επιβάλει το πλήρες άνοιγμα των αγορών τους στη λεηλασία των αμερικάνικων πολυεθνικών και κερδοσκόπων και την διακοπή των σχέσεών τους με την Κίνα.

Απέναντι στους διεθνείς ανταγωνιστές των ΗΠΑ, ο «ειρηνοποιός» Τραμπ συνεχίζει τον ρωσο-ουκρανικό πόλεμο, έχοντας καταφέρει να μετακυλήσει πλήρως το κόστος του πολέμου στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και ταυτόχρονα να απεμπλακεί αφήνοντάς τους να συνεχίσουν αυτοί την σύγκρουση είτε στην Ουκρανία είτε στη Βαλτική είτε στον Εύξεινο. Στην Μέση Ανατολή προωθεί το Ισραήλ ώστε να βαλκανοποιήσει τον αραβικό κόσμο καταστρέφοντας και διαλύοντας όλες τις χώρες και αφανίζοντας τον παλαιστινιακό λαό, προετοιμαζόμενος για την κρίσιμη επίθεση στο Ιράν. Η επικείμενη επίθεση στο Ιράν είναι κρίσιμης και καθοριστικής σημασίας γιατί αν κατορθώσει την ανατροπή του καθεστώτος και πολύ περισσότερο τον κατακερματισμό του Ιράν, θα του λυθούν τα χέρια να διευθετήσει προς όφελος των ΗΠΑ όλη την ευρύτερη περιοχή. Ταυτόχρονα συγκεντρώνει ολόένα και μεγαλύτερες δυνάμεις απέναντι στην Βενεζουέλα και προετοιμάζεται για μια στρατιωτική επίθεση.

Απέναντι σε αυτήν τη λυσσασμένη επιθετικότητα των Αμερικανών, η Ρωσία και η Κίνα στη Σύνοδο Κορυφής στη Σαγκάη

φαίνεται ότι σήκωσαν το γάντι του πολέμου που τους πέταξε προκλητικά ο Τραμπ. Στην πράξη, ξεκαθάρισαν ότι υπάρχουν δύο λύσεις: είτε η παγκόσμια τάξη των δυτικών ιμπεριαλιστών, που σημαίνει συνεχείς πολέμους, καταστροφές και οικονομική λεηλασία του πλανήτη είτε η συσπείρωση των υπόλοιπων καπιταλισμών γύρω από τον άξονα Κίνας και Ρωσίας για την αντιμετώπιση των Δυτικών, αν χρειαστεί και με όπλα.

Είναι γεγονός ότι τα σχέδια του Σι για ένα πολυπολικό κόσμο αμοιβαίας οικονομικής ανάπτυξης και συνεργασίας μεσοπρόθεσμα είναι φρούδες ελπίδες με βάση τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και την παγκόσμια αγορά, παρ' όλο που θεωρητικά υπάρχουν δυνατότητες για μία παράταση της ανάπτυξης λόγω της καθυστέρησης των διαφόρων χωρών του Νότου (θεωρητικά, γιατί το πρώτιστο εμπόδιο είναι η ύπαρξη του λυσσασμένου ηγεμόνα, των ΗΠΑ). Είναι επίσης γεγονός ότι με την εξαίρεση ίσως της Ρωσίας (και για την περιφέρειά της), ούτε η Κίνα, ούτε πολύ περισσότερο η Ινδία ή η Βραζιλία, συμπεριφέρονται σαν ιμπεριαλιστές — δεν έχουν στρατιωτικές βάσεις, δεν επιτίθενται στρατιωτικά, δεν ανατρέπουν καθεστώτα. Με αυτήν την έννοια οι BRICS μπορούν να προσφέρουν «ειρήνη» και «οικονομική ανάπτυξη» όταν οι Δυτικοί προσφέρουν πόλεμο, άγρια λιτότητα και κερδοσκοπική λεηλασία.

Όπως και να 'χει, πολύ γρήγορα θα φανεί πόσο αποφασισμένοι είναι να σταματήσουν την επιθετικότητα των Δυτικών (το Ιράν θα είναι η κρίσιμη δοκιμή) και πόσο αποφασισμένοι είναι να ενισχύσουν οικονομικά τις διάφορες χώρες για να αντιμετωπίσουν την αρπακτικότητα των Δυτικών. Αλλά αυτό, όσο κι αν κανείς πρέπει να υποστηρίξει την ήττα των Δυτικών, δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικό ούτε αποτελεί τη λύση για την ανθρωπότητα. Αντιθέτως μας οδηγεί ταχύτατα προς τον Γ' Π.Π. Μόνο η ανάπτυξη ενός παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος μπορεί να σταματήσει τη σφαγή, μόνο η ανατροπή του καπιταλισμού σε παγκόσμιο επίπεδο μπορεί να αποτρέψει τον αφανισμό της ανθρωπότητας.

Η βιομηχανική παραγωγή της Κίνας ήδη ισούται περίπου με τη βιομηχανική παραγωγή των G7, δηλαδή των δυτικών ιμπεριαλιστών.

ΑΛΛΑΓΗ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ Προ των πυλών η επέκταση του πολέμου

Στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ στις 23/9 ο Τραμπ προχώρησε σε μια μεταστροφή της θέσης του, ως συνέχεια του αδιέξοδου της προηγούμενης προσέγγισης των σχέσεών του με τη Ρωσία και τον πόλεμο στην Ουκρανία. Η προσπάθειά του να προσεγγίσει διπλωματικά τη Ρωσία με διαφαινόμενο στόχο να την αποσπάσει από την Κίνα, φαίνεται να τον οδήγησε σε αδιέξοδα και τώρα δείχνει να επανέρχεται στη στρατηγική Μπάιντεν – δηλαδή στο άνοιγμα νέων πολεμικών μετώπων.

Ο Τραμπ είχε χαρακτηρίσει τον περασμένο Απρίλη «αποτυχημένο κωμικό» τον Ζελένσκι που αν συνεχίσει να επιμένει στον πόλεμο δεν θα του μείνει χώρα για να διαπραγματευτεί. Στη συνέλευση του ΟΗΕ ανακάλυψε ότι η Ουκρανία θα μπορούσε να ανακτήσει όλα τα κατεχόμενα εδάφη της χάρη στη στρατιωτική βοήθεια των συμμάχων του NATO, την δική της θέληση να πολεμήσει και την εμφανή στρατιωτική αδυναμία της Ρωσίας, την οποία χαρακτήρισε χάρτινο τίγρη. Είναι εύκολο να καταλάβει κανείς ότι η «αλλαγή» του Τραμπ έρχεται λόγω της ακλόνητης στάσης του Πούτιν. Ο Πούτιν επιδιώκει – λόγω και μιας διαφαινόμενης στρατιωτικής κυριαρχίας στο μέτωπο της Ουκρανίας – μια συντριπτική νίκη, ενώ οι σχέσεις του με την Κίνα (όπως φάνηκε και στη σύνοδο του Πεκίνου) αντί να αδυνατίζουν – όπως επιδίωκε ο Τραμπ – ενισχύονται διαρκώς σε όλα τα επίπεδα.

Όσο για της ΗΠΑ, αυτή η μεταστροφή δεν θα τους στοιχήσει και κάτι. Υπάρχουν τα θύματα των χιλιάδων ανθρώπων που θα πολεμήσουν για τον Τραμπ και την μαριονέτα του, τον Ζελένσκι, ο ίδιος έχει βγάλει τα απαραίτητα έσοδα από την Ευρώπη για να πουλήσει όπλα μεγάλου βεληνεκού, έδωσε μάλιστα και το «οκ» για να χτυπήσει βαριά μέσα στην ρωσική ενδοχώρα — σύμφωνα με τον Ζελένσκι έχει πάρει την έγκριση να τα χρησιμοποιήσει για να καταστρέψει ενεργειακές υποδομές και στρατιωτικά εργοστάσια. Η τακτική του «καρότου και του μαστίγιου» του Τραμπ είναι εμφανής και ο Ζελένσκι ελπίζει στο θαύμα. Να μπορέσει δηλαδή η Ρωσία να καταρρεύσει οικονομικά και να βρεθεί ο κατάλληλος στρατιωτικός εξοπλισμός και το ανθρώπινο δυναμικό για να κερδίσει... κάτι που μέχρι στιγμής πέφτει σε δυσκολίες.

Ο πόλεμος φαίνεται να εξαπλώνεται εισχωρώντας σιγά-σιγά και στο ευρωπαϊκό έδαφος. Τα μέλη της ανατολικής πτέρυγας του NATO ενδέχεται να προστρέξουν στη λεγόμενη «ρήτρα της κοινής άμυνας» για να αντιμετωπίσουν αυτό που ονομάζουν «κλιμακούμενη ρωσική απειλή». Η Βαλτική ελέγχεται πλήρως από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, η Δύση κατάφερε μέσα στον πόλεμο να αποσπάσει την ένταξη της Σουηδίας και Φινλανδίας στο NATO και έχει περιορίσει την εμπορική έξοδο της Ρωσίας σε αυτή την θάλασσα.

Τέλη Αυγούστου με αρχές Σεπτεμβρίου ξεκίνησε η μεγάλης κλίμακας στρατιωτική άσκηση Quadriga 2025 στη Βαλτική

υπό γερμανική ηγεσία, παραπέμποντας σε προσομοίωση πολέμου. Οι αριθμοί είναι εντυπωσιακοί: 8.000 Γερμανοί στρατιώτες, πάνω από 40 πλοία του πολεμικού ναυτικού, τουλάχιστον 30 πολεμικά αεροσκάφη και περίπου 1.800 στρατιωτικά οχήματα. Συμμετείχαν άλλες 13 νατοϊκές χώρες με τον γενικό συντονισμό να τον έχει το Ναυτικό Επιτελείο της Bundeswehr στο Ρόστοκ. Μάλιστα οι ασκήσεις επεκτείνονταν μέχρι την Λιθουανία και σχετίζονταν με την τροφοδοσία και τη στρατηγική αξιοποίηση στρατευμάτων και εξοπλισμών, όπου βρίσκεται η 37η γερμανική ταξιαρχία.

Η άσκηση αυτή μόνο τυχαία δεν μπορεί να είναι. Προετοιμάστηκε μετά την αποτυχία των διαπραγματεύσεων του Τραμπ με την Ρωσία με την συμφωνία για αύξηση των πολεμικών δαπανών στο 5% του ΑΕΠ για τις χώρες μέλη του NATO.

Μέσα στον Σεπτέμβριο υπήρξαν αρκετά επεισόδια με τις χώρες που βρίσκονται στην Βαλτική τα οποία δείχνουν ότι η κατάσταση ανά πάσα στιγμή μπορεί να εξάγει τον πόλεμο της Ουκρανίας και μέσα στην Ευρώπη, μέσα στα σύνορα των χωρών του NATO. Στις αρχές του Σεπτεμβρίου η Πολωνία κατήγγειλε ρωσική επίθεση με drones, κήρυξε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και ζήτησε να προστρέξουν στο άρθρο 5 (την ρήτρα που σημαίνει εμπλοκή των κρατών μελών του NATO). Το Κρεμλίνο ανακοίνωσε ότι η επίθεση έγινε στην δυτική Ουκρανία και εξέφρασε την διάθεσή του να πραγματοποιηθούν διαβουλεύσεις με το πολωνικό υπουργείο Αμύνης για την αντιμετώπιση του ζητήματος. Το επεισόδιο με την Πολωνία δεν είναι το μόνο, οι σκανδιναβικές χώρες διέρρευσαν ότι εντοπίστηκαν drones άγνωστης εθνικότητας με την Δανία να ανακοινώνει ότι πετούν πάνω από στρατιωτική βάση στο βόρειο τμήμα της καθώς και σε τρία άλλα αεροδρόμιά της.

Είναι δεδομένο ότι αυτές οι εντάσεις αποσκοπούν στο να πιέσουν την Ρωσία να επεκτείνει τον πόλεμο, όπως ακριβώς είχε κάνει και με το μέτωπο στην Ουκρανία. Η Ρωσία φαίνεται ότι έχει την δυνατότητα αρχικά σε επίπεδο διπλωματίας

να κάνει πιο έντονη την επέμβασή της – βέβαια δεν θα πρέπει να υποτιμήσουμε τη στρατιωτική της ενίσχυση με την συμμετοχή της στο σύμφωνο της Σαγκάης που γίνεται το αντίπαλο δέος του NATO.

Η επέμβαση δε της Ρωσίας στις εκλογές στην Μολδαβία δείχνει ότι τουλάχιστον δεν διστάζει να αντιμετωπίσει την Δύση. Οι εκλογές που διεξήχθησαν είχαν μια επιπλέον σημασία. Το Κρεμλίνο έχει κατ' επανάληψη καταστήσει σαφές πως οι θέσεις του για την Ουκρανία ισχύουν για όλες τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες, ενώ από την πλευρά της η Δύση αντιμετωπίζει ως ένα μπλοκ την Ουκρανία, την Μολδαβία και την Γεωργία.

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα των τελευταίων εκλογών, η Μολδαβία θα βρίσκεται στην ευρωπαϊκή σφαίρα επιρροής για ακόμα τέσσερα χρόνια. Το κόμμα PAS κέρδισε τις εκλογές για δεύτερη τετραετία με 50% έναντι 24,26% του φιλορωσικού. Η νίκη των φιλοευρωπαϊκών κομμάτων σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι η Μόσχα θα γυρίσει σελίδα, αποδεχόμενη ότι έχασε την ευκαιρία να κατοχυρώσει μια προνομιακή επικυριαρχία στο Τσισινάου. Το Κρεμλίνο έχει κατ' επανάληψη καταστήσει σαφές πως οι θέσεις του για την Ουκρανία ισχύουν για όλες τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες.

Η Μολδαβία είναι ρουμανόφωνη και στην περίοδο 1920-40 ήταν επαρχία της Ρουμανίας με το όνομα Βεσσαραβία. Υπάρχει λοιπόν η σκέψη των νικητών των εκλογών στη Μολδαβία που αυτοαποκαλούνται «φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις» να κινηθούν προς την ενσωμάτωση στη μητέρα πατρίδα Ρουμανία, που είναι μέλος του NATO και της ΕΕ. Η κατάσταση και εκεί είναι έκρυθμη και τα βλέμματα είναι στραμμένα σε μια στενή λωρίδα γης ανάμεσα στην Ουκρανία και τη Μολδαβία: την αυτοανακηρυχθείσα το 1990 ρωσόφωνη Τρανσνιδειστερία η οποία είναι υπό τον έλεγχο της Μόσχας. Είναι πιθανή μια αναζωπύρωση από τη νέα κυβέρνηση της αντιπαράθεσης με τη Μόσχα να πάρει τη διάσταση περιφερειακής κρίσης, με την Ουκρανία και τη Μολδαβία να απειλούν την Τρανσνιδειστερία.

Σε αυτό το μπλοκ της ιστορικής σήψης και παρακμής της Δύσης εντάσσεται και ο Μητσοτάκης που θέλει να κάνει την χώρα ένα οικόπεδο πολεμικών σχεδιασμών για NATO και Ισραήλ. Σαν πρόθυμος «λαγός», όχι μόνο υπερθεματίζει για την αύξηση των αμυντικών δαπανών μέσα στο NATO αλλά γίνεται και ο πιο καλός πελάτης του Τραμπ στην αγορά όπλων, χαρίζοντας παράλληλα βάσεις σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της χώρας για τα συμφέροντα των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Ο Μητσοτάκης εξετάζει την εμπλοκή του στο ζήτημα της Πολωνίας, καλοθελητής και εκεί όπως στον πόλεμο στην Ουκρανία. Προχωρά σε στρατηγικές συνεργασίες σε τομείς όπως η «ασφάλεια και η οικονομία», η «αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας» και η ενίσχυση των αμυντικών δυνάμεων της Πολωνίας. Ο Μητσοτάκης αφού έχει λύσει τα εσωτερικά του προβλήματα, αφού έχει καταφέρει να έχει επιβάλλει την εξωτερική του ατζέντα στις γείτονες χώρες, δίνει κατεύθυνση για συνεργασία εντός της ΕΕ, υπογραμμίζοντας τη σημασία της αλληλεγγύης μεταξύ των κρατών-μελών σε περιόδους κρίσης. Ενώ ο ελληνικός λαός δεν έχει να φάει, αυτός αγόρασε και 4η φρεγάτα που κόστισε 809 εκατομμύρια ευρώ – το ψήφισαν μαζί ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ και ΝΙΚΗ.

Η επέμβαση του εργατικού και επαναστατικού κινήματος προς το παρόν είναι αναντίστοιχη μπροστά στην επέλαση του πολέμου. Πρέπει όμως να μην ξεχνάμε ότι οι μεταβολές της συλλογικής συνείδησης έχουν δικούς τους κανόνες: «Η συλλογική συνείδηση κατά κανόνα έπεται της “πραγματικότητας”, με την έννοια ότι οι βαθιά ριζωμένες αντιλήψεις των ανθρώπων, μεταβάλλονται με πολύ βραδύτερους ρυθμούς. Το ίδιο και ο πόλεμος αργεί να καθυποτάξει τις συνειδήσεις των ανθρώπων, να τους βγάλει από την καθημερινότητά τους.»¹

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

1. Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης- Λέων Τρότσκι

Μ. ΑΝΑΤΟΛΗ:

Αντιμέτωπη με νέο σπιράλ πολέμου

Τα τελευταία δύο χρόνια η Μέση Ανατολή έχει μετατραπεί ξανά σε πεδίο πολεμικών συγκρούσεων και ατελείωτου αιματοκυλίσματος. Αποτέλεσμα της κρίσης των δυτικών ιμπεριαλιστών και των όλο και πιο απελπισμένων τυχοδιωκτισμών τους στην προσπάθεια ανακοπής της ραγδαίας υποβάθμισής τους απέναντι στους ανταγωνιστές (Κίνα, Ρωσία, BRICS+, κ.λπ.). Τα μέτωπα μεγαλώνουν και συνεχώς οξύνονται. Στην Μέση Ανατολή, ΗΠΑ και Ισραήλ έχουν εξαπολύσει τον όλεθρο και χτυπάνε με λύσσα όσους δε συμμορφώνονται πλήρως με τις επιταγές. Βασική επιδίωξη είναι το «κόντεμα» του Ιράν, της δύναμης και της επιρροής του. Οι Ευρωπαίοι συμπληρώνουν και ενισχύουν με όποιον τρόπο μπορούν τις πολεμικές επιδιώξεις των ΗΠΑ-Ισραήλ στην περιοχή, χωρίς βέβαια να μπορούν να έχουν κάποιο υπολογίσιμο κέρδος, πέρα από την αποδυνάμωση των ανταγωνιστών τους. Η κυνική δήλωση του καγκελάριου Μερτς ότι «το Ισραήλ κάνει την βρώμικη δουλειά για όλους μας» και ότι του αξίζει «απεριόριστος σεβασμός», είναι απολύτως ενδεικτική του βαθμού εξαχρείωσης και ξεπεσμού που έχουν φτάσει τα αστικά επιτελεία των Δυτικών, μεταξύ των οποίων προφανώς και ο Μητσοτάκης.

Θέλουν να τελειώνουν με την Παλαιστίνη

Δύο χρόνια μετά την εισβολή των Ισραηλινών στην Γάζα, η Χαμάς, οι παλαιστινιακές πολιτικές δυνάμεις και ο λαός έχουν υποστεί σοβαρά πλήγματα που τους έχουν φέρει μπροστά σε μια οδυνηρή κατάσταση: λιμός και μαζικές δολοφονίες, κίνδυνος απώλειας του μεγαλύτερου μέρους της Γάζας και της Δυτικής Όχθης, κίνδυνος συντριβής της αντίστασης. Οι Δυτικοί αναγνωρίζουν αυτή την κατάσταση και με το σχέδιο 20 σημείων (βλ. άρθρο Παλαιστίνη) που παρουσίασε ο Τραμπ επιδιώκουν να επιβάλλουν την «τελική λύση», δηλαδή τον πλήρη εκτοπισμό και αφανισμό των Παλαιστινίων από την Γάζα και όχι μόνο. ΗΠΑ-Ισραήλ θέλουν να επιβάλλουν την συνθηκολόγηση της Χαμάς κάτω από εξευτελιστικούς όρους και φαίνονται διατεθειμένοι ναβάλουν φωτιά σε όλη την περιοχή, ακόμα και σε χώρες που διατηρούν στενές σχέσεις.

Χαρακτηριστική ήταν η δίχως προηγούμενο επίθεση του Ισραήλ στο Κατάρ στις αρχές Σεπτέμβρη, την ώρα που αξιωματούχοι της Χαμάς συνεδρίαζαν στη Ντόχα για να συζητήσουν την πρόταση εκεχειρίας των ΗΠΑ για τη Γάζα. Καθώς ο IDF λεηλατούσε την Γάζα, η Ισραηλινή Πολεμική Αεροπορία προετοιμαζόταν για την πρώτη επίθεση σε αραβική χώρα του Κόλπου. Κύριος στόχος ήταν ο βασικός διαπραγματευτής, Χαλίλ αλ Χάγια, υψηλόβαθμο στέλεχος της Χαμάς που έχει αναδειχθεί σε κεντρική φιγούρα και μέλος του πενταμελούς συμβουλίου που ηγείται της οργάνωσης μετά τις δολοφονίες του Χανίγια και του Σινουάρ τον περασμένο Ιούλη και Οκτώβρη, αντίστοιχα. Η Ντόχα έχει γίνει ένας ζωτικός κόμβος για τις διαπραγματεύσεις εκεχειρίας και συχνά την επισκέ-

πτονταν ανώτεροι Ισραηλινοί αξιωματούχοι, ενώ οι σχέσεις του Κατάρ με τις ΗΠΑ είναι σημαντικές. Οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν την αεροπορική βάση Al-Udeid ως τη μεγαλύτερη εγκατάστασή τους στην περιοχή για περισσότερο από δύο δεκαετίες και έχουν μεγάλη στρατιωτική παρουσία, ενώ το 2022 ο πρώην πρόεδρος Τζο Μπάιντεν κήρυξε το κράτος του Κόλπου σημαντικό σύμμαχο εκτός ΝΑΤΟ.

Επόμενο βήμα ο αφοπλισμός της Χεζμπολάχ

Στον Λίβανο, η Χεζμπολάχ έχει αδυνατίσει και τώρα οι δυτικοί ιμπεριαλιστές προσπαθούν, χρησιμοποιώντας τις υπόλοιπες λιβανέζικες πολιτικές δυνάμεις, να την αφοπλίσουν και να της δώσουν το τελειωτικό χτύπημα, πράγμα καθόλου εύκολο. Το λιβανικό υπουργικό συμβούλιο ενέκρινε στις αρχές Σεπτέμβρη σχέδιο αφοπλισμού όλων των πολιτοφυλακών που δρουν στη χώρα, προκειμένου ο τακτικός στρατός να αποκτήσει τον απόλυτο έλεγχο των ενόπλων δυνάμεων. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο αφοπλισμός της Χεζμπολάχ περιλαμβάνεται στους όρους της συμφωνίας εκεχειρίας του περασμένου Νοεμβρίου μεταξύ Λιβάνου και Ισραήλ, με την διαμεσολάβηση των ΗΠΑ και της Γαλλίας. Επί της ουσίας, οι Δυτικοί είναι διατεθειμένοι να ρίξουν τη χώρα πάλι σε εμφύλιο πόλεμο στην προσπάθεια να αφοπλίσουν και υποτάξουν την Χεζμπολάχ.

Χώρα-κλειδί η Συρία

Στην Συρία, μετά την ανατροπή του Άσαντ και την άνοδο των τζιχαντιστών στην εξουσία, γεγονός που αποτέλεσε ένα κομβικό χτύπημα στον λεγόμενο «άξονα της αντίστασης» (Συρία, Υεμένη, Λίβανος, Γάζα) και στην πολιτική προέκταση του Ιράν προς την Μεσόγειο, οι Δυτικοί προσπαθούν να προσεγγίσουν την νέα πολι-

τική εξουσία. Ο νέος πρόεδρος Αχμέντ αλ Σάρα «ξαναβαφτίστηκε» και επανασυστήθηκε στη διεθνή σκηνή με νέο όνομα (προηγούμενα γνωστός ως αλ Τζολάνι) και πιο κατάλληλο «κοσμικό» προφίλ. Από καταζητούμενος τρομοκράτης, πρώην τοπικός ηγέτης της Αλ Κάιντα, επικηρυγμένος με αμοιβή 10 εκατ. δολαρίων από τις ΗΠΑ, μεταμορφώθηκε σε φανταχτερό και ικανό ηγέτη, που δέχεται την αναγνώριση και τα εγκώμια του Τραμπ! Παράλληλα, μετά τη συνάντηση στο Ριάντ, οι ΗΠΑ ήσαν την πλειοψηφία των κυρώσεων τους κατά της Συρίας, ενώ τον Σεπτέμβρη ο πρώην καταζητούμενος τρομοκράτης έγινε ο πρώτος Σύρος πρόεδρος που συμμετείχε στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ από το 1967.

Από την μεριά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, η βασική επιδίωξη φαίνεται να είναι η σταθεροποίηση του τζιχαντιστικού καθεστώτος, με στήριξη της Τουρκίας και σε συμφωνία με το Ισραήλ ή ακόμα και με μια προσπάθεια παράκαμψης του τούρκικου υποϊμπεριαλισμού, όσο κι αν αυτό φαντάζει δύσκολο. Κύριος στόχος είναι η μετα-Άσαντ Συρία να προσχωρήσει κι εκείνη στις Συμφωνίες του Αβραάμ εξομολώνοντας τους δεσμούς της με το Ισραήλ και εδραιώνοντας την κυριαρχία των Δυτικών στην περιοχή. Ήδη υπάρχουν συνομιλίες για μια νέα συμφωνία ασφαλείας με το Ισραήλ. Η επιτυχία, όμως, ενός τέτοιου σχεδίου – είτε με είτε χωρίς την στήριξη της Τουρκίας – φαντάζει πολύ δύσκολη, αν όχι αδύνατη. Οι δυνάμεις του Αλ Σάρα δεν ελέγχουν το σύνολο παρά μόνο ενός μέρους της χώρας: οι Τούρκοι «συγκρούονται» με τους Ισραηλινούς για τις σφαίρες ελέγχου εντός των συριακών συνόρων: οι Δρούζοι και οι Κούρδοι έχουν το βλέμμα στην προάσπιση τη δικής τους αυτονομίας. Το πιο πιθανό είναι να δημιουργηθεί μια ακόμα «μαύρη τρύπα» στην περιοχή και η μετακύλιση σε ένα νέο, ακόμα χειρότερο, εμφύλιο πόλεμο.

Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη – να σταματήσει τώρα ο πόλεμος!

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, επιδιώκει να υλοποιήσει το σχέδιό του για τη «Νέα Μέση Ανατολή», δηλαδή την πλήρη κυριαρχία του στην περιοχή. Το Ισραήλ προχωράει στο τελικό στάδιο της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού διεξάγοντας μία πρωτοφανή επιχείρηση λιμοκτονίας, δολοφονίας και εκτοπισμού. Το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνος παίζει τον ρόλο του πιστού μαντρόσκυλου των δυτικών ιμπεριαλιστών στην περιοχή, αλλά εξυπηρετεί και τους δικούς του επεκτατικούς σχεδιασμούς, το όραμά του για το «Μεγάλο Ισραήλ». Τα τελευταία δύο χρόνια έχει εισβάλει σε Γάζα-Δυτική όχθη, Λίβανο και Σύρια, ενώ έχει βομβαρδίσει άλλες τρεις χώρες (Κατάρ, Ιράν, Υεμένη), δολοφονώντας χιλιάδες.

Τα σχέδια αυτά προσκρούουν για την ώρα πάνω στο Ιράν, το οποίο δεν αποτελεί καθόλου ευκολοκατάβλητο αντίπαλο. Στην ιδιότυπη αυτή στρατιωτική αναμέτρηση με Ισραήλ-ΗΠΑ τον περασμένο Ιούνιο, το Ιράν κατόρθωσε να απαντήσει πλήρως και να τους αναγκάσει σε διακοπή της επίθεσης. Προς το παρόν, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έχουν κατορθώσει να ανακόψουν την πορεία της Σαουδικής Αραβίας προς τους BRICS, να περιορίσουν και να απειλήσουν το ίδιο το Ιράν. Το οποίο αποτελεί έναν κομβικό κρίκο στην ολοκλήρωση της Ευρασίας (τρίγωνο Ρωσίας-Ιράν-Κίνας) και των σχεδίων της Κίνας και της Ρωσίας (με τον κάθετο δρόμο που σχεδιάζεται από την Βόρεια Ρωσία προς τον Ινδικό και από εκεί στον Ειρηνικό). Οι Δυτικοί δεν θέλουν μόνο την κατάργηση του πυρηνικού προγράμματος και των πυρηνικών εργοστασίων του Ιράν, αλλά αφοπλισμό του (κατάργηση/καταστροφή πυραυλικών δυνατοτήτων). Από την άλλη μεριά, μαζί με τους Χούθι, που παραμένουν σημαντικό αγκάθι για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, το Ιράν έχει αρχίσει να ενισχύεται, κυρίως από την Κίνα και το Πακιστάν. Έχει σκληρύνει την στάση του και δεν φαίνεται οι διαφοροποιήσεις στο εσωτερικό της αστικής του τάξης (ανάμεσα στα ισλαμικά και τα πιο «κοσμικά» στοιχεία) να προχωράνε σε κάποια μεταξύ τους διαίρεση.

Όσο σημαντικές κι αν είναι οι επιτυχίες των Δυτικών, δεν πρέπει να υπερεκτιμηθούν. Η βαθιά ταπείνωση που δέχονται οι αραβικές μάζες καλλιεργεί την οργή και την εξέγερση, κυρίως απέναντι στα αντιδραστικά καθεστώτα (Αίγυπτος, Σ. Αραβία, Ιορδανία, κ.λπ.), που συνεργάζονται με τους ιμπεριαλιστές στην σφαγή των Παλαιστινίων. Η γενοκτονία στη Γάζα οδηγεί τους ιμπεριαλιστές σε μια βαθιά πολιτική ήττα, γιατί ξαναδιδάσκει στις μάζες και τη νεολαία τους πραγματικούς κινδύνους της εποχής μας, για το τι είναι ο ιμπεριαλισμός, οι περίφημες δυτικές αξίες, το Διεθνές Δίκαιο. Αναπτύσσει έτσι ένα αυθόρμητο κίνημα που γενικεύεται με μεγάλη ταχύτητα, το οποίο έλειπε και τώρα αρχίζει να εμφανίζεται σε Ευρώπη και Αμερική.

■ Κώστας Κουβαλάκης

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΙΡΚ – ΗΠΑ Πόλεμος του Τραμπ στο εσωτερικό

Αμέσως μετά από την άνοδό του στην εξουσία το 1933, ο Χίτλερ είχε χρησιμοποιήσει τον εμπρησμό του κοινοβουλίου (Ράιχσταγκ – μάλλον μια προβοκάτσια των Ναζί), ώστε να ξεκινήσει την επιβολή της δικτατορίας του.

Με παρόμοιο τρόπο, ο Τραμπ χρησιμοποιεί ή φτιάχνει εντάσεις στο εσωτερικό των ΗΠΑ, ώστε να βαθύνει τον ταξικό, αντιδημοκρατικό πόλεμό του και να εδραιώσει ένα αυταρχικό, σχεδόν βοναπαρτιστικό καθεστώς. Ένα τέτοιο γεγονός αποτέλεσε η πρόσφατη δολοφονία του 31χρονου Τσάρλι Κιρκ, ενός μαχητικού τραμπικού ακροδεξιού, ο οποίος πυροβολήθηκε κατά τη διάρκεια ομιλίας του σε αμερικάνικο πανεπιστήμιο.

Ο Τραμπ ανακήρυξε τον Κιρκ «μάρτυρα της αλήθειας και της ελευθερίας», ο οποίος είχε στοχοποιηθεί από τη «ριζοσπαστική αριστερά» για τις «αμερικάνικες αξίες» του. Συνέδεσε τη δολοφονία με πράξεις κοινωνικής και πολιτικής αντίστασης, κυρίως με τη μαζική αντίσταση στις τρομοκρατικές, ρατσιστικές επιδρομές της στρατιωτικοποιημένης ICE ενάντια στους μετανάστες. Ταυτόχρονα, ο Τραμπ άφησε στο απυρόβλητο τη βία των ακροδεξιών οργανώσεων, όπως π.χ. την πρόσφατη δολοφονία μιας εκπροσώπου της πολιτείας της Μινεσότα και του συζύγου της. Ενώ σύμβουλοί του κάλεσαν ανοιχτά για κατασταλτικό τσάκισμα κάθε αριστερής οργάνωσης, με πλήρη χρήση της κυβερνητικής και κρατικής ισχύος και με πρόσχημα την υποστήριξη «βίαιων διαμαρτυριών». Με αυτό εννοούν κάθε σημαντική κινητοποίηση και δράση, όπως αυτές στα αμερικάνικα πανεπιστήμια για την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη.

«Σημείο καμψής»

Πα να συσπειρώσουν και να φανατίσουν το κοινό τους εν μέσω αυτού του πογκρόμ, οι τραμπικοί ενορχήστρωσαν μια εμετική φέεστα στα πρότυπα του Γκέμπελς: μια θρησκευτική λειτουργία στη μνήμη του Κιρκ, σε ένα μεγάλο στάδιο που γέμισε ασφυκτικά από θρησκόληπτους που ύψωναν τα χέρια προς τον Θεό στα ουράνια, από μέλη της ελίτ όπως ο Έλον Μασκ και από κάθε λογής αντιδραστικά, σκοταδιστικά «σκουπίδια». Κυριαρχούσε το σύνθημα: «Σημείο καμψής» – σηματοδοτώντας τον βαθμό απειλής της καταστολής που έχει εξαπολυθεί και την προσπάθεια πλήρους συντηρητικής «αναμόρφωσης» της αμερικάνικης πολιτικής και δημόσιας ζωής. Ως ένα από τα πρώτα βήματα, ο Τραμπ δήλωσε ότι θα χαρακτηρίσει ως τρομοκρατικό το κίνημα/οργάνωση «Αντιφά».

Οι τραμπικοί προχωράνε αυτή την επίθεσή τους σε όλα τα επίπεδα, για να πετύχουν απόλυτο έλεγχο και ευθυγράμμιση του κρατικού μηχανισμού. Στα τέλη Σεπτεμβρίου, περίπου 20 πράκτορες του FBI απολύθηκαν, επειδή είχαν γονατίσει σε ένδειξη σεβασμού σε μια από τις εκδηλώσεις στη μνήμη του Τζορτζ Φλόιντ. Ο Φλόιντ, μαύρος, είχε δολοφονηθεί βάνουσα τον Μάιο του 2020 από αστυνομικούς, που του είχαν προκαλέσει ασφυξία πατώντας τον στον λαιμό – από τότε έγινε γνωστή η φρά-

ση του «I can't breathe» (δεν μπορώ να αναπνέω), λίγο πριν ξεψυχήσει. Οι απολύσεις των πρακτόρων έγιναν με πρόσχημα την «έλλειψη κρίσης». Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση Τραμπ έχει δηλώσει ρητά ότι θέλει να ξεριζώσει κάθε «αριστερό» ή «αφυπνισμένο» αξιωματούχο από κάθε τμήμα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης.

Αλλαγές στον στρατό

Τον Σεπτέμβριο, το υπουργείο Άμυνας μετονομάστηκε σε υπουργείο Πολέμου. Ο υπουργός του Πιτ Χέγκσεθ μαζί με τον Τραμπ, σε πρόσφατη συνάντησή τους με την ανώτατη στρατιωτική ηγεσία, χρησιμοποίησαν πρωτοφανή γλώσσα: στον στρατό θα επανέλθουν οι «αντρικές» αξίες – και σε όποιον δεν αρέσει, μπορεί να παραιτηθεί, χάνοντας τον βαθμό και τα προνόμιά του.

Όμως αυτή είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου, που κυρίως τραβάει την προσοχή όσων «προοδευτικών» θεωρούν ότι ο Τραμπ είναι επικίνδυνος κυρίως επειδή επιτίθεται στη λεγόμενη «ΛΟΑΤΚΙ ατζέντα» (η διακυβέρνηση Μπάιντεν είχε προωθήσει ένα «μεταμοντέρνο» και «δικαιωματιστικό» πλαίσιο στο εσωτερικό του στρατού).

Στην πραγματικότητα, η κατάσταση είναι πολύ πιο σοβαρή, όπως δείχνουν οι βίαιες αλλαγές που προωθούν οι τραμπικοί. Στην ίδια συνάντηση, παρουσιάστηκε το νέο «πλαίσιο σχέσεων» για τον ρόλο του στρατού. Σύμφωνα με τη νέα ορολογία: Στον σημερινό Ολιστικό/Υβριδικό Πόλεμο, τα όρια μεταξύ Ειρήνης και Πολέμου, Εξωτερικού και Εσωτερικού Εχθρού διαρκώς καταρρέουν. Η αποτελεσματικότητα των ενόπλων δυνάμεων μετριέται με τη Φονικότητά τους. Θα υπάρχει Σιδερένιος Έλεγχος πάνω στον στρατό, με ένα δόγμα αντιμετώπισης του Εχθρού εντός των Πυλών και με Συσπείρωση γύρω από τον Πρόεδρο και από τη Σημαία. Αιχμή του δόρατος θα είναι ειδικές μονάδες εκπαιδευμένες σε «επιχειρήσεις καταστολής ανταρσίας/εξέγερσης».

Ήδη αυτό το δόγμα έχει μπει σε εφαρμογή με την αποστολή ένοπλης εθνοφρουράς σε μεγάλες αμερικάνικες πόλεις, ανάμεσά τους στην πρωτεύουσα Ουάσινγκτον. Τραμπ και Χέγκσεθ έχουν πει ότι θέλουν να χρησιμοποιήσουν τέτοιες «επικίνδυνες» πόλεις, που έχουν κυβερνήτες από το κόμμα των Δημοκρατικών, ως πεδία εκπαίδευσης του στρατού.

Shutdown: απολύσεις, κόψιμο μισθών, πόλεμος στους φτωχούς

Όπως σε κάθε οικονομικό έτος, την 1^η Οκτωβρίου έπρεπε να εγκριθεί η χρηματοδότηση των υπηρεσιών της ομοσπονδιακής κυβέρνησης. Αυτό προϋπέθετε συμφωνία Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατικών, που δεν επετεύχθη, με αποτέλεσμα το λεγόμενο «κλείσιμο» (shutdown). Συνεχίζουν να λειτουργούν κάποιες υπηρεσίες (φύλαξη συνόρων, αστυνόμευση, πτήσεις, νοσοκομεία κ.ά.), όμως πολλοί εργαζόμενοι μπαίνουν σε υποχρεωτική αργία άνευ αποδοχών.

Την τελευταία φορά που είχε γίνει, το 2018, στη διάρκεια της πρώτης διακυβέρνησης Τραμπ, το «κλείσιμο» ήταν το μεγαλύτερο στην ιστορία. Είχε διαρκέσει 35 μέρες, με συνολικό κόστος 11 δισ. δολάρια και έχοντας αφήσει 800.000 ομοσπονδιακούς υπαλλήλους χωρίς μισθό.

Η ανάγκη και το αποτέλεσμα του «κλεισίματος» προκύπτουν από την πολύ άσχημη οικονομική κατάσταση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, η οποία παρά τα «νταηλίκια» του Τραμπ δείχνει όλο και πιο επισφαλής, πιθανόν στα πρόθυρα μιας νέας μεγάλης κρίσης (έχουν αρχίσει να πληθαίνουν οι πτωχεύσεις) – και χωρίς να μπορεί να σταματήσει την υποβάθμισή του. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι ουσιαστικά χρεοκοπημένος: τα χρέη είναι αστρονομικά, τόσο το δημόσιο όσο και το ιδιωτικό (επιχειρήσεις, νοικοκυριά) αλλά και μια σειρά από «κρυφά» χρέη. Δεν μπορούν να πληρωθούν στις συνθήκες της τεράστιας παραγωγικής υποβάθμισής του, αλλά και δεν μπορούν να ανατροφοδοτηθούν με έκδοση νέου χρέους – αυτή η «μηχανή», ουσιαστικά το «τύπωμα δολαρίων», έχει ξεπεράσει τα όριά της. Η άγρια, ταξική νεοφιλελεύθερη επίθεση του Τραμπ, όπως και στον πρόσφατο προϋπολογισμό, με βαθιές μειώσεις κοινωνικών δαπανών για τους φτωχούς και νέες φοροαπαλλαγές, ενισχύσεις κ.λπ. για τους υπερπλούσιους, είναι η μόνη «οικονομική» πολιτική της πεινασμένης αμερικάνικης αστικής τάξης.

Οι επιπτώσεις του «κλεισίματος» πέφτουν πάνω στα πιο αδύναμα και φτωχά στρώματα του πληθυσμού. Για παράδειγμα, επηρεάζονται τα προγράμματα προσχολικής εκπαίδευσης, η έκδοση φοιτητικών δανείων, οι υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας, οι συντάξεις και τα επιδόματα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης (Medicare – σταματάει η επεξεργασία νέων αιτήσεων). Πολύ σημαντικό είναι ότι κινδυνεύουν να εξαντληθούν τα «κουπόνια τροφίμων»: από αυτά εξαρτάται ένα πολύ μεγάλο μέρος του πληθυσμού, που κινδυνεύει άμεσα να πει-

νάσει...

Ο Τραμπ χρησιμοποιεί αυτήν την κατάσταση για δύο λόγους. Πρώτον, για να εκβιάσει τους Δημοκρατικούς να συναινέσουν σε σκληρές περικοπές κοινωνικών δαπανών, απειλώντας ότι διαφορετικά αυτές θα είναι ακόμα πιο άγριες και ανεξέλεγκτες. Δεύτερο, και το πιο βασικό, ώστε να σπάσει τη ραχοκοκαλιά των εργαζομένων, να σπρώξει ακόμα πιο μαζικά στρώματα βαθιά στη φτώχεια και την ανασφάλεια. Είναι χαρακτηριστική η απειλή του ότι πολλοί από τους υπαλλήλους που θα τεθούν σε υποχρεωτική αργία, μπορεί να μην επανέλθουν. Άλλωστε είχε ήδη προχωρήσει σε τέτοιες απολύσεις στην αρχή της θητείας του (με τη σχετική «επιτροπή για τη μείωση του κράτους», με επικεφαλής τον Μασκ).

«Εμφύλιος»

Αξίζει για ακόμα μια φορά να πούμε ότι ο Τραμπ δεν είναι ακροδεξιός και επικίνδυνος επειδή π.χ. προτάσσει ελεεινά και σκοταδιστικά «παραδοσιακά» πρότυπα. Σε μεγάλο βαθμό, αυτή είναι η παγίδα όπου έριξαν τους εργαζόμενους και τη νεολαία, το κίνημα στις ΗΠΑ (αλλά και διεθνώς) οι Δημοκρατικοί και διάφοροι «προοδευτικοί», με την παρανοϊκή «δικαιωματιστική» προπαγάνδα τους, πλήρως ξεκομμένη και ενάντια στα λαϊκά στρώματα... Αυτή η προπαγάνδα δεν είχε τίποτα το «προοδευτικό», αλλά με τον ανορθολογισμό της βοήθησε να στρωθεί ο δρόμος για τη σημερινή αντιδραστική «πολιτισμική αντεπανάσταση» των τραμπικών...

Η κρίση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αφού δεν φαίνεται πως μπορεί να εκτονωθεί, να βρει μια διέξοδο προς το εξωτερικό, με τις διεθνείς κατευθύνσεις της ηγεσίας Τραμπ και τα αδιέξοδα/αντιφάσεις όπου προσκρούουν (ισχυροί ανταγωνιστές κ.ά.), γυρνάει με πολλαπλάσια δύναμη στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Έτσι, λοιπόν, η φτωχοποίηση συμπληρώνει την αντιδραστική προπαγάνδα, την κρατική καταστολή και τρομοκρατία των τραμπικών – στην εκστρατεία τους να επιβάλλουν στο εργατικό κίνημα, στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία στις ΗΠΑ μια βαριά ήττα. Αν ο μεταπολεμικός μακαρθισμός είχε χτυπήσει σκληρά το εργατικό κίνημα στις ΗΠΑ (όταν αυτές βρίσκονταν αδιαμφισβήτητη στην ηγεσία του δυτικού ιμπεριαλιστικού «ελεύθερου κόσμου») και ιδιαίτερα τις επαναστατικές πρωτοπορίες του, σήμερα ο κίνδυνος είναι ακόμα πιο σκοτεινός. Καθώς εκτυλίσσεται στο φόντο της χρεοκοπίας, παρακμής και υποβάθμισης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Το εσωτερικό τοπίο είναι τόσο πολωμένο, ώστε θυμίζει «ακήρυχτο εμφύλιο» – και σίγουρα έναν αμείλικτο ταξικό πόλεμο ενάντια σε όλους τους «από κάτω». Η διπλή απειλή, από τη μια της κοινωνικής αποσύνθεσης, από την άλλη του βουλιάγματος σε μια «άτυπη δικτατορία» δεν μπορεί να υποτιμηθεί από το εργατικό κίνημα στις ΗΠΑ – αυτό θα πρέπει να καταβάλλει τεράστιες προσπάθειες, για να μπορέσει να αρθεί στο ύψος των (ιστορικών) περιστάσεων.

■ Σταύρος Σκεύος